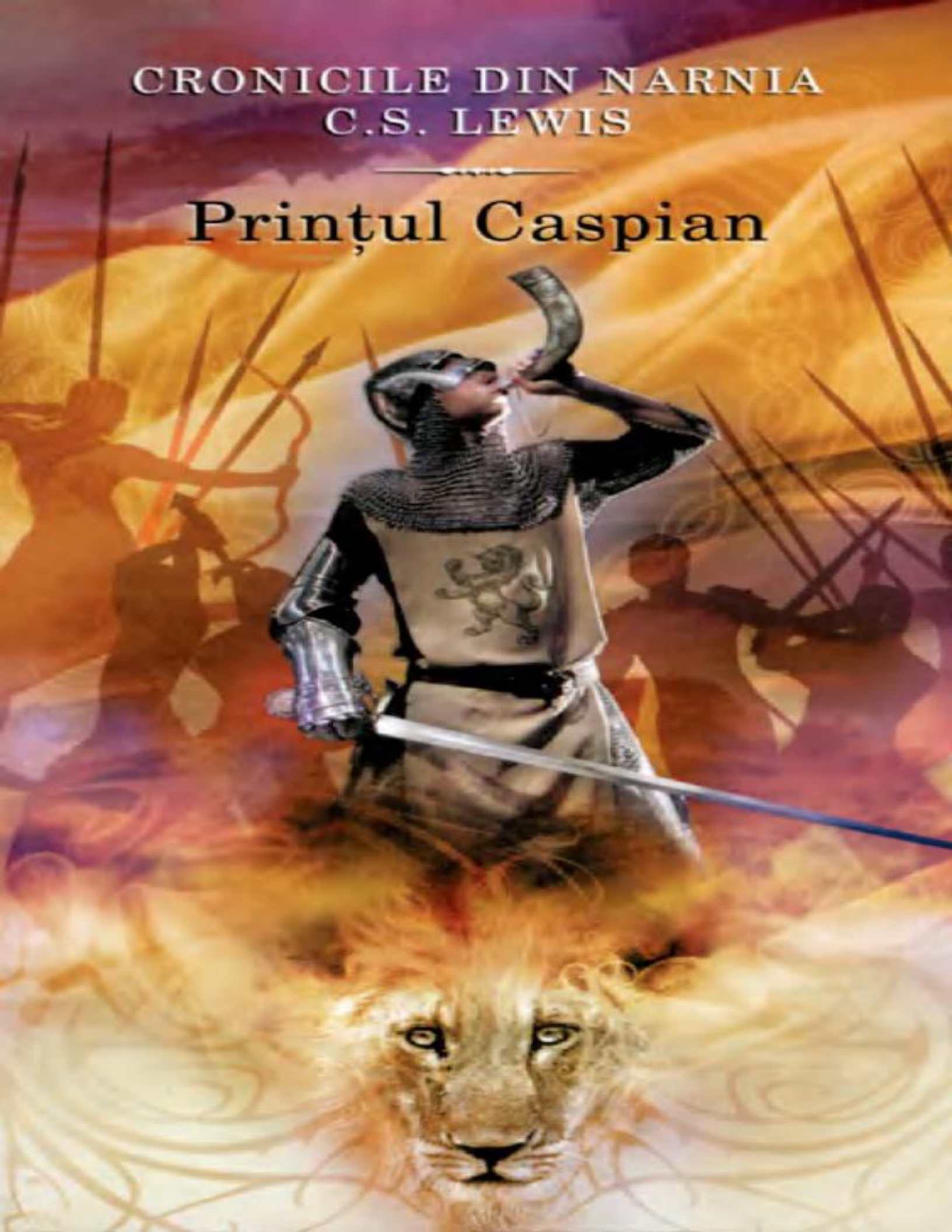

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Prințul Caspian

Clive Staples Lewis

Cronicile din Narnia - Vol. 4

PRINȚUL CASPIAN

Capitolul 1

INSULA.

Au fost odată ca niciodată patru copii, pe nume Peter, Susan, Edmund și Lucy; v-am mai vorbit despre ei într-o altă carte, intitulată Șifonierul, Leul și Vrăjitoarea, în care v-am povestit prin ce aventură extraordinară au trecut. Au deschis ușa unui șifonier fermecat și s-au trezit într-o lume cu totul diferită de a noastră, în care au ajuns regi și regine, domnind peste o țară numită Namia. Cât timp au stat în Namia, li s-a părut că domneau acolo de mulți ani; dar când s-au întors prin ușa de la șifonier și s-au trezit înapoi în Anglia, li se păru că totul nu durase decât o clipă. În orice caz, nimeni nu băgase de seamă că fuseseră plecați iar ei nu au spus nimănui despre asta, cu excepția unei persoane foarte înțelepte.

Toate acestea se întâmplaseră cu mulți ani în urmă. Acum stăteau toți patru pe o bancă, într-o gară, înconjurați de geamantane și cutii cu jucării. Erau în drum spre școală. Călătoriseră împreună până în gara asta, care era un punct de legătură; iar aici, în numai câteva minute, sosea un tren care urma să le ducă pe fete la o școală și, după o jumătate de oră, un alt tren urma să-i ia pe băieți și să-i ducă la o altă școală. În prima parte a călătoriei, când mai erau împreună, li se păruse că încă sunt în vacanță; dar acum, când trebuia să-și ia la revedere și să pornească fiecare în altă direcție în numai câteva clipe, simțeau cu toții că vacanța se terminase și că îi cuprinde melancolia, ca la început de școală; erau toți tare amărâți și nimănui nu-i trecea prin cap ce-ar putea să spună. Lucy mergea la internat pentru prima dată.

Era o gară de țară, pustie și liniștită; în afara lor, nu mai era nimeni pe peron. Deodată, Lucy scoase un țipăt de parc-ar fi înțepat-o o viespe.

— Ce e, Lu? O întrebă Edmund.

Dar imediat făcu și el:

— Oh!

— Ce Dumnezeu..., începu Peter, după care renunță și el la ce voia să spună. Susan, dă-mi drumu'! Ce faci? Unde mă tragi? Strigă.

— Nici nu te-ating, spuse Susan. Mă trage cineva! Au, au, au, oprește!

Băgară toți de seamă că sunt palizi la față.

— Așa mi s-a părut și mie, spuse Edmund cu răsuflarea tăiată. Parcă mă trăgea cineva. Groaznic! Oh, iar începe.

— Mă trage și pe mine! Spuse Lucy. Oh, nu mai pot!

— Fiți atenți! Strigă Edmund. Haideți să ne luăm de mâini și să stăm unul lângă altul. Asta e magie, se simte. Repede!

— Da, spuse Susan. Să ne ținem de mâini. Oh, ce n-aș da să nu ne mai tragă!

În clipa următoare, bagajele, banca, peronul și gara dispărură cu totul. Cei patru copii, ținându-se de mâini și gâfâind, se treziră într-o pădure atât de deasă încât de-abia aveau loc să se miște de crengile care îi loveau. Se frecară la ochi și traseră adânc aer în piept.

— Peter, crezi că se poate să ne fi întors în Namia? Îl întreabă Lucy.

— Putem fi oriunde, îi răspunse Peter. Nu văd nimic din cauza copacilor. Hai să-ncercăm să ieșim undeva mai la lumină.

Reușiră cu greu să iasă din desiș printre urzici și ghimpi. Dar aici avură parte de o nouă surpriză. Totul era mult mai luminos și, din numai câțiva pași, ajunseră la marginea pădurii, de unde se vedea o plajă acoperită de nisip. La numai câțiva metri depărtare, apa mării scălda nisipul atât de încet și de calm încât nu se auzea practic nici un sunet. Nu se zărea nici un țărm în depărtare și nici un nor pe cer. Judecînd după soare, era în jur de ora zece dimineața, iar marea era de un albastru amețitor. Se opriră să respire adânc mirosul de mare.

— Doamne! Exclamă Peter. Ce bine e!

Cinci minute mai târziu erau toți în picioarele goale și se bălăceau în apa răcoroasă și limpede.

— E mai bine aici decât într-un tren aglomerat, în drum spre latină, franceză și algebră! Spuse Edmund.

După care nimeni nu mai zise o vreme nimic; umblau prin apă în căutare de creveți și crabi.

— Totuși, zise dintr-o dată Susan, cred că trebuie să ne gândim puțin la ce avem de făcut... În curând o să ni se facă foame.

— Avem sandvișurile pe care ni le-a dat mama pentru drum, zise Edmund. Eu cel puțin le am.

— Eu nu, spuse Lucy. Ale mele erau în geanta mică.

— Ale mele la fel, spuse Susan.

— Ale mele sunt în buzunarul de la haină, aici pe plajă, spuse Peter. Avem două porții pe care o să le împărțim la patru. N-o să fie prea amuzant.

— În momentul de față îmi doresc mai degrabă ceva de băut decât de mâncat, zise Lucy.

Și deodată li se făcu tuturor sete, așa cum ți se face de obicei după ce te-ai bălăcit în apă sărată sub un soare fierbinte.

— Parcă am fi naufragiat, spuse Edmund. În cărți, naufragiații găsesc mereu izvoare cu apă limpede și rece pe insulă. Haideți să căutăm.

— Vrei să spui să mergem înapoi prin pădurea aceea deasă? Îl întrebă Susan.

— Nici vorbă, răspunse Peter. Dacă e vreo apă, se varsă precis în mare, așa că, dacă mergem pe plajă, n-avem cum să nu dăm de ea.

Merseră înapoi pe malul mării, călcând mai întâi pe nisipul ud și neted, apoi pe cel uscat și aspru, care ți se lipește de degetele de la picioare, așa că se opriră să-și pună șosetele și pantofii. Edmund și Lucy vrură să-și lase pantofii și șosetele acolo și să plece în picioarele goale, dar Susan le spuse că asta ar fi o nebunie.

— S-ar putea să nu-i mai găsim și o s-avem nevoie de ei dacă mai suntem aici diseară, când se răcorește.

După ce se încălțară, își continuară drumul pe plajă; aveau marea în stânga și pădurea în dreapta. Nu se auzea nici un sunet, doar din când în când câte un pescăruș rătăcit. Pădurea era atât de deasă încât nu se vedea nimic printre copaci; și nici nu se mișca nimic, nici o pasăre, nici măcar o insectă.

E plăcut să vezi scoici, alge, anemone-de-mare sau crabi micuți în ochiurile de apă dintre pietre, dar te plictisești repede de toate acestea când ți-e sete. Copiii, acum că ieșiseră din apa răcoroasă, începură să-și simtă picioarele fierbinți și grele. Susan și Lucy aveau de cărat și pelerinele de ploaie. Edmund tocmai își pusese haina pe banca din gară înainte de a fi purtați de magie, așa că el și Peter duceau cu schimbul haina lui Peter.

După scurt timp, malul începu să cetească spre dreapta. După încă vreo jumătate de oră, când trecură de-o porțiune stâncoasă, acesta coti brusc. Acum aveau în spate acea parte a mării pe care o zăriseră când ieșiseră la

început din pădure, iar în față, se zărea în depărtare un alt țărm, acoperit de o pădure la fel de deasă ca aceea pe-al cărei mal mergeau acum.

— O fi o insulă sau putem să ajungem acolo mergând mai departe pe mal? Întrebă Lucy.

— Nu știu, îi răspunse Peter și se cufundară toți în tăcere.

Malul pe care mergeau se apropia tot mai tare de celălalt țărm; de fiecare dată când treceau de câte un promontoriu copiii credeau că au să dea de locul unde cele două maluri se întâlnesc. Dar fură dezamăgiți. Ajunseră la niște stânci pe care trebuiră să se cațere și de acolo putură vedea mai bine celălalt mal.

— Fir-ar să fie, făcu Edmund, n-are nici un rost. N-o să ajungem la pădurile de acolo niciodată. Suntem pe o insulă!

Și chiar așa și era. În clipa aceea, distanța dintre ei și celălalt mal era de numai treizeci sau patruzeci de metri. Mai încolo, malul pe care erau ei cotea din nou la dreapta și văzură cum marea îi desparte de celălalt țărm. Era clar că străbătuseră mai mult de jumătate din insulă.

— Uitați-vă! Strigă deodată Lucy. Ce-i acolo? Arată spre ceva lung, argintiu, de forma unui șarpe, undeva pe plajă.

— O apă! O apă! Strigară ceilalți și, deși erau obosiți, o luară pe dată la fugă în jos pe stânci și apoi spre apa răcoroasă. Știau că apa e mai bună mai departe de plajă, așa că se duseră drept spre locul de unde ieșea din pădure. Copacii erau la fel de deși și aici, dar apa își săpase o albie adâncă printre malurile înalte, acoperite de mușchi; dacă te aplecai puțin, puteai să mergi de-a lungul apei printr-un fel de tunel de frunze. Se lăsară în genunchi în dreptul primului ochi de apă maroniu și unduitor și băură cu sete; își răcoriră fețele și apoi și brațele în apă, până la cot.

— Ce-ați zice de sandvișurile alea? Întrebă Edmund.

— N-ar fi mai bine să le mai ținem? Întrebă Susan. S-ar putea să avem și mai mare nevoie de ele mai târziu.

— Ce n-aș da ca acum, când nu ne mai e sete, spuse Lucy, să nu ne fie foame.

— Bine, dar ce ziceți de sandvișuri? Insistă Edmund. N-are rost să le păstrăm, au să se strice. Nu uitați că aici e mult mai cald decât în Anglia și că deja le cărăm în buzunar de mai multe ore.

Așa că scoaseră cele două pachete și le împărțiră între ei patru; nu se satură niciunul, dar oricum, era mai bine decât nimic. După care începură să

facă planuri pentru masa următoare. Lucy voia să meargă pe malul mării să prindă creveți, dar i se spuse că nu au plase. Edmund propuse să adune ouă de pescăruș de pe stânci, dar nu-și amintiră să fi văzut vreun ou de pescăruș și, chiar dacă ar fi găsit, oricum nu le-ar fi putut fierbe. Peter își spuse în sinea lui că în curând au să fie bucuroși să mănânce chiar și ouă crude dacă nu dă norocul peste ei, dar nu consideră necesar să spună asta cu voce tare. Susan le reproșă că au mâncat sandvișurile atât de devreme, în acest moment, doi dintre ei se enervară, în cele din urmă, Edmund zise:

— Știți ce, nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Trebuie să explorăm pădurea. Pustnicii, cavalerii rătăcitori și alții de genul ăsta reușesc să supraviețuiască întotdeauna atunci când sunt într-o pădure. Găsesc rădăcini și fructe și fel de fel de lucruri.

— Ce fel de rădăcini? Întrebă Susan.

— Eu am crezut întotdeauna că sunt rădăcini de copac, spuse Lucy.

— Haideți, spuse Peter, Ed are dreptate. Și trebuie să facem ceva. Oricum o să fie mai bine decât s-o luăm iar prin soare.

Așa că se ridicară în picioare și o porniră de-a lungul apei. Ceea ce fu destul de greu. Trebuiă să se aplece pe sub crengi sau să se cațere peste crengi și să meargă orbecăind printre rododendroni; li se rupseră hainele și se udară la picioare, în continuare, nu se auzea nici un zgomot în afară de susurul apei și a zgomotelor pe care le făceau ei. Începu să-i cuprindă oboseala când simțiră deodată un miros minunat și apoi zăriră, undeva sus, deasupra malului drept, o lumină colorată.

— Ia te uită! Exclamă Lucy. Cred că-i un măr.

Și chiar asta și era. Urcară gâfâind pe malul abrupt, croindu-și drum printre rugii de mure, până când ajunseră la un pom bătrân, încărcat de mere mari, gălbui-aurii, netede și zemoase.

— ăsta nu e singurul pom de aici, spuse Edmund cu gura plină. Uita-ți-vă!

— Oh, sunt zeci de pomi, observă Susan, aruncând cotorul primului măr pe care-l mâncase și culegând un al doilea. Cred că a fost o livadă cu mult, mult timp în urmă, înainte să se sălbăticească locul și să crească pădurea din jur.

— Ceea ce înseamnă că asta era o insulă locuită, spuse Peter.

— Acolo ce mai e? Întrebă Lucy, arătând undeva în depărtare.

— Dumnezeu, e un zid, răspunse Peter. Un zid vechi de piatră.

Făcându-și drum printre crengile încărcate, se duseră până la zid. Era foarte vechi, numai ruine, acoperit de mușchi și plante agățătoare, dar era mai înalt decât cel mai înalt dintre pomi. Când se apropiară destul de mult, observară o arcadă care se afla probabil pe locul unde fusese pe vremuri poarta; acum însă era blocată aproape complet de cel mai înalt dintre meri. Trebuiră să rupă câteva crengi ca să poată trece; dincolo de pom, lumina deveni deodată mult mai puternică și începură toți să clipească. Se treziră într-un loc înconjurat de ziduri. Aici nu era nici un pom, doar iarbă și margarete, iederă și ziduri cenușii. Era un loc luminos, ascuns, foarte liniștit, cu un aer trist; pășiră toți patru în mijlocul lui, bucuroși că-și pot îndrepta spatele și mișca brațele și picioarele în voie.

Capitolul 2

VECHIUL TEZAUR

— Aici nu a fost o grădină, observă Susan. A fost un castel, iar aici era probabil curtea.

— Da, ai dreptate, spuse Peter. Acolo sunt ruinele unui turn. Iar mai încolo era scara care ducea sus pe ziduri. Și uitați-vă la celelalte trepte – cele largi și nu prea înalte – care duc spre intrare. Probabil că acolo era ușa ce da spre sala mare a castelului.

— Cu secole în urmă, după cum arată, spuse Edmund.

— Da, cu secole în urmă, fu de acord Peter. Mi-ar plăcea să știu cine a locuit în acest castel; și când anume.

— Am un sentiment ciudat, spuse Lucy.

— Și tu? O întrebă Peter, întorcându-se spre ea și privind-o atent. Și eu. E cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat în ziua asta ciudată. Oare unde suntem? Ce înseamnă toate astea?

Tot vorbind, traversaseră curtea și intraseră pe ușa cealaltă în încăperea unde fusese odinioară sala mare. Dar și aceasta arăta acum a curte, cu acoperișul de mult distrus; era tot un loc acoperit de iarbă și margarete, numai că era mai îngust, iar zidurile mai înalte. În capătul celălalt se zărea un fel de terasă, construită puțin mai sus decât restul.

— Oare chiar o fi fost sala mare a castelului? Întrebă Susan. Ce-o fi locul ăla care seamănă cu o terasă?

— Proasto, spuse Peter (care devenise deodată neliniștit), nu vezi? Acolo era podiumul pe care se afla Masa cea Mare, la care stăteau Regele și marii

lorzi. Ce, ai uitat că am fost și noi cândva regi și regine și am stat pe un podium chiar ca ăsta, în sala cea mare?

— În castelul nostru Cair Paravel, continuă Susan, cu o voce visătoare și ușor tăragănată, lângă locul unde se varsă Marele Fluviu din Namia în mare. Cum am putut uita?

— Acum îmi amintesc! Exclama Lucy. Ne-am putea imagina că suntem în Cair Paravel. Încăperea asta trebuie să fi fost foarte asemănătoare cu sala în care se țineau ospetele.

— Da, numai că, din păcate, nu avem cu ce ne ospăta, spuse Edmund. E târziu. Uitați-vă la umbre! S-au lungit. Și ați observat că nu mai e la fel de cald?

— Dacă o să fim nevoiți să stăm aici peste noapte, va trebui să facem un foc, spuse Peter. Am chibrituri. Haideți să vedem dacă găsim niște lemne uscate.

Își dădura toți seama că are dreptate și porniră la treabă. Livada prin care trecuseră nu era un loc bun pentru lemne de foc. Încercară în partea cealaltă a castelului, ieșind din sala mare printr-o ușiță laterală. Ajunseră într-un labirint de ridicături și intrânduri care fuseseră probabil culoarele și încăperile mai mici. Acum însă totul era acoperit de urzici și trandafiri sălbatici. Dincolo de acest labirint ajunseră la o spărtură mare în zidul castelului. Ieșiră și dădura de o pădure cu copaci mai mari și mai umbroși, unde găsiră o grămadă de crengi uscate, bețe, vreascuri, frunze uscate și conuri de brad. Făcură mai multe drumuri, până când adunară o grămadă suficient de mare pe podiumul din sală. La al cincilea drum, găsiră fântâna, care era chiar în fața sălii, ascunsă de buruieni, dar care, după ce făcură curat în jur, se dovedi a fi curată, adâncă și cu apă rece. Era înconjurată pe jumătate de resturile unei pardoseli din piatră. Fetele plecară să mai culeagă niște mere, iar băieții începură să așeze lemnele pentru foc, sus pe podium, aproape de colțul unde se întâlneau cei doi pereți, fiindcă acolo li se părea că este locul cel mai cald și mai confortabil. Nu a fost ușor să aprindă focul. Trebuiră să strice o grămadă de chibrituri, dar, până la urmă, izbutiră.

Se așezară apoi toți patru cu spatele la zid și cu fața spre foc. Înfișeră câte un băț ascuțit în câteva mere și încercară să le coacă. Dar merele coapte nu prea sunt bune fără zahăr și sunt prea fierbinți să le mănânci cu mâna; dacă aștepți, sunt prea reci și nu mai sunt bune. Așa că fură nevoiți să mănânce

mere crude, ceea ce îi făcu să-și dea seama că mâncarea de la internat nu era chiar atât de rea, la urma urmei.

— Nu m-aș supăra dacă mi-ar da cineva o felie de pâine cu margarină acum, spuse Edmund.

Dar începuse să-i cuprindă pe toți dorința de aventură și niciunul dintre ei nu își dorea prea tare să se întoarcă la școală.

La puțin timp după ce terminară de mâncat și ultimul măr, Susan se duse la fântâna să bea apă. Se întoarse cu ceva în mână.

— Ia uitați-vă, spuse cu vocea aproape înecată de plâns, l-am găsit lângă fântâna.

I-l dădu lui Peter și se așeză pe jos. Copiilor li se păru că mai are puțin și izbucnește în lacrimi. Edmund și Lucy se aplecară curioși să vadă ce are Peter în mână – un obiect micuț, care strălucea în lumina focului.

— Ia te uită! Exclamă Peter, dar glasul îi sună ciudat. Le dădu obiectul celorlalți copii.

Acum văzură cu toții ce era: un cal de la un joc de șah, de dimensiuni obișnuite, dar neobișnuit de greu pentru că era făcut din aur; iar ochii erau două mici rubine, adică un ochi era din rubin; celălalt fusese scos.

— Hei! Strigă Lucy. E exact ca piesele de șah cu care ne jucam când eram regi și regine la Cair Paravel.

— Hai, Su, nu mai fi supărată! Îi spuse Peter celeilalte surori.

— Nu pot să nu plâng, spuse Susan. Mi-a amintit de vremuri... Oh, de vremuri atât de minunate! Și mi-am amintit cum jucam șah cu faunii și cu uriașii cei buni și cum cântau sirenele și tritonii în mare și de calul meu frumos... Și. Și.

— Gata, spuse Peter cu glas schimbat, ar fi timpul să începem să ne punem mintea la treabă.

— În legătură cu ce? Întrebă Edmund.

— Nu v-ați dat seama niciunul dintre voi unde ne aflăm? Îi întrebă Peter.

— Spune, spune tu! Îi zise Lucy. Eu am de mai mult timp senzația că e ceva magic care plutește deasupra locului ăstuia.

— Spune, Peter! Îl îndemnă și Edmund. Te ascultăm.

— Ne aflăm pe ruinele castelului Cair Paravel, spuse băiatul.

— Bine, dar cum ți-ai dat seama? Îl întrerupse Edmund. Locul ăsta e o ruină de ani și ani. Uită-te la copacii care cresc în dreptul porților! Uită-te la pietre! Oricine își dă seama că aici nu a mai locuit nimeni de sute de ani.

— Știu, spuse Peter. Tocmai asta-i problema. Dar hai să uităm de asta deocamdată. Vreau să iau lucrurile pe rând, unul câte unul. Unu: sala asta are exact aceeași formă și aceleași dimensiuni ca sala din Cair Paravel. Imaginați-vă un acoperiș deasupra și o pardoseală colorată în locul ierbii, tapiserii pe pereți și o să aveți în fața ochilor sala noastră de ospete.

Nimeni nu spuse nimic.

— Doi: fântâna castelului se află exact în locul unde era fântâna noastră, continuă Peter, puțin la sud de sala mare. Și are exact aceeași formă și aceeași mărime.

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

— Trei: Susan tocmai a găsit un cal de la jocul nostru de șah – sau ceva care seamănă cu unul de-ai noștri ca două picături de apă.

Nici un comentariu.

— Patru: nu mai țineți minte, era chiar în ziua dinaintea venirii ambasadurilor regelui din Calormen, nu mai țineți minte că am plantat livada în fața porții din partea de nord a castelului? Cel mai mareț dintre spiritele pădurii, însăși Pomona, a venit să o binecuvânteze. Au săpat cârțițele acelea drăguțe și cumsecade. Cum de-ați putut-o uita pe Mănuși-de-Nufăr, cârțița șefă, care, sprijinindu-se în lopată, a spus: „Credeți-mă, Maiestate, într-o bună zi vă veți bucura de pomii ăștia”? Și a avut dreptate.

— Îmi amintesc! Îmi amintesc! Strigă Lucy, bătând din palme.

— Dar, Peter, începu Edmund, ceva nu e în regulă. În primul rând, nu am plantat livada chiar în dreptul porții. Doar nu eram așa proști.

— Sigur că nu, răspunse Peter. Dar de atunci s-a întins până în dreptul porții.

— Și mai e ceva, spuse Edmund, Cair Paravel nu era pe o insulă.

— Da, m-am gândit și eu la asta. Dar era pe o, cum îi spune, o peninsulă. Aproape un fel de insulă. Poate că de pe vremea noastră până acum a devenit insulă. O fi săpat cineva un canal.

— Stai puțin! Spuse Edmund. De ce spui de pe vremea noastră? N-a trecut decât un an de când ne-am întors din Namia. Și vrei să spui că într-un singur an castelul s-a transformat în ruine, că au crescut păduri și că pomii pe care i-am plantat chiar noi s-au transformat într-o livadă mare și străveche și altele de felul ăsta? E imposibil.

— Mai e ceva, adăugă Lucy. Dacă suntem în Cair Paravel, atunci trebuie să fie o ușă în capătul ăsta al podiumului. De fapt, ar trebui să fie chiar în

spatele nostru. Știți voi, ușa care ducea la vistieria de jos.

— Cred că nu e nici o ușă, spuse Peter, ridicându-se în picioare.

Peretele din spatele lor era acoperit de iederă.

— O să vedem imediat, spuse Edmund.

Luă unul din bețele pe care le aveau puse deoparte pentru foc și începu să lovească în peretele acoperit de iederă. La început se auzi clar cum bățul lovea în piatră. După care, deodată, se auzi un sunet diferit, înfundat, ca acela făcut de un obiect care lovește în lemn.

— Dumnezeuule! Exclamă Edmund.

— Trebuie să dăm iedera la o parte, spuse Peter.

— Haideți s-o lăsăm așa cum este, zise Susan. Putem încerca mâine dimineață. Dacă tot trebuie să ne petrecem noaptea aici, nu vreau să am în spate o ușă deschisă și o gaură mare și neagră de unde poate ieși orice, pe lângă curent și umezeală, în curând o să se întunece.

— Susan, cum poți spune așa ceva? O întrebă Lucy cu o privire plină de reproș.

Dar băieții erau prea agitați și nu luară în seamă sfatul lui Susan. Îndepărtară iedera cu mâinile și cu briceagul lui Peter până când îl rupseră. După care luară briceagul lui Edmund. În scurt timp, locul unde stătuseră fu acoperit de iederă. Și, în cele din urmă, găsiră ușa.

— E încuiată, firește, spuse Peter.

— Dar lemnul e putred, observă Edmund. Putem s-o spargem cât ai zice pește. O să avem și lemne pentru foc. Hai!

Dură mai mult decât se așteptaseră și, înainte de a termina, în sala cea mare se făcuse deja întuneric; zăriră primele stele pe cer. Susan nu fu singura pe care o trecu un fior când băieții se cocoțară pe grămada de lemn spart, curățindu-se pe mâini și privind în deschizătura întunecoasă pe care o făcuseră.

— Acum avem nevoie de o torță, zise Peter.

— La ce bun? Întrebă Susan. Și, cum spunea și Edmund...

— M-am răzgândit, o întrerupse acesta. Tot nu înțeleg, dar putem rezolva asta mai târziu. Vii, Peter?

— Trebuie, spuse Peter. Hai, Susan, nu mai fi așa supărată! N-are nici un rost să ne mai purtăm ca niște copii, acum că suntem iar în Namia. Aici ești regină. Și oricum, cine ar putea dormi cu un mister ca ăsta lăsat nerezolvat?

Încercară să folosească bețele mai lungi în chip de torțe, dar nu reușiră. Dacă le țineai cu capătul aprins în sus, se stingeau, iar dacă le țineai invers, te ardeau la mână și-ți venea tot fumul în ochi. În cele din urmă, fură nevoiți să folosească lanterna lui Edmund. Din fericire, o primise cadou de ziua lui cu doar o săptămână în urmă, așa că bateria era aproape nouă. O luă el înainte, cu lanterna, în spatele lui veneau Lucy, Susan și, ultimul, Peter, care încheia coloana.

— Am ajuns în capul scărilor, le spuse Edmund.

— Numără treptele, îi zise Peter.

— Una, două, trei, numără Edmund, coborând cu grijă și tot așa până la șaisprezece. Am ajuns! Strigă el de jos.

— Înseamnă că e cu adevărat Cair Paravel, spuse Lucy. Erau șaisprezece trepte.

Nimeni nu mai spuse nimic până când nu ajunseră toți patru jos. Edmund aprinse lanterna și se uitară de jur-împrejur.

— Ooooo! Făcură toți într-un glas.

Fiindcă acum își dădura toți seama ca se aflau cu adevărat în vechea trezorerie a castelului Cair Paravel din Namia, unde domniseră ei odinioară. În mijloc era un fel de alee (ca într-o seră) și, de o parte și de alta, la distanțe egale, erau armuri, ca niște cavaleri care apărau comorile. Între armuri, de fiecare parte a aleii, erau rafturi acoperite cu obiecte prețioase – lăncișoare, brățări, inele, boluri și pahare de aur, colți de fildeș, broșe, coroane și lanțuri mari de aur, grămezi de pietre prețioase, puse toate grămadă, de parcă ar fi fost cartofi sau bile de plastic: diamante, rubine de tot felul, smaralde, topaz și ametist. Sub rafturi erau cufere mari din lemn de stejar, întărite cu bare de fier și încuiate cu lacăte grele. Era tare frig și atât de liniște încât își puteau auzi propria respirație, iar comorile erau atât de acoperite de praf încât, dacă nu și-ar fi dat seama unde se află și dacă nu și-ar fi amintit despre mai toate lucrurile, nici nu ar fi observat că toate acelea sunt comori. Locul avea un aer trist și cam înspăimântător, fiindcă totul părea uitat în timp. Așa că nimeni nu spuse nimic preț de un minut.

După care, firește, începură să umble prin tot locul și să ia diverse obiecte să se uite la ele. Era ca o întâlnire cu niște vechi prieteni. Dacă ați fi fost acolo, i-ați fi auzit spunând lucruri ca: „Ia te uită, inelele de la încoronare. Vă mai amintiți când le-am purtat prima oară? Uite, broșa pe care credeam toți că am pierdut-o. Hei, aia nu e armura pe care ai purtat-o la marele turnir

din Insulele îndepărtate? Îți amintești când mi-a făcut piticul asta? Mai ții minte când ai băut din cornul de acolo? Îți amintești? Îți amintești?”

— Fiți atenți, le spuse Edmund dintr-o dată. Trebuie să avem grijă de baterii. Dumnezeu știe de câte ori o să mai avem nevoie de lanternă. N-ar fi mai bine să luăm ce vrem de aici și să ieșim?

— Trebuie să ne luăm darurile, spuse Peter.

Cu mult timp în urmă, în Namia, el și Susan și Lucy primiseră câteva cadouri la care țineau mai mult decât la întreg regatul. Edmund nu primise nimic, fiindcă nu fusese cu ei. (Dar numai din vina lui. Puteți citi despre asta într-o altă carte.)

Fură de acord cu Peter și se duseră până la peretele din capătul opus al încăperii unde erau agățate cadourile. Al lui Lucy era cel mai mic dintre toate, era o sticlă. Dar era din diamant, nu din sticlă și mai era încă pe jumătate plină cu licoarea fermecată care putea vindeca orice rană și orice boală. Lucy își luă cadoul de pe perete, în tăcere, cu un aer solemn, își puse cureaua peste umăr și atinse încă o dată sticla, care îi atârna acum într-o parte, ca în vremurile bune. Susan primise un arc cu săgeți și un corn. Arcul mai era acolo, la fel și tolba din fildeș, plină cu săgeți cu pene, dar...

— Susan, o întrebă Lucy, unde e cornul?

— Fir-ar să fie! Făcu Susan după ce se gândi o clipă. Știu. L-am luat cu mine în ultima zi, când ne-am dus să vânam Cerbul Alb. Probabil că l-am pierdut când ne-am întors dincolo, în Anglia vreau să spun.

Edmund fluieră. Dureroasă pierdere; fiindcă era vorba de-un corn fermecat și, oriunde ai fi suflat în el, oricând, îți venea cineva în ajutor.

— Exact genul de lucru de care ai nevoie într-un loc ca ăsta, spuse Edmund.

— Nu-i nimic, spuse Susan. Mai am arcul. Și îl luă de pe perete.

— Nu s-a rupt coarda, Su? O întrebă Peter.

Dar, poate datorită magiei care plutea în aerul încăperii sau poate nu, arcul era încă bun. Susan se pricepea la tras cu arcul și la înot. Într-o clipă, întinse arcul și ciupi ușor coarda. Aceasta vibră. Se auzi un zbâmbâit slab care vibra în întreaga încăpere. Și sunetul acesta, mai mult decât orice altceva din ce li se întâmplase până atunci, le aminti copiilor de zilele de odinioară. Și toate bătăliile și vânătorile și ospețele le reveniră în minte.

După care Susan coborî arcul și-și puse tolba pe umăr.

Veni și rândul lui Peter să-și ia darul: scutul pe care era un leu mare și roșu și sabia de rege. Suflă, apoi le lovi de podea, să le curețe de praf. Își puse scutul pe braț și-și agăță spada la șold. La început, se temuse că a ruginit și că nu se poate scoate din teacă. Dar nu ruginise. O scoase dintr-o singură mișcare și o ridică în aer, unde străluci în lumina lanternei.

— E sabia mea, Rhindon, spuse. Cu ea l-am omorât pe lup.

Glasul lui răsuna altfel acum și ceilalți simțiră că redevenise cu adevărat Regele Peter Magnificul. Apoi, după un scurt răstimp, își amintiră că trebuie să economisească bateria.

Urcară pe scară, făcură un foc bun și se culcară ghemuiți, unul lângă altul, ca să-și țină de cald. Pământul era tare și incomod, dar până la urmă adormiră.

Capitolul 3

PITICUL.

Când dormi sub cerul liber, cel mai rău este că te trezești îngrozitor de devreme. Și când te trezești, trebuie să te scoli imediat din pricina pământului care este tare și incomod. Iar dacă nu ai la micul dejun nimic altceva în afară de mere și dacă ai avut tot numai mere și la masa de seară, e și mai rău. Când Lucy spusese – și pe bună dreptate – e o dimineată minunată, fu clar pentru toți că nici nu mai era nimic altceva plăcut de spus. Edmund spuse în vorbe ceea ce gândeau cu toții:

— Trebuie să plecăm de pe insula asta neapărat.

După ce băură apă din fântână și după ce se spălară pe față, coborâră de-a lungul râului până pe plajă, unde priviră cu atenție porțiunea îngustă de mare ce-i despărțea de restul uscatului.

— Va trebui să înotăm, spuse Edmund.

— Pentru Su asta nu va fi o problemă, zise Peter (Susan câștigase premii pentru înot la școală). Dar nu știu ce vom face noi.

Prin „noi” se referise, de fapt, la Edmund, care nu putea încă face două lungimi de bazin la școală și la Lucy, care nu știa să înoate aproape deloc.

— Și oricum, pot fi curenți, zise Susan. Tata spune că nu e bine să înoți niciodată într-un loc necunoscut.

— Peter, spuse Lucy, stai puțin. Știu că habar n-am să înot acasă, în Anglia vreau să spun. Dar nu știam toți să înotăm odinioară – dacă a existat odinioară – când eram regi și regine în Namia? Atunci știam și să călărim și multe alte lucruri. Nu crezi că...?

— Ei, dar atunci eram oameni mari cum s-ar zice, făcu Peter. Am fost regi și regine multă vreme și am avut timp să învățăm o groază de lucruri. Acum avem vârsta noastră adevărată.

— Oh! Exclamă Edmund pe un ton care-i făcu pe toți să tacă și să-l asculte. Acum am înțeles totul.

— Ce-ai înțeles? Îl întrebă Peter.

— Cum ce? Totul, răspunse Edmund. Mai țineți minte, ieri seară ne tot întrebam cum se face că, deși noi am plecat din Namia de numai un an, totul arată de parcă ar fi fost locuită acum sute de ani. Nu înțelegeți? Nu vă amintiți că și atunci când ne-am întors prin ușa de la șifonier a fost ca și când nu am fi fost plecați niciodată?

— Continuă, spuse Susan. Cred că încep să înțeleg.

— Asta înseamnă, continuă Edmund, că, o dată ce te găsești în Namia, nu îți poți da seama de cum se scurge timpul aici. E posibil ca în Namia să fi trecut sute de ani, în timp ce pentru noi, în Anglia, nu a trecut decât un singur an.

— Extraordinar, Ed! Exclamă Peter. Cred că asta e. Ceea ce înseamnă că noi am trăit cu adevărat acum sute de ani în Cair Paravel. Iar acum ne-am întors în Namia de parc-am fi cruciați sau anglo-saxoni sau britoni care s-ar întoarce în Anglia zilelor noastre?

— Ce bucuroși au să fie să ne vadă..., începu Lucy, dar chiar în aceeași clipă, altcineva spuse:

— Psst!

Sau:

— Uitați-vă!

Se întâmpla ceva.

Nu departe de ei, undeva în dreapta, se zărea un loc împădurit și erau siguri că dincolo de pădure se găsește locul de unde izvorăște râul. Lângă mal, cam în dreptul pădurii, apărură o barcă. Continuă să meargă, apropiindu-se de copii. Erau doi bărbați, unul vâslea, iar celălalt ținea în brațe un pachet care se tot mișca și se tot zbătea de parcă ar fi fost viu. Cei doi păreau a fi soldați. Purtau coifuri metalice pe cap și cămăși de zale. Erau bărboși, cu chipuri aspre. Copiii se retraseră de pe plajă în pădure, de unde urmăreau totul nemișcați.

— Aici e bine, spuse soldatul care ținea pachetul când barca ajunse cam în dreptul copiilor.

— Ce-ar fi să-i legăm o piatră de-un picior, caporale? Întrebă celălalt soldat, sprijinindu-se în vâsle.

— La naiba! Urlă celălalt. Nu e nevoie și nici n-am adus vreo piatră cu noi. O să se înece și fără piatră, i-am legat bine funiile.

Și, spunând acestea, se ridică în picioare cu tot cu pachet. Peter își putu da seama că era într-adevăr ceva viu, era un pitic legat fedeleș de mâini și de picioare și care se zbătea de mama focului. În clipa următoare, auzi un zbârnâit chiar lângă urechea lui și, în aceeași clipă, soldatul își ridică brațele în aer, îl scăpă pe pitic în barcă și căzu în apă. O porni spre mal, iar Peter observă că săgeata lui Susan îl nimerise drept în coif. Se întoarse și văzu că fata e palidă; dar își pregătea a doua săgeată. Numai că nu a fost nevoie s-o folosească. Văzându-și prietenul căzând, celălalt soldat sări cu un urlet în apă și o porni și el spre pădurea de pe țărm, unde se făcu nevăzut.

— Repede! Până nu pornește în larg, strigă Peter. Apoi el și Susan, așa îmbrăcați cum erau, săriră în apă și, înainte ca apa să le ajungă în dreptul umerilor, se apucară cu mâinile de barcă. În numai câteva secunde o aduseră la mal și-l scoaseră pe pitic; Edmund începu repede să-i taie frânghiile cu briceagul. (Sabia lui Peter era mai ascuțită, dar nu prea poți folosi o sabie în asemenea situații, fiindcă nu o poți apuca decât de mâner.) Când piticul fu, în cele din urmă, dezlegat, se ridică în capul oaselor, se frecă pe brațe și pe picioare și exclamă:

— Orice-ar spune ei, nu păreți a fi stafii.

Ca majoritatea piticilor, era mic și îndesat și avea pieptul lat. Dacă ar fi stat în picioare, ar fi fost înalt cam de un metru; avea o barbă imensă și perciuni din păr roșcat și aspru, care-i acopereau aproape toată fața, lăsând să i se vadă numai nasul coroiat și ochii negri, sclipitori.

— Oricum, continuă, stafii sau nu, mi-ați salvat viața și vă sunt recunoscător.

— Da' de ce crezi c-am fi stafii? Îl întrebă Lucy.

— Mi s-a spus de când mă știu, începu piticul, că în pădurea de aici sunt tot atâtea stafii câți copaci. Așa se spune. De asta când vor să scape de cineva îl aduc de obicei aici (așa cum au încercat și cu mine) și spun că îl dau stafiiilor. Da' eu m-am întrebat mereu dacă nu cumva îi îneacă de fapt sau dacă nu le taie gâtul. N-am prea crezut niciodată în stafii. Dar lașii ăia, pe care tocmai i-ați omorât, credeau. Le era lor mai frică să mă aducă să mor aici decât mi-era mie.

— Aha, făcu Susan. Deci de-asta au fugit amândoi.

— Hei! Cum adică? Întrebă piticul.

— Au fugit, îi explică Edmund. Pe țărm.

— N-am tras în ei ca să-i omor, îi spuse Susan. N-ar fi vrut să creadă cineva că ratase ținta de la o depărtare atât de mică.

— Hm, făcu piticul. Asta nu-i prea bine. S-ar putea să aveți necazuri. Da' poate au să-și țină gura de frică.

— De ce vroiau să te înece? Îl întrebă Peter.

— Sunt un criminal periculos, de-asta, răspunse piticul cu glas vesel. Dar asta e o poveste de demult. Între timp, poate mă întrebați dacă nu vreau să mănânc ceva? N-aveți idee ce foame mi se face când sunt dus la execuție.

— N-avem decât mere, spuse Lucy cu tristețe în glas.

— Mai bine decât nimic, dar nu la fel de bune ca niște pește proaspăt, zise piticul. Se pare că va trebui să vă invit eu pe voi la micul-dejun. Am văzut niște unelte de pescuit în barcă. Și oricum, trebuie să ducem barca pe partea cealaltă a insulei, să n-o vadă careva de pe țărm.

— Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta, spuse Peter.

Cei patru copii împreună cu piticul se duseră la mal, împinseră cu greu barca și urcară în ea. Piticul prelua pe dată conducerea. Vâslele erau prea mari pentru el, așa că Peter trecu la vâsle, iar piticul cârmii barca spre nord de-a lungul canalului și mai apoi spre est, să ocolească insula. De aici copiii putură vedea râul și toate golfulețele și promontoriile de dincolo de fluviu. Avură impresia că pot recunoaște anumite porțiuni, dar pădurea, care crescuse de pe vremea lor, făcea ca totul să arate altfel.

Când ajunseră în largul mării, de partea cealaltă a insulei, piticul începu să pescuiască. Prinseră o grămadă de pești minunați, în culorile curcubeului, din care mâncaseră pe vremea când erau la Cair Paravel. După ce pescuiră îndeajuns, lăsară barca într-un golf micuț și o legară de un copac. Piticul, care era o persoană foarte pricepută (adevărul e că, deși există și pitici răi, n-am auzit niciodată de pitici proști), curăță peștii, îi spală și apoi spuse:

— Acum ne trebuie lemne de foc.

— Avem la castel, spuse Edmund.

Piticul fluieră.

— La naiba! Făcu. Deci chiar există un castel, nu?

— E numai ruina unui castel, îi răspunse Lucy.

Piticul se uită pe rând la ei cu o privire ciudată.

— Da' voi cine?... Începu, dar apoi se opri. Nu contează, continuă. Mai întâi să mâncăm. Un singur lucru vreau să știu. Puteți jura cu mâna pe inimă că sunt viu? Sunteți siguri că nu am fost înecat și că nu suntem cu toții niște stafii?

După ce-l asigură că e viu, începură să se întrebe cum au să care peștele. Nu aveau cu ce să-i lege și nici n-aveau vreun coș. Fură nevoiți să folosească pălăria lui Edmund până la urmă, pentru că nimeni altcineva nu avea pălărie. Noroc că-i era o foame de lup, altfel ar fi făcut mare caz.

La început, piticul nu se simți prea în largul lui în castel. Se tot uita în toate părțile, adulmecând și pufnind:

— Hm! Pare bătut. Miroase a stafii.

Dar, după ce aprinseră focul, se mai liniști și începu să le arate cum să prăjească peștele pe jar. E destul de complicat să mănânci pește fierbinte fără furculiță, cu un singur briceag la cinci persoane, așa că, înainte de terminarea mesei, aveau multe degete fripte; dar, cum se făcuse ora nouă, iar ei se sculaseră de la cinci, nimănui nu-i păsa prea tare de arsuri, cum v-ați fi așteptat. După ce băură apă din fântână și mâncară și câte un măr, piticul scoase o pipă mare cât brațul lui, o umplu, o aprinse, suflă în ea, ridicând un nor de fum și spuse:

— Ei, și-acum...

— Întâi ne spui tu povestea ta, zise Peter. Apoi ți-o spunem și noi pe a noastră.

— Bine, spuse piticul. De vreme ce mi-ați salvat viața, e corect să facem cum vreți voi. Dar nici nu știu cu ce să încep. Întâi și-ntâi, sunt un sol al Regelui Caspian.

— Al cui? Întrebară toți într-un glas.

— Caspian al Zecelea, Regele Namiei, lungă fie-i domnia! Le răspunse piticul. Adică, ar trebui să fie Regele Namiei și să sperăm că va fi. În prezent e numai Regele nostru, al Vechilor Namieni.

— Ce vrei să spui prin Vechii Namieni? Întrebă Lucy.

— Adică noi, răspunse piticul. Suntem un fel de rebeli, cred.

— Înțeleg, spuse Peter, iar Caspian este Șeful Vechilor Namieni.

— Da, într-un fel, spuse piticul, scărpinându-se în cap. Dar, de fapt, el este un Namian Nou, un Telmarinian, dacă mă înțelegeți.

— Eu nu înțeleg, zise Edmund.

— E mai complicat ca Războiul celor Două Roze, spuse și Lucy.

— Vai de mine, făcu piticul, nu prea mă descurc. Stați puțin, cred că trebuie să iau totul de la început. O să vă povestesc cum a crescut Caspian la curtea unchiului său și cum de este acum de partea noastră. Dar va fi o poveste lungă.

— Cu atât mai bine, spuse Lucy. Ne plac poveștile.

Așa că piticul începu să-și depene povestea. Eu n-o să v-o redau aici în cuvintele lui, cu toate întrebările pe care i le-au pus copiii, întrerupându-l, fiindcă ar dura prea mult și ar fi prea încurcat totul; și oricum, unele lucruri copiii nu le-au aflat decât mai târziu. Pe scurt, povestea, așa cum au aflat-o ei în cele din urmă, a fost următoarea.

Capitolul 4

PITICUL LE SPUNE POVESTEA PRINȚULUI CASPIAN.

Prințul Caspian trăia într-un castel măreț din inima Namiei împreună cu unchiul său Miraz, Regele Namiei și cu mătușa sa, care avea părul roșcat și pe care o chema Regina Prunaprismia. Părinții lui muriseră; Caspian ținea cel mai mult la doica lui și, deși avea (ca orice prinț) jucării, care puteau face fel de fel de lucruri, doar că nu puteau vorbi, cel mai mult îi plăcea când se făcea seară și când jucăriile erau puse la loc în dulapuri, după care, timp de o oră, doica îi spunea povești.

Nu era prea apropiat de unchiul și de mătușa lui, dar, cam de două ori pe săptămână, unchiul îl chema la el și se plimbau împreună pe terasa din partea de sud a castelului timp de jumătate de oră. Într-o zi, pe când se plimbau, Regele îi spuse:

— Băiete, a sosit vremea să înveți să călărești și să mânuiești spada. Știi că mătușa ta și cu mine nu avem copii, așa că este posibil să ajungi rege când eu n-o să mai fiu. Ce zici, ți-ar plăcea?

— Nu știu, unchiule, îi răspunse Caspian.

— Nu știi? Întrebă Miraz. Nu cred că își poate dori cineva mai mult decât asta.

— Cu toate acestea, eu îmi doresc altceva, spuse Caspian.

— Ce-ți dorești? Întrebă Regele.

— Mi-ar fi plăcut să trăiesc în vremurile de odinioară, spuse Caspian. (Era un băiețel tare mic pe atunci.)

Regele Miraz, care până acum îi vorbise pe tonul acela plicticos pe care-l au unii oameni mari când nu prea îi interesează ce ai de spus, îl privi deodată cu interes.

— Cum? Ce-ai spus? Întrebă. La ce vremuri de odinioară te referi?

— Cum, nu știi, unchiule? Întrebă Caspian. Când totul era altfel. Când toate animalele puteau să vorbească și când erau oameni drăguți care locuiau în ape și în păduri. Li se spunea naiade și driade. Existau și pitici. Și erau fauni micuți în toate pădurile. Aveau picioare de țap. Și...

— Astea sunt povești de adormit copiii, spuse Regele cu severitate în glas. Numai pentru copiii mici, mă auzi? Ești prea mare pentru prostii din astea. La vârsta ta ar trebui să te gândești la bătlăii și la aventuri, nu la basme.

— Bine, dar și atunci existau bătlăii și aventuri, spuse Caspian. Aventuri minunate. A fost odată o Vărăjitoare Albă care s-a declarat regina întregii țări. Și a făcut în așa fel încât era mereu iarnă. Au venit apoi doi băieți și două fete care au ucis-o pe Vărăjitoare; îi chema Peter, Susan, Edmund și Lucy. Și au domnit multă vreme și toată lumea trăia bine și toate acestea datorită lui Aslan...

— Țsta cine mai e? Întrebă Miraz.

Dacă prințul ar fi fost un pic mai mare, și-ar fi dat seama din tonul vocii unchiului său că ar fi mai bine să tacă. Dar el continuă:

— Cum, nu știi? Întrebă. Aslan este Leul care vine de peste mare.

— Cine ți-a spus toate prostiile astea? Întrebă Regele mânios.

Caspian se sperie și nu-i răspunse.

— Alteță, spuse Regele Miraz, dându-i drumul la mâna de care-l ținuse până atunci, insist să mi se răspundă. Uită-te la mine. Cine ți-a spus toate minciunile astea?

— Dd... Doica, se bâlbâi Caspian și izbucni în plâns.

— Potolește-te, îi spuse unchiul, apucându-l de umeri și zgâlțâindu-l.

Gata! Și să nu te mai prind niciodată că vorbești sau că te gândești la poveștile astea prostești. Regii și reginele astea nu au existat niciodată. Cum să fie doi regi în același timp? Și nu există nici un Aslan. Și nu există lei. Iar animalele nu au putut vorbi niciodată. Mă auzi?

— Da, unchiule, suspină Caspian.

— Bine, atunci am încheiat discuția, spuse Regele. După care îl chemă pe unul dintre servitorii care stăteau în celălalt capăt al terasei și îi spuse cu răceală în glas:

— Condu-o pe Alteța sa în apartamentele sale și trimite-o pe doica Alteței sale la mine IMEDIAT!

A doua zi, Caspian află ce lucru groaznic făcuse; doica fusese alungată fără ca măcar să-și poată lua la revedere de la el, iar lui i se spuse că va avea un tutore.

Lui Caspian îi era tare dor de doică și vărsă multe lacrimi. Și, fiindcă era trist, se gândea și mai mult la poveștile despre Namia. Visa pitici și driade în fiecare noapte și încerca să-i facă pe câinii și pe pisicile din castel să-i vorbească. Dar câinii dădeau din coadă, iar pisicile torceau.

Caspian era sigur că n-o să-i placă de noul tutore, dar, după vreo săptămână, când îl văzu, își dădu seama că e o persoană de care nu se poate să nu-ți placă. Era cel mai scund și cel mai gras om pe care îl văzuse vreodată. Avea o barbă lungă și albă care îi ajungea până în brâu, iar fața urâtă, stacojie și brăzdată de zbârcituri, avea un aer foarte înțelept și cumsecade. Vocea îi era serioasă, iar ochii îi erau atât de veseli încât, înainte de a-l cunoaște mai bine, nu puteai spune când vorbește serios și când glumește, îl chema doctorul Cornelius.

Dintre toate orele pe care le făcea cu doctorul Cornelius lui Caspian îi plăceau cel mai mult cele de istorie. Până acum, în afară de poveștile doicii, nu știuse nimic despre istoria Namiei; află cu mirare că familia regală venise de curând în țară.

— Strămoșul Alteței voastre, Caspian întâiul, îi spuse Doctorul Cornelius, a fost primul care a cucerit Namia, ținutul devenind astfel regatul său. El este cel care a adus poporul vostru în această țară. Familia voastră nu este originară din Namia. Sunteți toți Telmarinieni – ați venit din Telmar, de dincolo de Munții de Vest. De aceea i se spune Caspian întâiul și Caspian Cuceritorul.

— Doctore, se rugă de el Caspian într-o zi, spune-mi cine trăia în Namia înainte să venim aici din Telmar?

— Înainte de a veni aici Telmarinienii, nu trăiau oameni în Namia – sau trăiau foarte puțini, îi răspunse doctorul Cornelius.

— Atunci ce au cucerit stră-strămoșii mei?

— Pe cine, nu ce, Alteță, îl corectă doctorul Cornelius. Cred că e timpul să trecem la gramatică.

— Te rog, nu încă, spuse Caspian. N-a fost nici o bătălie? De ce strămoșului meu i se spune Caspian Cuceritorul, dacă nu s-a luptat cu nimeni?

— Am spus că erau foarte puțini oameni în Namia, zise doctorul, privindu-l ciudat pe băiețel prin ochelarii lui mari.

O clipă, Caspian nu înțelese. Apoi inima începu să-i bată mai tare.

— Vrei să spui, întrebă cu sufletul la gură, că erau alte lucruri? Vrei să spui că era ca în povești? Erau...?

— Psst! Făcu doctorul Cornelius, apropiindu-și capul de cel al lui Caspian. Nu mai spuneți nici un cuvânt. Nu știți că doica dumneavoastră a fost gonită fiindcă v-a spus despre Vechea Namie? Regelui nu-i place. Dacă ar afla că vă spun secrete, ar pune să fiți biciuit și mie să mi se taie capul.

— Da' de ce? Întrebă Caspian.

— Acum e timpul să ne apucăm de gramatică, spuse Doctorul Cornelius cu voce tare. Vă rog frumos, Alteță, să deschideți Pulverulentus Siccus la pagina patru din Grădina gramaticii sau Arborele Morfologiei.

După care au studiat numai substantive și verbe până la amiază, dar nu cred că prințul a învățat prea mult. Era prea emoționat. Era sigur că doctorul Cornelius nu i-ar fi spus ce-i spusese dacă, mai devreme sau mai târziu, n-ar fi avut de gând să-i spună mai mult.

Și chiar așa s-a și întâmplat. Câteva zile mai târziu, tutorele îi spuse:

— Diseară o să facem o lecție de astronomie. La miezul nopții, două planete nobile, Tarva și Alambil, vor trece la numai un grad una de cealaltă. Un asemenea fenomen nu a mai avut loc de două sute de ani, iar Alteța voastră nu va mai avea ocazia să vadă așa ceva în timpul vieții. Ar fi bine să vă culcați mai devreme ca de-obicei. O să vin să vă trezesc puțin înainte de ora conjuncției.

Faptul nu părea să aibă nici o legătură cu Vechea Namie, despre care ar fi vrut de fapt Caspian să afle. Dar oricând e interesant să te trezești la miezul nopții, așa că fu destul de mulțumit. Când se duse la culcare în seara aceea, crezu la început că n-o să poată adormi; dar curând îl prinse somnul și, când simți cum îl zgâlțâie cineva, avu senzația că nu dormise decât câteva minute.

Se ridică în capul oaselor și văzu camera inundată de lumina lunii. Doctorul Cornelius, îmbrăcat cu o mantie cu glugă și cu o lămpiță în mână, stătea la marginea patului. Caspian își aminti imediat ce urmau să facă. Se sculă și se îmbracă. Deși era o noapte de vară, îi era mai frig decât se așteptase și fu bucuros când doctorul îi dădu și lui o mantie cu glugă, ca a lui și o pereche de coturni moi și călduroși. O clipă mai târziu, camuflați,

încât cu greu ar fi putut fi văzuți pe coridoarele întunecoase și încălțați cu coturni care aproape că nu făceau nici un zgomot, profesor și elev ieșiră din cameră.

Caspian îl urmă pe doctor prin multe culoare și pe multe scări până când, în cele din urmă, ajunseră la o ușiță dintr-un turn și ieșiră pe acoperiș. Pe o parte erau creneluri, iar pe partea cealaltă un acoperiș foarte înclinat; jos, grădinile castelului, întunecoase și pline de umbre; sus, stelele și luna. Curând, ajunseră la o altă ușa, care dădea în marele turn central al castelului. Doctorul Cornelius o descuie și urcară pe scara în spirală a turnului. Caspian era tot mai emoționat: nu i se dăduse voie să vină în acest turn până acum.

Scara avea nenumărate trepte, dar, când ajunseră sus pe turn și după ce-și trase răsuflarea, își dădu seama că meritase să urce până aici. Departe, undeva în dreapta, se zăreau în ceață Munții de Vest. În stânga se zărea strălucind Marele Fluviu. Era atât de liniște încât putea auzi zgomotul cascadei de la Barajul Castorilor, la depărtare de o milă. Nu le fu greu să găsească stelele pe care veniseră să le vadă. Se zăreau în partea de sud, strălucitoare ca două luni foarte apropiate una de alta.

— Au să se ciocnească? Întrebă cu vocea cuprinsă de spaimă.

— Nu, dragul meu prinț, îi răspunse doctorul (tot în șoaptă). Domnii și domnițele cerului știu prea bine ce pași de dans să facă, nu se ciocnesc. Uitați-vă bine la ele! Întâlnirea lor aduce noroc; înseamnă că va urma mult bine pentru tristul tărâm al Namiei. Tarva, zeul Victoriei, o salută pe Alambil, domnița Păcii. Acum vor fi la cea mai mică distanță posibilă unul de altul.

— Ce păcat că sunt copaci aici! Spuse Caspian. Am putea vedea mai bine de pe Turnul de Vest, chiar dacă nu e așa de înalt.

Doctorul Cornelius nu spuse nimic preț de câteva minute; rămase nemișcat, cu ochii ațintiți asupra stelelor Tarva și Alambil. Apoi trase aer adânc în piept și se întoarse către Caspian.

— Ați văzut ceea ce nici un alt om în viață n-a văzut și nici nu va mai vedea, spuse. Aveți dreptate. Am fi putut vedea mai bine de pe celălalt turn. Dar v-am adus aici dintr-un motiv anume.

Caspian își ridică privirea spre el, dar gura îi ascundea fața.

— Marele merit al acestui turn, spuse doctorul Cornelius, este că avem șase încăperi goale sub noi și o scară cu multe trepte, iar ușa de la capătul

scării este încuiată. Aici nu ne aude nimeni.

— O să-mi spui ce n-ai vrut să-mi spui acum câteva zile? Întrebă Caspian.

— Da, îi răspunse doctorul. Dar nu uitați. Nu putem vorbi despre lucrurile astea nicăieri altundeva în afară de locul acesta, aici, pe Turnul cel Mare.

— Bine, promit, spuse Caspian. Dar spune-mi odată, te rog!

— Tot ceea ce-ați auzit despre Vechea Namie e adevărat, spuse doctorul. Nu este țara oamenilor. Este țara lui Aslan, a copacilor umblători, a naiadelor, a faunilor și a satirilor, a piticilor și a uriașilor, a zeilor și a centaurilor și a animalelor care cuvântă. Cel dintâi Caspian a luptat cu toți aceștia. Voi, Telmarinienii, sunteți cei care-ați făcut fântânile, copacii și animalele să nu mai vorbească, voi i-ați omorât și i-ați alungat pe pitici și pe fauni, iar acum încercați să alungați până și amintirea lor. Regele nu permite să se vorbească despre ei.

— Îmi pare rău c-am făcut așa ceva, spuse Caspian. Și mă bucur că Vechea Namie a existat cu adevărat, chiar dacă acum nu mai există.

— Mulți dintre cei care aparțin rasei Alteței voastre gândesc așa în taină, spuse doctorul Cornelius.

— Dar, doctore, întrebă Caspian, de ce spui rasa mea? Bănuiesc că și tu ești Telmarinian.

— Oare? Întrebă doctorul.

— Oricum, ești om, spuse Caspian.

— Oare? Repetă doctorul cu glas pătrunzător, dându-și jos gluga ca să i se vadă fața în lumina lunii.

Caspian înțelese imediat care era adevărul și-și dădu seama că ar fi trebuit să observe mai de mult. Doctorul Cornelius era atât de scund și atât de gras și avea o barbă atât de lungă; îi trecură două gânduri prin minte în același timp. Unul era înspăimântător: „Nu e om, nu e om deloc, e pitic și m-a adus aici ca să mă omoare.” Celălalt era încântător: „Mai există încă pitici adevărați și am văzut în sfârșit unul.”

— Deci până la urmă v-ați dat seama, spuse doctorul Cornelius. Sau aproape că v-ați dat seama. Nu sunt pitic pur. Am și sânge de om. Mulți pitici au scăpat în timpul luptelor și au continuat să trăiască, tunzându-și barba și purtând pantofi cu toc, prefăcându-se că sunt oameni. S-au amestecat cu Telmarinienii. Eu sunt unul dintre aceștia, sunt pitic numai pe jumătate și, dacă mai trăiește pe undeva vreun pitic din neamul meu, un pitic adevărat, cu siguranță că m-ar disprețui și m-ar considera trădător. Dar,

în toți acești ani, noi nu ne-am uitat nici o clipă neamul și nici pe celelalte creaturi fericite din Namia și nici pierdutele vremuri ale libertății.

— Îmi pare... Îmi pare rău, doctore, spuse Caspian. Nu e vina mea, știi bine.

— Nu spun toate astea ca să vă acuz, dragul meu Prinț. Firește, vă întrebați poate de ce v-am spus toate aceste lucruri. Mai întâi, pentru că am purtat atât de mult aceste secrete ascunse în inima mea încât au început să mă doară și aproape că mi-ar pocni inima dacă nu vi le-aș spune. Dar, în al doilea rând, pentru că atunci când o să ajungeți Rege o să ne puteți ajuta, fiindcă știu că, deși sunteți Telmarinian, vă plac lucrurile de-odinioară.

— Da, îmi plac, spuse Caspian. Dar cum vă pot ajuta?

— Puteți fi bun cu bieții urmași ai piticilor, cei ca mine. Puteți aduce magicieni învățați să găsească o cale de a trezi din nou copacii. Puteți căuta prin toate văgăunile și toate locurile sălbatice din țară să vedeți dacă mai sunt fauni sau animale cuvântătoare ascunse acolo.

— Crezi că mai sunt? Întrebă Caspian cu sufletul la gură.

— Nu știu, nu știu, spuse piticul oftând adânc. Uneori mă tem că nu mai sunt. Am tot căutat urme toată viața. Uneori mi s-a părut că aud tobe de pitici în munți. Alteori, noaptea, în pădure, mi s-a părut că zăresc fauni și satiri dansând undeva în depărtare; dar, când mă apropiam, nu mai era nimeni. M-a cuprins uneori disperarea; dar mereu se întâmplă câte ceva care mă face să sper din nou. Nu știu. Dar cel puțin puteți încerca să fiți Rege ca Regele Peter Magnificul de Odinioară și nu ca unchiul dumneavoastră.

— Înseamnă că și poveștile despre regii și reginele de atunci sunt adevărate, la fel și cele despre Vrăjitoarea Albă?

— Sigur că sunt adevărate, spuse Cornelius. Domnia lor a reprezentat Epoca de Aur a Namiei, care nu i-a uitat niciodată.

— Și au locuit în acest castel, doctore?

— Nu, dragul meu, spuse bătrânul. Acest castel e clădit de curând. L-a ridicat stră-străbunicul dumneavoastră. Dar atunci când au fost făcuți regi și regine în Namia doi fii ai lui Adam și două fiice ale Evei, de către însuși Aslan, aceștia au locuit la castelul Cair Paravel. Nici un om în viață nu a văzut acel loc binecuvântat și probabil că n-a mai rămas nimic din el, nici măcar ruine. Dar noi credem că era departe de aici, undeva jos, la gura de vărsare a Marelui Fluviu, chiar pe malul mării.

— Oo, se cutremură Caspian, adică undeva în Pădurea Neagră? Acolo unde... Unde... Știi tu..., unde sunt stafii?

— Alteța voastră repetă ce i s-a spus, răspunse doctorul. Dar sunt numai minciuni. Nu sunt stafii acolo. Asta este o poveste inventată de Telmarinieni. Regilor dumneavoastră le este teamă de mare pentru că nu pot uita că în toate poveștile Aslan vine dinspre mare. Nu vor să se apropie de ea și nici nu lasă pe nimeni să se apropie. Din pricina asta au lăsat să crească acolo păduri, ca să nu poată merge nimeni pe țărm. Fiindcă s-au certat cu copacii, se tem de păduri. Și, fiindu-le teamă, își imaginează că sunt pline de stafii. Iar regii și mai-marii zilei, fiindcă urăsc și marea și pădurea, cred oarecum în aceste povești, dar, pe de altă parte, le și încurajează. Se simt mai în siguranță dacă nimeni din Namia nu îndrăznește să meargă pe țărm să privească marea spre tărâmul lui Aslan, spre partea de est a lumii.

Câteva minute nu mai spuse niciunul nimic. Apoi doctorul Cornelius zise:

— Haideți! Am stat aici destul de mult. E timpul să mergem la culcare.

— Trebuie? Întrebă Caspian. Aș vrea să vorbim despre lucrurile astea ore în șir.

— Dacă mai stăm, s-ar putea să înceapă să ne caute, spuse doctorul Cornelius.

Capitolul 5

AVENTURILE LUI CASPIAN ÎN MUNȚI.

După această întâmplare, Caspian și tutorele au mai avut multe alte conversații tainice sus, pe Marele Turn; de fiecare dată, Caspian afla tot mai multe despre Vechea Namie. În timpul liber nu se gândea și nu visa decât la vremurile de odinioară și își dorea ca totul să fie din nou ca atunci. Dar, firește, nu avea prea mult timp liber, fiindcă acum educația lui devenise ceva foarte serios. Pe lângă cosmografie, retorică, heraldică, versificație și, firește, istorie, câteva elemente de drept, fizică, alchimie și astronomie, învăța să mânuiască spada, să călărească, să înoate, să tragă cu arcul, să cânte la alăută și să vâneze cerbi. La magie învăța numai partea teoretică, fiindcă doctorul Cornelius îi spusese că partea practică nu este demnă de un prinț.

— Nici eu nu sunt un prea bun magician, adăugase, nu știu să fac decât câteva lucruri foarte simple.

Despre navigație („Care este ceva nobil și eroic”, îi spusese doctorul) nu învăța nimic, fiindcă Regelui Miraz nu-i plăceau nici corăbiile și nici marea.

Învăța multe și din ceea ce vedea și auzea în jur. Când era mic, se întrebase adesea de ce nu-i place de mătușa lui, Regina Prunaprismia; acum înțeleșese că era din pricină că nici ea nu-l plăcea pe el. Începu de asemenea să bage de seamă că Namia este o țară tristă. Impozitele erau mari, legile dure, iar Miraz, un om rău.

Trecură astfel mai mulți ani. La un moment dat, i se păru că Regina s-a îmbolnăvit; era mare agitație în castel. Fu chemat doctorul, iar curtenii sușoteau pe la colțuri. Asta se întâmpla la începutul verii. Într-o noapte, în timpul acestei agitații generale, doctorul Cornelius îl trezi la numai câteva ore după ce se culcase.

— Avem oră de astronomie, doctore? Îl întrebă Caspian.

— Psst! Făcu doctorul. Aveți încredere în mine și faceți întocmai ce vă spun. Vă așteaptă o călătorie lungă.

Caspian fu luat prin surprindere, dar știa că poate avea încredere în tutore, așa că făcu întocmai ce-i spuse acesta. După ce se îmbrăcă, doctorul îi mai spuse:

— V-am adus o desagă. Trebuie să mergem în camera cealaltă s-o umplem cu bucate de la cina Alteței voastre.

— Bine, dar probabil că sunt valeții mei acolo, spuse Caspian.

— Dorm duși, n-au să audă, spuse doctorul. Sunt un magician foarte nepriceput, dar să adorm câțiva valeți pot și eu.

Se duseră în anticameră unde, firește, erau doi valeți, tolăniți pe scaune, care sforăiau zgomotos. Doctorul Cornelius tăie repede ce mai rămăsese dintr-o friptură rece de pui și câteva felii de carne de căprioară pe care le puse, cu pâine, un măr și o sticlută cu vin bun în desaga pe care i-o dădu apoi lui Caspian. Aceasta avea o curelușă cu care Caspian o putea purta pe umăr, așa cum purtați voi geanta în care vă duceți cărțile la școală.

— Aveți spada? Îl întrebă doctorul.

— Da, răspunse Caspian.

— Puneți-vă mantaua asta pe deasupra, să nu vi se vadă spada și desaga. Așa. Iar acum trebuie să mergem sus pe Marele Turn să stăm de vorbă.

Când ajunseră sus pe turn (era o noapte înnoată, care nu semăna deloc cu noaptea în care veniseră să vadă conjuncția Tarvei și a lui Alambil), doctorul Cornelius îi spuse:

— Dragul meu prinț, trebuie să plecați din acest castel pe dată și să vă căutați norocul în lume. Aici viața vă este în primejdie.

— Bine, dar de ce? Întrebă Caspian.

— Pentru că sunteți adevăratul Rege al Namiei, Caspian al Zecelea, adevăratul fiu și moștenitor al lui Caspian al Nouălea.

În aceeași clipă, îngenunche și-i sărută mâna.

— Ce-nseamnă toate astea? Nu înțeleg, spuse Caspian.

— Nu știu cum de nu m-ați întrebat până acum, spuse doctorul, de ce, deși sunteți fiul lui Caspian al Nouălea, nu sunteți Regele Caspian. În afară de Maiestatea voastră, toți știu că Miraz este un uzurpator. La început nici măcar nu pretindea că ar fi rege: își spunea regent. Dar, după ce a murit mama Maiestății voastre, Regina cea bună, singurul Telmarinian care a fost bun cu mine, toți marii nobili care îl cunoscuseră pe tatăl Maiestății voastre au murit sau au dispărut. Și nu întâmplător. Miraz s-a descotorosit de ei. Belisar și Uvilas au fost omorâți cu o săgeată, în timpul unei partide de vânătoare; s-a spus că a fost un accident. Pe cei din familia Passarid i-a trimis unul câte unul să lupte împotriva uriașilor din nord până când au murit toți. Pe Arlian, Erimon și alți doisprezece i-a condamnat pe nedrept la moarte pentru trădare. Pe cei doi frați de la Barajul Castorilor i-a închis spunând că sunt nebuni. După care a convins șapte nobili, singurii Telmarinieni cărora nu le era frică de mare, să meargă în căutarea unor noi teritorii dincolo de Oceanul de Est și, așa cum își dorise, aceștia nu s-au mai întors niciodată. Iar când nu a mai rămas nimeni care să vă sprijine, lingușitorii lui (pe care îi instruisese în acest sens) l-au implorat să devină rege. Și el, firește, a acceptat.

— Vrei să spui că acum are de gând să mă omoare și pe mine? Întrebă Caspian.

— Aproape sigur, răspunse doctorul Cornelius.

— Dar de ce acum? Întrebă Caspian. De ce nu m-a omorât cu mulți ani în urmă? Ce rău i-am făcut?

— S-a răzgândit în privința Maiestății voastre din cauza a ceva ce s-a întâmplat acum două ore. Regina a născut un băiat.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine, spuse Caspian.

— Cum nu înțelegeți! Exclamă doctorul. Din toate lecțiile de istorie și geografie nu ați înțeles nici măcar atât? Ascultați-mă! Atâta vreme cât nu avea copii, nu avea nimic împotriva să fiți rege după moartea lui. Poate că nu ținea prea mult la Maiestatea voastră, dar prefera să lase tronul unui

nepot și nu unui străin. Acum, că are un fiu al lui, o să vrea ca acesta să moștenească tronul, îi stați în drum. O să vă înlăture.

— E chiar atât de rău? Întrebă Caspian. Chiar ar fi în stare să mă omoare?

— L-a omorât pe tatăl Maiestății voastre, îi spuse doctorul.

Caspian avu un sentiment straniu, dar nu spuse nimic.

— Vă pot spune cum s-a întâmplat – zise doctorul. Dar nu acum. Nu mai avem timp.

— Vii cu mine, nu? Întrebă Caspian.

— Nu îndrăznesc, răspunse doctorul. V-ar pune și mai tare viața în primejdie. E mai ușor să urmărești două persoane decât una singură. Dragul meu Prinț, dragul meu Rege Caspian, va trebui să fiți foarte viteaz. Trebuie să plecați singur și cât mai repede, încercați să treceți granița din sudul țării spre curtea Regelui Nain din Archenland. Vă va ajuta.

— Și n-o să te mai văd niciodată? Întrebă Caspian cu un tremur în glas.

— Sper că da, dragul meu Rege, spuse doctorul. Ce alt prieten mai am eu în lumea asta în afară de Maiestatea voastră? Și știu și un pic de magie. Dar până atunci, să ne grăbim, înainte de a pleca, primiți aceste două daruri. O pungă cu galbeni – ar trebui ca toată averea din acest castel să fie a Maiestății voastre. Iar aici este ceva cu mult mai de preț.

Și îi puse în mână ceva ce nu putea vedea, dar care părea să fie un Sam.

— Acesta este lucrul cel mai de preț și cel mai sfânt din întreaga Namie. Am trecut prin multe și am făcut multe vrăji în tinerețe ca să-l găsesc. Este cornul magic al Reginei Susan pe care l-a uitat aici când a dispărut din Namia la sfârșitul Epocii de Aur. Se spune că oricine suflă în el va primi un ajutor neobișnuit. Nimeni nu știe cât de neobișnuit. S-ar putea să aibă puterea să-i aducă pe Regina Lucy, Regele Edmund, Regina Susan și Regele Peter Magnificul înapoi din trecut, ca să îndrepte lucrurile. Poate că are puterea să-l cheme pe însuși Aslan. Luați-l, Maiestatea voastră. Dar să nu-l folosiți decât atunci când veți avea cu adevărat nevoie. Iar acum grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă! Ușa de la intrarea în turn, cea de jos, care dă în grădină, este deschisă. Acolo va trebui să ne despărțim.

— Pot să-mi iau calul, pe Luptător? Întrebă Caspian.

— Are șaua pusă și vă așteaptă în capătul livezii.

În timp ce-au coborât pe scară, Cornelius i-a mai dat în șoaptă multe sfaturi. Lui Caspian i se făcuse inima cât un purice, dar încerca să țină minte tot ce auzea. După care ajunseră în aerul proaspăt din grădină. Doctorul îi

strânse mâna, iar Regele Caspian al Zecelea alergă la Luptător, care-l întâmpină cu un nechezat. Părăsi astfel castelul strămoșilor.

Privind în urmă, văzu focuri de artificii în cinstea noului prinț.

Merse toată noaptea spre miazăzi, luând-o pe drumuri mai puțin umblate sau prin păduri; dar, după ce ieși din țară, n-o mai apucă pe drumuri ascunse. Luptător era la fel de emoționat ca stăpânul său la gândul acestei călătorii neobișnuite, iar Caspian, deși îi dăduseră lacrimile atunci când își luase rămas-bun de la doctorul Cornelius, se simțea puternic și, într-un anumit fel, fericit la gândul că este Regele Caspian, pornit în căutarea aventurii, cu sabia atârându-i pe coapsa stângă și cu cornul magic al Reginei Susan pe cea dreaptă. Dar când începu să se lumineze și văzu în jur numai păduri necunoscute, tufișuri sălbatice și munți albaștrui, lumea i se păru mare și ciudată și se simți mic; îl cuprinse teama.

De îndată ce se luminează, găsi un loc acoperit de iarbă în mijlocul unei păduri, unde se opri să se odihnească; îi scoase frâul lui Luptător și-l lăsa să pască; el mănca friptură de pui rece și bău puțin vin, după care adormi pe dată. Era după-amiaza târziu când se trezi. Mai mănca puțin și porni din nou la drum, tot înspre miazăzi și tot pe drumuri mai puțin umblate. Ajunsese acum într-un loc cu multe dealuri, cu urcușuri și coborâșuri. De pe fiecare vârf de deal vedea munții care deveneau tot mai mari și mai întunecoși.

Pe înserat, ajunsese la poalele munților, începu să bată vântul. Apoi se porni o ploaie torențială. Luptător era neliniștit; se auzeau tunete. Intrară într-o pădure de pini, întunecoasă și parcă fără de sfârșit. Îi reveniră în minte toate poveștile pe care le știa despre păduri; își aminti că, la urma-urmei, era Telmarinian, un membru al rasei care tăia copaci oriunde putea și care se afla în război cu toate sălbăticiunile; și chiar dacă el poate că nu era la fel ca majoritatea Telmarinienilor, copacii nu aveau de unde să știe asta.

Și chiar nu știa. Vântul se transformă în furtună, pădurea începu să urle, crengile copacilor să trosnească. Se auzi un zgomot puternic. Un copac căzu chiar în spatele lor.

— Fii calm, Luptător, fii calm! Spuse Caspian, mângâindu-și calul pe gât.

Dar și el tremura tot, dându-și seama că fusese la un pas de moarte. Fulgeră și un tunet puternic despică parcă bolta cerească deasupra lor. Calul sări într-o parte și o porni în galop. Caspian era călăreț bun, dar nu avu puterea să-l oprească. Reuși să se țină în șa, dar știa că viața îi atârna acum de un capăt de ață. Urmă o cursă sălbatică. Goneau lăsând în urmă copac

după copac în pădurea cufundată în beznă, când, dintr-o dată, atât de repede că nici nu avu timp să simtă durerea (deși îl duru) îl lovi ceva peste frunte și își pierdu cunoștința.

Când își reveni în simțiri, se trezi într-o încăpere în care ardea focul; avea brațele și picioarele zgâriate și-l durea capul. De undeva din apropiere se auzeau voci care vorbeau în șoaptă.

— Trebuie să hotărâm ce facem cu el înainte să se trezească, spuse una dintre voci.

— Să-l omorâm, spuse o alta. Nu-l putem lăsa în viață. O să ne trădeze.

— Ar fi trebuit să-l omorâm, când l-am găsit, sau să-l lăsăm acolo. Acum nu-l mai putem omorî. Nu după ce l-am adus aici și i-am bandajat capul. Ar însemna că ne omorâm un oaspete.

— Domnilor, spuse Caspian cu glas stins, mie-mi puteți face orice, dar sper că veți fi buni cu bietul meu cal.

— Calul tău a dispărut înainte de a te găsi noi, spuse prima voce, cam răgușită.

— Nu-l lăsa să te impresioneze cu vorbe frumoase, se auzi a doua voce. Eu unul vă spun...

— La naiba! Exclamă a treia voce. Bineînțeles că n-o să-l omorâm. Vino-ți în fire, Sfrederic! Tu ce crezi, Mâncă-trufe? Ce facem cu el?

— Eu o să-i dau ceva de băut, spuse prima voce, probabil a lui Mâncă-trufe.

Caspian văzu o umbră apropiindu-se de pat și simți cum cineva își strecoară ușor un braț pe sub umerii lui – dacă era un braț, fiindcă, judecând după formă, nu era chiar un braț. Chipul care se aplecă deasupra lui era și el ciudat. Lui Caspian i se păru că e foarte păros și zări parcă niște pete albe și un nas lung.

„O fi o mască, își spuse în sinea lui. Sau poate am febră și am halucinații.”

Simți o cană cu un lichid dulce și fierbinte în dreptul buzelor. Bău. În clipa aceea, cineva înteți focul și încăperea se lumineă brusc. Caspian fu atât de șocat când văzu chipul aplecat asupra lui încât de-abia își opri un strigăt. Nu era chipul unui om, ci al unui bursuc; părea mai mare, mai prietenos și mai inteligent decât toți bursucii pe care-i văzuse până atunci. Și era sigur că-l auzise vorbind. Văzu că se află pe un pat de iarbă-neagră, într-o peșteră. Lângă foc erau doi oameni micuți, cu barbă, mult mai scunzi și mai grași decât doctorul Cornelius. Își dădu seama că sunt pitici adevărați, pitici de

odinioară, prin venele cărora nu curgea nici o picătură de sânge de om. În sfârșit, îi găsisese pe Vechii Namieni! Ameți din nou.

În zilele care urmară află cum îi cheamă pe fiecare. Pe bursuc îl chema Mâncă-trufe; era cel mai bătrân și cel mai cumsecade dintre cei trei. Piticul care propusese să-l omoare pe Caspian era un pitic negru (adică un pitic cu barbă neagră și păr negru, des și aspru ca părul de cal), cam nesuferit. Îl chema Sfrederic. Celălalt pitic era un pitic roșcovan, cu părul roșcat ca blana de vulpe; îl chema Bunilă.

— Trebuie totuși să hotărâm ce facem cu acest om, spuse Sfrederic în prima seară în care Caspian începu să se simtă mai bine și putu să se ridice în capul oaselor și să vorbească. Voi doi credeți că ați făcut un mare bine nelăsându-mă să-l omor. Iar acum va trebui să-l ținem prizonier pe viață. Eu unul nu am de gând să-l las să plece de aici viu, să se întoarcă la ai lui și să ne trădeze.

— Stai puțin, Sfrederic. De ce trebuie să vorbești atât de urât? Nu e vina lui că s-a izbit cu capul de o piatră chiar la intrarea în peștera noastră. Și mie nu mi se pare că arată a trădător.

— Bine, dar nici nu m-ați întrebat dacă eu vreau să mă întorc, interveni Caspian. Nu vreau. Eu vreau să rămân cu voi, dacă sunteți de acord, firește. De când îmi doream să vă cunosc!

— Da, o poveste foarte verosimilă, mormăi Sfrederic. Doar ești Telmarinian și om. E clar că vrei să te întorci la ai tăi.

— N-aș putea să mă întorc nici dac-aș vrea, spuse Caspian. Când m-am lovit la cap, fugeam de cei de acasă, de teamă să nu mă omoare Regele. Dacă m-ați fi omorât, i-ați fi făcut un serviciu.

— I-auzi! Făcu Mâncă-trufe. Nu mai spune!

— Cum? Sari Bunilă. Cum adică? Ce-ai făcut, omule, de ai reușit să cazi în dizgrația lui Miraz la vârsta ta?

— E unchiul meu, începu Caspian.

Sfrederic sări în picioare, ducându-și mâna la pumnal.

— Aha! Strigă. Deci nu numai că ești Telmarinian, dar, pe deasupra, mai ești și rudă cu cel mai mare dușman al nostru! Dacă și-acum mai vreți să-l lăsați în viață înseamnă că sunteți inconștienți!

Și dacă Bunilă și Bursucul nu i s-ar fi pus în cale, forțându-l să se așeze la loc pe scaun, l-ar fi înjunghiat pe Caspian pe loc.

— Ce Dumnezeu, Sfrederic, ai de gând să te controlezi sau nu? Îl întrebă Bunilă. Sau vrei să te punem noi la punct?

Sfrederic promise, bosumflat, că se va controla, iar ceilalți doi îl rugară pe Caspian să-și spună mai departe povestea. După ce acesta termină de povestit, urmă un moment de tăcere.

— Este cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Bunilă.

— Mie unuia nu-mi place, zise Sfrederic. Nu știam că mai circulă încă povești despre noi printre oameni. Cu cât știu mai puține despre noi cu atât mai bine. Iar doica aia bătrână... Mai bine și-ar fi ținut gura! Și apoi, povestea cu tutorele, un pitic renegat! Îi urăsc, îi urăsc mai mult decât pe oameni. Ascultați-mă pe mine, asta e semn rău!

— Nu mai vorbi despre lucruri pe care nu le înțelegi, Sfrederic, îi spuse Mâncă-trufe. Voi, piticii, uitați repede și vă schimbați părerea la fel de ușor ca oamenii. Eu unul sunt animal; ba mai mult, sunt bursuc. Noi nu ne schimbăm părerea prea ușor. În noi poți avea încredere. Și vă spun că asta e un semn bun. Îl avem aici pe adevăratul Rege al Namiei: un adevărat Rege, care se întoarce la adevărata Namie. Iar noi, animalele, spre deosebire de pitici, nu am uitat că în Namia a fost bine numai atunci când a fost Rege un fiu al lui Adam.

— Asta-i acum! Mâncă-trufe, spuse Bunilă, doar nu vrei să le dăm țara oamenilor?

— N-am spus așa ceva, răspunse bursucul. Asta nu e țara oamenilor (și cine știe asta mai bine decât mine?), dar este o țară al cărei Rege trebuie să fie un om. Noi bursucii avem atâta minte cât să nu uităm asta. Regele Peter Magnificul nu era om?

— Crezi în poveștile astea de demult? Îl întrebă Bunilă.

— Ți-am mai spus, noi animalele nu ne răzgândim ușor, îi răspunse Mâncă-trufe. Noi nu uităm. Eu cred în Regele Peter Magnificul și în toți ceilalți care au domnit la Cair Paravel cu aceeași tărie cu care cred în Aslan.

— I-auzi, cu aceeași tărie, spuse Bunilă. Da' cine mai crede în Aslan în zilele noastre?

— Eu, spuse Caspian. Și chiar dacă n-aș fi crezut în el înainte, aș începe să cred acum. Acasă, oamenii care râdeau când auzeau de Aslan râdeau și când auzeau de animale cuvântătoare și de pitici. Uneori m-am întrebat și eu dacă Aslan există cu adevărat. Dar m-am întrebat și dacă există creaturi ca voi... Și, iată, existați.

— Adevărat, spuse Mâncă-trufe. Ai dreptate, Rege Caspian. Câtă vreme îi ești credincios Vechii Namii vei fi Regele meu, orice-ar spune ceilalți. Să trăiești, Măria Ta!

— Mi se face silă, bursucule, mormăi Sfrederic. Regele Peter Magnificul și toți ceilalți or fi fost ei oameni, dar erau altfel. Țsta este un blestemat de Telmarinian. A vânat animale ca să se distreze. Nu am dreptate? Întrebă apoi, adresându-i-se dintr-o dată lui Caspian.

— Ba da. Recunosc, așa e, răspunse Caspian. Dar nu erau animale cuvântătoare.

— E același lucru, spuse Sfrederic.

— Ba nu, interveni Mâncă-trufe. Știi bine că nu-i același lucru. Știi bine că animalele din Namia sunt acum la fel cu creaturile fără minte din Calormen sau din Telmar. Și sunt și mai mici. Nu seamănă cu noi.

Au mai vorbit multă vreme, dar până la urmă au fost de acord ca Regele Caspian să rămână cu ei. I-au promis chiar că, de îndată ce va putea să umble din nou, au să-l ducă să-i vadă pe „Ceilalți”, cum le spuse Bunilă, căci se pare că în acele ținuturi sălbatice trăiau încă, ascunse, fel de fel de creaturi din Namia de-odinioară.

Capitolul 6

VIAȚA CELOR CARE TRĂIAU ASCUNȘI.

Pentru Caspian urmă acum cea mai fericită perioadă din viață, într-o dimineață frumoasă de vară, când iarba era încă acoperită de rouă, porni cu bursucul și cu cei doi pitici prin pădure spre o curmătură dintre munți; o luară apoi pe versanții înșoriți dinspre miazăzi, de unde se puteau vedea tărâmurile pline de verdeață din Archenland.

— Mai întâi o să mergem la cei Trei urși grăsani, spuse Bunilă.

Se opriră într-un luminiș. Aici Mâncă-trufe bătu de trei ori în trunchiul unui stejar bătrân cu o scorbură mare, acoperit de mușchi. Nu răspunse însă nimeni. Bătu din nou și de data asta se auzi o voce adormită dinăuntru:

— Pleacă de-aici! E prea devreme.

Dar când bătu a treia oară se auzi un zgomot slab, ca și când s-ar fi cutremurat un pic pământul și se deschise un fel de ușă. Dinăuntru stejarului apărură trei urși bruni, tare grași, cu ochii mici, cârpiți de somn. După ce le povestiră de ce au venit (ceea ce dură destul de mult din pricină că erau încă somnoroși), spuseră și ei, ca Mâncă-trufe, că Regele Namiei trebuie să fie un fiu al lui Adam. Îl sărutară toți trei pe Caspian, cu boturile

lor umede și calde, după care îi oferiră miere. Lui Caspian nu-i plăcea mierea fără pâine și nici nu prea avea poftă să mănânce miere goală dimineața devreme, dar se gândi că nu ar fi politicos să-i refuze. Mult timp după aceea se simți lipicios.

Merseră apoi mai departe până când ajunseră la un crâng de fagi înalți. Aici, Mâncă-trufe începu să strige:

— Trăncănilă! Trăncănilă! Trăncănilă!

Sărind din creangă în creangă, apărură deasupra capetelor lor cel mai frumos veverițoi roșcat pe care îl văzuse vreodată Caspian. Era mult mai mare decât veverițele obișnuite, care nu puteau vorbi, pe care le zărise uneori în grădina castelului; era aproape cât un terrier și, de îndată ce-i vedeai chipul, îți dădeai seama că poate vorbi. Într-adevăr, cel mai greu era să-l faci să tacă, fiindcă trăncănea, ca orice veveriță, ca o moară stricăță. Îi spuse bun-venit lui Caspian și-l întrebă imediat dacă nu vrea o alună. Băiatul îi mulțumi. Dar când Trăncănilă plecă după alună, Mâncă-trufe îi șopti la ureche:

— Nu te uita! Întoarce capul! Nu e politicos să te uiți după o veveriță când se duce la locul unde și-a ascuns mâncarea. Să nu creadă că vrei să afli unde-o ține.

Trăncănilă se întoarse cu o alună pe care i-o dădu lui Caspian. Apoi se oferă să ducă mesaje la ceilalți prieteni.

— Fiindcă eu pot merge peste tot fără să ating pământul, spuse.

Lui Mâncă-trufe și piticilor li se păru că este o idee foarte bună și îi dădură lui Trăncănilă mesaje pentru fel de fel de creaturi cu nume ciudate; îi chemau pe toți să vină la o petrecere și la sfat pe Pajiștea de Dans, peste trei zile, la miezul nopții.

— Să le spui și celor trei grăsani, adăugă Bunilă. Am uitat să le spunem.

Următoarea vizită fu la cei șapte frați din Pădurea Tremurândă. Bunilă îi duse din nou până la curmătura dintre munți și de acolo o luară spre răsărit. Coborâră pe versantul dinspre miazănoapte până când ajunseră la un loc foarte impunător, cu stânci și brazi, începură să meargă mai încet; Caspian simți pământul zguduindu-i-se sub picioare de parcă ar fi bătut cineva cu ciocanul undeva în adâncuri. Bunilă se opri în dreptul unei pietre mari cât capacul unui butoi și bătu în ea de trei ori cu piciorul. După mult timp, cineva sau ceva de dedesubt dădu piatra la o parte; prin gaura rotundă și întunecoasă ieșeau aburi, iar în mijlocul ei apărură capul unui pitic care semăna foarte tare cu Bunilă. Urmă o lungă discuție. Piticul părea mult mai

neîncrezător decât fuseseră veverițoiul sau urșii grăsați; dar, în cele din urmă, îi pofti înăuntru. Caspian se trezi pe o scară întunecoasă care ducea înăuntru pământului; când ajunse jos, văzu că locul este luminat. Era lumina unui furnal, iar locul era o fierărie. Într-o parte curgea un pâraie subteran. Doi pitici lucrau la foale, un altul ținea pe nicovală, cu un clește, o bucată de metal înroșit, un al patrulea izbea bucata de metal cu un ciocan, iar alți doi veneau, ștergându-și mâinile mici și bătătorite de muncă de o cârpă, în întâmpinarea oaspeților. Le luă destul de mult să-i convingă că băiatul nu este un dușman, dar, după ce li se explică totul, strigară cu toții:

— Trăiască Regele!

Și le dădură lui Caspian, lui Bunilă și lui Sfrederic daruri nobile: cămăși din zale și coifuri și săbii. Ar fi putut primi și bursucul dacă ar fi vrut, dar le spuse că el este animal și că, dacă nu-și poate salva pielea cu ghearele și cu dinții, atunci nici nu merită să și-o salveze. Armele erau făcute cu o măiestrie cum Caspian nu mai văzuse niciodată. Acceptă bucuros sabia făcută de pitici; pe lângă aceasta, vechea lui sabie părea neputincioasă ca o sabie de jucărie. Cei șapte frați (care erau toți pitici roșcovani) promisera că vor veni la serbarea de pe Pajiștea de Dans.

Nu departe de acolo, într-o râpă stâncoasă, era peștera celor cinci pitici negri. Aceștia îl priviră suspicios pe Caspian, dar până la urmă cel mai mare dintre ei spuse:

— Dacă este împotriva lui Miraz, atunci ne poate fi Rege.

Următorul în ordinea vârstei întrebă:

— Vrei să mergem noi mai departe, sus în vârful stâncilor, în locul tău? Locuiesc acolo vreo doi căpcăuni și o cotoroață cu care ți-am putea face cunoștință.

— Oh, nu, spuse Caspian.

— Nu, nici eu nu cred că e cazul, spuse și Mâncă-trufe. Nu e nevoie să faceți asta.

Sfrederic nu fu de acord, dar Bunilă și bursucul îl convinseră până la urmă. Caspian se tot întreba cum se face că și creaturile îngrozitoare din Vechea Namie mai aveau urmași în Namia de acum.

— Dacă o aducem pe zgripturoaica aia, îl pierdem pe Aslan de prieten, spuse Mâncă-trufe după ce se depărtară de peștera piticilor negri.

— Eh, Aslan! Făcu Bunilă, vesel, dar plin de dispreț. Mai important este că m-ați pierde pe mine de prieten.

— Tu crezi în Aslan? Îl întreabă Caspian pe Sfrederic.

— Eu cred în oricine și în orice, răspunse acesta, care reușește să-i facă bucăți sau măcar să-i alunge din Namia pe barbarii ăștia de Telmarinieni blestemați. Oricine sau orice, Aslan sau Vrăjitoarea Albă, înțelegi?

— Taci din gură, îi spuse Mâncă-trufe. Nu știi ce vorbești. Vrăjitoarea era mai rea decât Miraz împreună cu tot neamul lui.

— Ba nu, cu piticii n-a fost rea, îl contrazise Sfrederic.

Următoarea vizită fu mai plăcută. Coborâra într-o vale largă, acoperită de pădure, prin care curgea o apă. Malurile erau acoperite de degeței-roșii și trandafiri sălbatici, iar în aer zburau sumedenie de albine. O dată ajunși aici, Mâncă-trufe strigă din nou:

— Vifore! Wore!

După scurt timp Caspian auzi zgomot de copite. Zgomotul deveni tot mai puternic până când valea începu să se cutremere și, în cele din urmă, rupând tufișurile, apărură cele mai nobile creaturi pe care le văzuse Caspian vreodată, marele centaur, Worul-din-Vale, cu cei trei fii ai săi. Avea pielea castanie, iar barba care-i acoperea pieptul lat era roșcat-aurie. Era profet și cititor în stele, așa că știa de ce veniseră.

— Trăiască Regele! Strigă. Eu și fiii mei suntem gata de luptă. Când începe războiul?

Până acum, nici Caspian nici ceilalți nu se gândiseră în mod serios la război. Se gândiseră la câte un atac asupra vreunei ferme a oamenilor sau asupra vânătorilor care se aventurau în aceste ținuturi sălbatice din sud. Dar, în general, se gândiseră doar să trăiască mai departe în păduri și în peșteri și să încerce să creeze Vechea Namie în ascuns. Dar vorbele lui Vifor-din-Vale îi puseră serios pe gânduri.

— Vrei să spui un război adevărat, ca să-l alungăm pe Miraz din Namia? Îl întreabă Caspian.

— Da' ce altceva? Întreabă centaurul. De ce altceva poartă Măria ta zale și sabie?

— Crezi că se poate? Întreabă bursucul.

— Momentul este propice, răspunse Viforul-din-Vale. Așa cum datoria ta este să îți minte tot ce se întâmplă, bursucule, a mea este să citesc în stele. Tarva și Alambil s-au întâlnit în înaltul cerului, iar pe pământ a apărut un alt fiu al lui Adam care ne va fi conducător. Acum este momentul potrivit. Sfatul nostru de pe Pajiștea de Dans va trebui să fie un sfat de război.

Spuse totul pe un ton atât de convingător încât nici Caspian, nici ceilalți nu ezitară deloc: acum li se părea că pot câștiga războiul și erau aproape convinși că trebuie să-l pornească.

Cum se făcuse vremea amiezii, rămaseră să se odihnească împreună cu centaurii și mâncară din bucatele aduse de aceștia: plăcinte din făină de ovăz, mere, ierburi, vin și brânză.

Următorul loc unde trebuia să meargă era destul de aproape, dar fură nevoiți să facă un lung ocol pentru a nu trece printr-un ținut locuit de oameni. Ajunseră de-abia după-amiaza târziu în câmpie. Aici, Mâncă-trufe se apropie de o gaură dintr-o movilă acoperită de iarbă de unde ieși ultimul lu-cru la care s-ar fi așteptat Caspian: un șoarece vorbitor. Era, desigur, mai mare decât un șoarece obișnuit, avea peste treizeci de centimetri când se ridica pe labele din spate, iar urechile îi erau la fel de lungi (deși mai late) ca ale unui iepure, îl chema Pișpirici și era un șoarece vesel și viteaz. Purta o floretă micuță și avea mustățile lungi și răsucite.

— Sire, suntem doisprezece, spuse făcând o plecăciune grațioasă. Oamenii mei sunt la dispoziția Maiestății voastre.

Caspian de-abia se putu abține să nu pufnească în râs; toți oamenii lui încăpeau cu ușurință într-un coș de rufe pe care-l puteai căra apoi în spate.

Ar dura prea mult să vă înșir toate creaturile pe care le-a cunoscut Caspian în ziua aceea: cârțița lopătăreasa, cei trei dințoși (care erau bursuci ca Mâncă-trufe), iepurele Camillo și ariciul Porc-cu-țepi. În cele din urmă, se opriră lângă o fântână de la marginea unei poieni acoperite de iarbă și mărginite de ulmi înalți; soarele se pregătea să apună, margaretele își închideau petalele, iar ciorile zburau spre cuiburi să se culce. Aici mâncară din merindele pe care le aduseseră cu ei, iar Bunilă își aprinse pipa (Sfrederic nu fuma).

— Acum, spuse bursucul, dac-am reuși să trezim spiritul acestor copaci și al acestei fântâni, s-ar zice că a fost cu adevărat o zi plină de succes.

— Și nu putem? Întrebă Caspian.

— Nu, îi răspunse Mâncă-trufe. Nu avem nici o putere asupra lor. De când au venit aici oamenii și au început să taie pădurile și să murdărească apele, driadele și naiadele au căzut într-un somn adânc. Cine știe dacă se vor mai trezi vreodată? Este o pierdere grea pentru noi. Telmarinienilor le este foarte teamă de păduri și, dacă ar vedea copacii mișcându-se furioși, ar lua-o îngroziți la goană și nu s-ar mai întoarce în Namia.

— Ce imaginație aveți voi, animalele! Se minună Bunilă, care nu credea în lucruri de felul ăsta. Da' de ce numai copacii și apele? N-ar fi și mai interesant dacă și pietrele ar începe să-l pocnească pe bătrânul Miraz?

Bursucul mormăi ceva în sinea lui, după care se făcu liniște. Caspian aproape că adormise când i se păru că aude o melodie venind din adâncul pădurii din spatele lui. Se gândi că visează și adormi la loc. Dar, de îndată ce-și lipi urechea de pământ, simți sau auzi (nu-și putu da prea bine seama) ritm de tobe. Se ridică. Ritmul se auzi mai slab, dar începu să se audă din nou melodia, de data asta mult mai clar. Păreau să fie fluier; îl văzu pe Mâncă-trufe stând în capul oaselor și privind fix spre pădure. Luna lumina puternic. Caspian dormise mai mult decât crezuse. Muzica se apropia tot mai tare, o melodie sălbatică și totuși dulce; se auzeau și pași ușori. În cele din urmă, ieșiră din pădure, dansând în lumina lunii, niște făpturi pe care Caspian încercase mereu să și le imagineze. Nu erau mai înalte decât piticii, dar erau mult mai subțiri și mai grațioase. Aveau cornițe, iar capul le era acoperit de bucle. Partea de sus a trupului le strălucea goală în lumina palidă și aveau picioare și copite de țap.

— Fauni! Strigă Caspian sărind în picioare.

Într-o clipă se trezi înconjurat de aceștia. Nu-i trebui prea mult timp să le povestească tot ce se întâmplase; îl acceptară pe dată. Caspian se trezi dansând cu ei. Începu să danseze și Bunilă, mai greoi și mai zmucit și chiar și Mâncă-trufe sărea și țopăia cât putea el de bine. Numai Sfrederic rămase pe loc, urmărind totul de pe margine. Faunii dănuiau în jurul lui Caspian în ritmul fluierelor de trestie. Chipurile ciudate ale faunilor, triste și vesele în același timp, erau toate întoarse spre el. Zeci de fauni, Mentius și Obentinus, Dumnus, Voluns, Voltinus, Girbius, Nimienus, Nausus și Oscuns.

Trăncănilă îi anunțase pe toți.

Când se trezi a doua zi dimineață, Caspian se întrebă dacă nu cumva fusese totul un vis; dar în iarbă se vedeau urme de copite.

Capitolul 7

VECHEA NARNIE ESTE ÎN PERICOL.

Locul unde se întâlniseră cu faunii era, desigur, Pajiștea de Dans; Caspian și prietenii lui rămaseră aici până la marele sfat. Dormiră sub cerul înstelat, băură numai apă de la fântână și mâncară numai alune și fructe sălbatice; toate acestea erau ceva neobișnuit pentru Caspian, deprins să doarmă în patul lui cu așternut de mătase, într-o încăpere plină de tapiserii, la castel, să

mănânce din farfurii de aur și de argint, cu servitori gata să-i îndeplinească și cea mai mică dorință. Dar nu se simțise niciodată atât de bine ca acum. Nu dormise niciodată mai bine, iar mâncarea nu i se păruse nicicând mai gustoasă. Începu să se simtă mai puternic și să capete un aer regesc.

Când sosi noaptea cea mare și când începură să vină pe furiș toți supușii lui, câte unul, câte doi, câte trei ori în grupuri de câte șase-șapte, îi crescui inima de bucurie văzând cât sunt de mulți și auzindu-le urările. Erau pe pajiște toți cei pe care-i cunoscuse deja: urșii grăsani, piticii roșcovani și piticii negri, cârțițele și bursucii, iepurii și aricii. Erau și unii pe care nu-i mai văzuse până atunci: cinci satiri roșcați ca niște vulpi, întreg contingentul de șoareci vorbitori, înarmați până-n dinți, mergând în ritmul unei trompete, câteva bufnițe și bătrânul corb din Corbiceni. La urmă de tot (lăsându-l pe Caspian cu gura căscată) sosi, împreună cu centaurii, un uriaș micuț, dar adevărat, StricăVreme din Dealul Morții, care ducea în spinare un coș plin de pitici amețiți, care-i acceptaseră oferta să-i care în spate până acolo, dar care acum tare se mai căiau, dorindu-și să fi venit pe jos. Urșii grăsani erau nerăbdători să înceapă ospățul, vrând să amâne sfatul pentru mai târziu, eventual până a doua zi. Pișpirici și șoarecii lui veniră cu ideea că ospățul și sfatul mai puteau aștepta în timp ce ei îl atacă pe Miraz chiar în noaptea aceea. Trăncănilă și celelalte veverițe spuseră că pot vorbi și mânca în același timp, așa că propuse ca ospățul să se țină împreună. Cârțițele spuseră c-ar fi bine să sape niște tranșee în jurul pajiștii înainte de orice. Faunii credeau că ar fi mai bine să înceapă cu un dans solemn. Bătrânul corb, care era de acord cu urșii grăsani că n-ar fi bine să țină sfatul înaintea ospățului, ceru permisiunea să țină o scurtă cuvântare. Dar Caspian, centaurii și piticii au vrut neapărat să aibă loc un adevărat sfat de război înainte de orice altceva. După ce reușiră să-i convingă pe toți să se așeze pe jos în cerc și să facă liniște și după ce îl convinseră și pe Trăncănilă (cu greu) să nu mai alerge încoace și încolo spunând „Liniște, liniște toată lumea, Regele vrea să vă vorbească!”, se ridică în picioare, puțin emoționat, Caspian.

— Namieni! Începu, dar nu apucă să spună mai mult, fiindcă în aceeași clipă iepurele Camillo spuse:

— Psst! E un om undeva prin apropiere.

Erau cu toții animale sălbatice, știa ce înseamnă să fii vânat, așa că rămaseră nemișcați ca niște statui; își întoarseră nasul în direcția în care arătase Camillo.

— Miroase a om, dar parcă nu e chiar om, spuse Mâncă-trufe în șoaptă.

— Se apropie, spuse Camillo.

— Doi bursuci și voi, cei trei pitici de acolo, luați-vă arcurile și ieșiți-i în întâmpinare, spuse Caspian.

— Îi venim noi de hac, spuse un pitic negru pregătindu-și arcul și săgeata.

— Dacă e singur să nu-l omorâți, le spuse Caspian. Prindeți-l viu.

— De ce? Întrebă Piticul.

— Faceți ce vi se spune, zise centaurul Viforul-din-Vale.

Rămaseră toți nemișcați în timp ce doi bursuci și trei pitici se furișară spre copacii din partea de nord-vest a Pajiștii. Răsună apoi o voce aspră de pitic:

— Stop! Cine-i acolo?

Se auzi o săritură și, o clipă mai târziu, o voce pe care Caspian o cunoștea prea bine:

— Fiți liniștiți, nu sunt înarmat. Legați-mi mâinile dacă vreți, preavrednici bursuci, dar fără să mi le mușcați. Vreau să vorbesc cu Regele.

— Doctorul Cornelius! Strigă Caspian bucuros și fugi să-și întâmpine tutorele.

Toți ceilalți se strânseră în jurul lor.

— Pfui! Făcu Sfrederic. Un pitic renegat. Un jumi-juma. Să-i tai capul cu sabia?

— Taci din gură, Sfrederic! Spuse Bunilă. Nu e el vinovat pentru ce au făcut strămoșii lui.

— Acesta este prietenul meu cel mai bun, cel care mi-a salvat viața, spuse Caspian. Cui nu-i place de el e liber să plece. Dragă doctore, ce bine îmi pare că te văd. Da' cum ai reușit să ne găsești?

— Cu ajutorul magiei, Maiestate, răspunse doctorul, gâfâind încă. Dar acum nu avem timp să vorbim despre asta. Trebuie să fugim de aici imediat. Ați fost trădați și Miraz este pe urmele voastre. Până mâine la amiază veți fi înconjurați.

— Trădați? Întrebă Caspian. De cine?

— De un alt pitic renegat, sunt sigur, spuse Sfrederic.

— De calul Maiestății voastre, Luptător, răspunse Doctorul Cornelius. Bietul animal nu și-a dat seama ce face. Când v-ați lovit și-ați căzut, s-a întors la grajd, la castel. Și așa s-a aflat că ați fugit. Eu unul m-am făcut nevăzut, fiindcă nu voiam să fiu interogată în camera de tortură a lui Miraz. Știam unde sunteți, văzusem în bolul meu de cristal. Toată ziua – asta era

alaltăieri – i-am văzut pe oamenii lui Miraz căutând prin pădure. Ieri am aflat că armata a plecat pe urmele Maiestății voastre. Mă tem că unii dintre piticii... Ăăă... Pur-sânge nu prea știu să se ascundă în pădure, cum m-aș fi așteptat. Ați lăsat urme peste tot. Ați umblat cu mare nebăgare de seamă. În orice caz, Miraz și-a dat seama că Vechea Namie nu e chiar atât de moartă cum sperase și a pornit la atac.

— Ura! Se auzi un glas ascutit de undeva de la picioarele doctorului. Lăsați-i să vină! Nu vă cer decât să mă lăsați pe mine și pe oamenii mei să începem lupta.

— Ce-i asta? Întrebă doctorul Cornelius. Aveți cosași sau țăntări în armată, Maiestate?

Se aplecă și, după ce privi atent prin ochelari, pufni în râs.

— Pe legea mea, spuse, e un șoarece. Senior Șoarece, mi-ar face plăcere să ne cunoaștem mai bine. Mă bucur că am onoarea să cunosc un animal atât de curajos.

— Îți voi fi prieten, înțeleptule, spuse Pișpirici. Iar orice pitic sau uriaș din această armată care nu-ți vorbește cum se cuvine va avea de-a face cu sabia mea.

— N-avem timp de prostii, spuse Sfrederic. Ce facem? Rămânem aici și luptăm sau fugim?

— Să luptăm dacă e nevoie, spuse Bunilă. Numai că nu suntem gata de luptă, iar acesta nu este un loc bun pentru apărare.

— N-aș vrea să fugim, spuse Caspian.

— Ascultați-l! Ascultați-l! Strigară urșii grăsani. Stăm pe loc orice-ar fi. Nu fugim nicăieri înainte de ospăț. Și nici prea curând după-masă.

— Cei care fug la început nu sunt întotdeauna cei care fug în cele din urmă, spuse centaurul. De ce să lăsăm inamicul să aleagă el locul bătăliei în loc să-l alegem noi? Haideți să găsim un loc strategic.

— E o idee înțeleaptă, Maiestate, e o idee înțeleaptă, spuse Mâncă-trufe.

— Da' unde să mergem? Întrebară mai multe voci.

— Maiestate, spuse doctorul Cornelius și voi toate celelalte făpturi, eu cred că ar trebui să fugim spre răsărit, de-a lungul apei, spre pădurea cea mare. Telmarinienilor nu le place zona aceea deloc. Le-a fost întotdeauna frică de mare și de tot ceea ce-ar putea veni dinspre mare. De aceea au lăsat să crească într-acolo așa de mulți copaci. Dacă e adevărat ce se povestește, vechiul Cair Paravel se înalță undeva pe lângă gura de vărsare a fluviului.

Toată acea regiune le este ostilă dușmanilor. Trebuie să mergem la Movila lui Aslan.

— Movila lui Aslan? Întrebară mai multe voci. Nu știm despre ce vorbești.

— E o movilă uriașă, în Pădurea cea Mare. A fost ridicată de Namieni în vremurile de odinioară pe un loc magic, unde se afla pe vremuri – și poate se mai află și în zilele noastre – o Piatră magică. În interiorul movilei sunt galerii și peșteri; Piatra se află în peștera din centru. Este loc pentru toate proviziile, iar aceia dintre noi care au nevoie de o ascunzătoare și sunt obișnuiți cu viața în subteran pot locui în peșteri. Ceilalți pot rămâne în pădure. Dacă e nevoie, ne putem retrage cu toții (cu excepția acestui vrednic uriaș) în interiorul Movilei, unde suntem la adăpost de orice primejdie, în afară de foamete.

— E bine că avem un înțelept printre noi, spuse Mâncă-trufe.

Dar Bunilă mormăi pe sub mustață:

— Aiureli! Conducătorii noștri ar face mai bine să se gândească în primul rând la mâncare și la arme, nu la povești de adormit copiii.

Dar fură toți de acord cu propunerea lui Cornelius și chiar în seara aceea, o jumătate de oră mai târziu, o luară din loc. Înainte de răsăritul soarelui erau la Movila lui Aslan.

Era un loc cu adevărat impresionant, un deal verde așezat pe un alt deal, acoperit de copaci; o intrare mică și joasă ducea spre interiorul dealului. Tunelurile din interior erau un adevărat labirint, cu pereții și acoperișul din pietre netede, iar pe pietre Caspian zări în lumina palidă litere ciudate și desene în care apărea mereu un leu. Totul părea să aparțină unor vremuri și mai îndepărtate decât vremurile despre care îi povestise doica lui.

După ce și-au așezat tabăra în interiorul și în jurul Movilei, nenorocirile începură să se țină lanț. Oamenii Regelui Miraz le găsiră curând noua ascunzătoare și armata sosi la marginea pădurii. Și, cum se întâmplă adesea, inamicul se dovedii a fi mai puternic decât crezuseră. Lui Caspian i se strânse inima văzând sosind companie după companie. Și chiar dacă oamenilor lui Miraz le era frică să intre în pădure, le era și mai teamă de Miraz; conduși de chiar Regele lor, avansară până în adâncul pădurii. Uneori ajungeau chiar până la Movilă. Caspian și ceilalți conducători fură nevoiți să pornească la atac în câmp deschis de mai multe ori. Luptară zi după zi, uneori chiar și după căderea întunericului, dar armata lui Caspian avea pierderi mari.

Într-una din nopți, după o zi cât se poate de grea, în care plouase torențial, vremea deveni brusc geroasă. În dimineața aceea, Caspian pusese la cale ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai importantă bătălie și toți își puseseră mari speranțe în ea. Caspian împreună cu majoritatea piticilor urmau să atace flancul drept al armatei Regelui Miraz în zori, iar în toiul luptei, uriașul Strică-Vreme împreună cu centaurii și cu cele mai feroase animale urmau să atace din altă direcție, încercând să rupă flancul drept de restul armatei Regelui. Dar eșuaseră. Nimeni nu-l avertizase pe Caspian (fiindcă nimeni nu-și mai amintea) că uriașii nu sunt prea deștepți. Bietul Strică-Vreme, deși era curajos ca un leu, era un adevărat uriaș în ce privește istețimea. Nu atacase nici la momentul potrivit, nici din direcția potrivită; oamenii lui și cei din grupul lui Caspian avură de suferit. Armata dușmanului n-a suferit pierderi prea mari. Cel mai bun dintre urși fusese lovit rău, un centaur era grav rănit și mai toți sângerau. Amărâți, se târâră sub copacii din care picura încă apă să-și mănânce cina săracă.

Cel mai necăjit dintre toți era uriașul Strică-Vreme. Știa că fusese vina lui. Stătea tăcut, cu lacrimi mari și roindu-i pe obraji, de unde cădeau apoi cu zgomot peste locul unde dormeau șoarecii, care tocmai începuseră să se usuce și să se mai încălzească. Aceștia săriră cu toții în picioare, scoțându-și apa din urechi și storcându-și păturile. Cu glasurile lor micuțe, dar răsunătoare îl întrebară pe uriaș dacă nu i se pare că sunt și așa destul de uzi. Zgomotul îi trezi și pe ceilalți care le amintiră șoarecilor că fuseseră înrolați cercetași, nu cântăreți și le spuseră să facă liniște. Iar uriașul plecă de acolo în vârful picioarelor undeva unde să-și poată vedea de amărăciunea lui în tihnă; dar pe drum calcă pe cineva pe coadă (i s-a spus mai târziu că un vulpoi) și se alese cu o mușcătură. Astfel încât acum era furioasă toată lumea.

În încăperea scundă și magică din inima Movilei, Regele Caspian, Cornelius, bursucul, Sfrederic și Bunilă țineau sfat. Acoperișul era susținut de stâlpi groși și vechi, în centru era Piatra – o Masă de Piatră, crăpată chiar la mijloc, pe care se mai zărea ceea ce fusese odinioară un text; dar secole de vânt, ploi și zăpezi îl șterseseră de mult, de pe vremea când Masa de Piatră era în vârful dealului, iar Movila nu fusese încă ridicată deasupra ei. Nu foloseau Masa și nici nu stăteau în jurul ei: era prea magică să o folosească pentru lucruri banale. Stăteau pe niște bușteni, în jurul unei mese

din lemn pe care se afla o lampă din argilă care le lumina chipurile palide și arunca umbre lungi pe pereți.

— Dacă Maiestatea voastră dorește să sufle în corn, spuse Mâncă-trufe, cred că a sosit momentul să o facă.

Caspian le spusese despre acest obiect prețios cu câteva zile înainte.

— E adevărat că ne aflăm la mare strâmtoare, răspunse Caspian. Dar mi-e greu să-mi dau seama dacă situația este cu adevărat suficient de rea. Ce ne facem dacă o să ne găsim la și mai mare strâmtoare mai târziu, după ce ne vom fi folosit de corn?

— Dacă gândim așa, spuse Sfrederic, înseamnă că Maiestatea voastră n-o să-l folosească niciodată sau numai atunci când va fi prea târziu.

— De acord, spuse doctorul Cornelius.

— Tu ce crezi, Bunilă? Întrebă Caspian.

— Dinspre partea mea, răspunse piticul roșcovan, care ascultase până atunci complet indiferent, Maiestatea voastră poate sufla în corn când vrea. Știți că pentru mine Cornul, piatra aceea de acolo, Regele Peter Magnificul ori Leul Aslan sunt toate cai verzi pe pereți. Tot ce vreau să vă rog este să nu le spuneți oștenilor nimic despre asta. N-are rost să le dați speranțe că vor primi cine știe ce ajutor magic, fiindcă vor fi (după părerea mea) cu siguranță dezamăgiți.

— Atunci, în numele lui Aslan, voi sufla în cornul Reginei Susan, spuse Caspian.

— Mai este un lucru, Sire, pe care poate ar trebui să-l facem mai întâi, spuse doctorul Cornelius. Nu știu sub ce formă vom primi ajutor. S-ar putea să vină însuși Aslan de peste mare. Eu cred însă că mai degrabă vor veni Regele Peter Magnificul și ceilalți regi și regine. Oricine-ar veni, însă, nu e sigur că vom primi ajutor chiar aici, în acest loc...

— Adevăr grăit-a gura ta, îl întrerupse Bunilă.

— Eu cred, continuă înțeleptul, că ei – sau el – vor veni într-unul din locurile străvechi ale Namiei. Locul acesta, unde ne aflăm acum, este cel mai vechi și cel mai magic, de aceea cred că există șanse să primim un răspuns chiar aici. Dar mai există încă două locuri. Unul este la Felinar, în susul apei, la vest de Barajul Castorilor, unde povestea spune că au apărut prima dată copiii care au devenit apoi regi. Celălalt este jos, la locul unde se varsă fluviul în mare, acolo unde se ridică odinioară castelul Cair Paravel. Dacă vine însuși Aslan, atunci probabil că acolo ar trebui să-l așteptăm;

toate poveștile spun că el este fiul marelui împărat de peste Mare. Cred c-ar trebui să trimitem mesageri în ambele locuri și la Felinar și pe țărm, să-i sau să-l întâmpine.

— Exact cum mă așteptam, mormăi Bunilă. Prima realizare a acestei nebunii este că, în loc să ne aducă ajutor, ne lasă cu doi oameni în minus.

— La cine te-ai gândit c-ar putea să meargă, doctore Cornelius? Îl întrebă Caspian.

— Veverițele sunt cele mai pricepute, pot trece pe lângă inamic fără a fi prinse, spuse Mâncă-trufe.

— Toate veverițele noastre (și n-avem prea multe), spuse Sfrederic, sunt cam aeriene. Singurul în care aș avea încredere este Trăncănilă.

— Bine, îl trimitem pe Trăncănilă, spuse Regele Caspian. Cine să fie al doilea mesager? Știu că ai vrea să mergi, Mâncă-trufe, dar nu ești destul de rapid. Nici tu, doctore Cornelius.

— Eu nu vreau să merg, spuse Sfrederic. Cu toți oamenii și cu toate animalele astea prin preajmă, trebuie să rămână și un pitic aici, să fim siguri că piticii sunt tratați corect.

— Fir-ar să fie de treabă! Strigă Bunilă furios. Așa se vorbește cu Regele? Trimite-mă pe mine, Maiestate. Eu merg.

— Bine, dar parcă spuneai că nu crezi în corn, spuse Caspian.

— Chiar nu cred, Maiestate. Dar ce legătură are asta? Mi-e totuna dacă mor alergând după verzi și uscate sau dacă mor aici. Ești Regele meu. Știu care e diferența între a da un sfat și a primi un ordin. Eu ți-am dat un sfat, dar acum a sosit vremea ordinelor.

— Nu voi uita asta niciodată, Bunilă, spuse Caspian. Chemați-l pe Trăncănilă, unul dintre voi. Când să suflu în corn?

— Eu aș aștepta răsăritul soarelui, Maiestate, spuse doctorul Cornelius. În cazurile de magie albă, e mai bine.

Trăncănilă sosi în câteva minute și i se spuse ce are de făcut. Fiind, ca multe veverițe și veverițoi, plin de curaj, energie, entuziasm și răutate (ca să nu spunem îngâmfare), de îndată ce auzi ce are de făcut vru să și plece. Au hotărât ca el să meargă la Felinar, iar Bunilă să meargă la gura de vărsare a fluviului, care era mai aproape. Mâncătrufe ceva în mare grabă, după care porniră la drum. Regele, bursucul și Cornelius le mulțumiră și le urară mult noroc.

Capitolul 8

CUM AU PLECAT DE PE INSULĂ

— Așa că, spuse Bunilă (care, după cum v-ați dat probabil seama, era cel care le spusese povestea celor patru copii, așezați în iarbă, în ceea ce mai rămăsese din sala cea mare a castelului), mi-am pus un codru de pâine în buzunar, am lăsat toate armele cu excepția pumnalelor și am pornit-o, devreme în zori, spre pădure. Mă furișam printre copaci de multe ore când am auzit un sunet cum nu mai auzisem vreodată. N-am să-l pot uita niciodată. Se umpluse întreg văzduhul. Era un zgomot puternic ca un tunet, dar dură mult mai mult; era plăcut ca o melodie care plutește deasupra unei ape, dar atât de puternic că se cutremură pădurea. Și atunci mi-am zis în sinea mea: „Dacă ăsta nu e cornul, atunci eu sunt iepure”. O clipă mai târziu m-am întrebat de ce nu suflase până atunci...

— Cât era ceasu'? Îl întreabă Edmund.

— Era între nouă și zece, spuse Bunilă.

— Exact când eram noi la gară! Spuseră copiii, privindu-se cu ochi strălucitori.

— Continuă, te rog, îi spuse Lucy piticului.

— Cum vă spuneam, m-am întrebat de ce de-abia atunci, dar mi-am văzut de drum. Am mers toată noaptea, dar, când aproape se luminase de zi azi-dimineață, n-am avut minte nici cât un uriaș și am luat-o, la risc, pe o scurtătură, drept peste câmp. Și am fost prins. Nu de armată, ci de un bătrân nebun și îngâmfat care păzește un castel micuț, ultimul bastion al lui Miraz dinspre plajă. Cred că nu e nevoie să vă spun că n-a reușit să afle nimic de la mine, dar era destul că sunt pitic. Norocul meu a fost că bătrânul era și prost și fudul. Oricine în locul lui m-ar fi omorât pe loc. Dar el a vrut neapărat o execuție în stil mare, să mă ducă „la stafi” cu toată ceremonia de rigoare. Și tocmai atunci această tânără domniță (arătă spre Susan) trage cu arcul – și, dați-mi voie să vă spun, trage bine-așa că iată-mă aici cu voi. Fără armură, fiindcă mi-au luat-o, firește.

Tăcu și-și umplu din nou pipa.

— Dumnezeu mare! Făcu Peter. Deci cornul, cornul tău, Su, ne-a smuls de pe banca de pe peron ieri dimineață! Aproape că nu-mi vine să cred. Și totuși, totul se potrivește.

— Nu văd de ce să nu poți crede, spuse Lucy, de vreme ce crezi în magie. Nu sunt atâtea povești despre oameni care au trecut dintr-o lume în alta?

Spre exemplu, când magicianul din O mie și una de nopți cheamă o djin, aceasta trebuie să vină. Nimeni nu se întreabă de unde vine.

— Acum știm ce simte o djin, spuse Edmund râzând. E puțin cam neplăcut să știi că poți fi chemat așa, de oriunde. E mai rău decât să fii la cheremul telefonului, cum spune tata.

— Bine, dar noi vrem să fim aici, nu? Dacă ne cheamă Aslan, spuse Lucy.

— Până una-alta, spuse piticul, ce ar trebui să facem mai întâi? Cred că mai bine mă întorc la Regele Caspian și-i spun că n-a sosit nici un ajutor.

— Nici un ajutor? Întrebă Susan. Uite-l. Am venit.

— Da, mă rog... Sigur. Văd că ați venit, spuse piticul, a cărui pipă părea să se fi înfundat (sau, în orice caz, el părea foarte ocupat să o curețe). Dar... Adică...

— Nu ți-ai dat încă seama cine suntem? Strigă Lucy. Ești un prost.

— Bănuiesc că sunteți cei patru copii din poveștile de odinioară, spuse Bunilă. Și-mi pare bine că v-am cunoscut. Fără îndoială, e foarte interesant. Dar... Fără supărare..., ezită el din nou.

— Spune ce ai de spus, zise Edmund.

— Bine, da' fără supărare, spuse Bunilă. Știți, Regele și Mâncă-trufe și doctorul Cornelius se așteptau la... Înțelegeți ce vreau să spun, la... Ajutor. Cred că își imaginau că sunteți mari luptători. Dar așa... ne plac foarte mult copiii, dar, acum, în timp de război... Sunt sigur că înțelegeți ce vreau să spun.

— Vrei să spui că nu suntem buni de nimic, strigă Edmund, roșu la față.

— Vă rog mult, nu vă supărați, îl întrerupse piticul. Vă asigur, micuții mei prieteni...

— E puțin cam mult ca unul ca tine să ne facă micuți, spuse Edmund sărind în picioare. Bănuiesc că nu crezi că noi am câștigat Bătălia de la Beruna? Ei bine, poți spune ce vrei despre mine, eu știu...

— N-are rost să ne ieșim din fire, spuse Peter. Hai să-i dăm o armură nouă și să ne găsim și noi armuri jos, în tezaur. Mai vorbim după aceea.

— Nu înțeleg..., începu Edmund.

Dar Lucy îi șopti la ureche:

— N-ar fi mai bine să facem ce ne spune Peter? El este Regele cel mare. Și cred că i-a venit o idee.

Așa că Edmund fu și el de acord și, la lumina lanternei lui, coborâră toți, împreună cu Bunilă, în întunericul rece al minunatului tezaur acoperit de

praf.

Piticului începură să-i sticlească ochii la vederea bogățiilor care se aflau pe rafturi (deși trebuia să se ridice pe vârfuri să poată vedea) și mormăi în sinea lui:

— Sfrederic nu trebuie să vadă asta niciodată, niciodată.

Îi găsiră repede o cămașă de zale, sabie, coif, arc și o tolă cu săgeți, toate micuțe. Coiful era din aramă, împodobit cu rubine, iar mânerul sabiei era suflat în aur. Bunilă nu mai văzuse și nici nu mai purtase asemenea bogății în viața lui. Își puseră și copiii cămași din zale și coifuri; găsiră o sabie și un scut pentru Edmund și un arc pentru Lucy. Susan și Peter aveau la ei, firește, darurile. În timp ce urcau pe scară, cu zalele zăngănind, arătând și simțindu-se tot mai Namieni și tot mai puțin elevi de școală, cei doi băieți rămaseră în urmă, să pună ceva la cale. Lucy îl auzi pe Edmund spunând:

— Nu, lasă-mă pe mine! O să fie și mai rușinos pentru el dacă-l înving. Iar dacă pierd, va fi o rușine mai mică pentru noi.

— Bine, Ed, spuse Peter.

Când ajunseră sus la lumina zilei, Edmund se întoarse spre pitic și-i spuse foarte politicos:

— Aș vrea să te rog ceva. Copiii nu au prea des ocazia să întâlnească mari luptători ca tine. Vrei să te duelezi cu mine? Ar fi foarte drăguț din partea ta.

— Dar, băiete, spuse Bunilă, săbiile astea sunt ascuțite.

— Știu, spuse Edmund. N-o să mă apropii prea tare de tine, iar tu ești suficient de priceput să-mi iei sabia fără să mă rănești.

— E un joc periculos, spuse Bunilă. Dar dacă vrei cu tot dinadinsul, bine.

Cele două săbii fură scoase din teacă într-o clipă, iar ceilați trei copii săriră de pe podium, urmărind duelul. Și chiar aveau ce urmări. Nu era un duel stupid, cu săbii, cum sunt cele pe care le vedeți la teatru. Nu era nici ca duelurile cu florete, pe care poate le-ați văzut vreodată. Acesta era un duel adevărat. Cel mai important lucru este să încerci să lovești picioarele adversarului, fiindcă sunt singura parte care nu este apărută de armură. Iar când încearcă el să te lovească la picioare, sari astfel încât să lovească sub ele. Acest lucru îl avantaja pe pitic fiindcă Edmund, fiind puțin mai înalt, trebuia să stea mereu un pic aplecat. Nu cred că Edmund ar fi avut vreo șansă dacă s-ar fi duelat cu Bunilă cu douăzeci și patru de ore mai devreme. Dar aerul din Namia începuse să-și facă efectul asupra lui, așa că îi veniră în minte toate luptele de odinioară, iar brațele și degetele începură să-și

recapete iscusința de altădată. Era din nou Regele Edmund. Cei doi luptători săreau în cerc, dând o lovitură după alta, iar Susan (căreia nu-i plăcuseră asemenea lucruri niciodată) strigă:

— Te rog, fii atent!

Atunci, atât de repede încât nimeni n-ar fi putut vedea când s-a întâmplat (dacă nu s-ar fi priceput, ca Peter), Edmund își roti sabia în aer din încheietura mâinii, piticului îi zbură sabia și începu să-și frece mâna ca după o lovitură cu băătorul de cricket.

— Sper că nu te-am rănit, micuțul meu prieten? Întrebă Edmund, gâfâind ușor în timp ce-și punea sabia în teacă.

— Înțeleg, spuse Bunilă pe un ton sec. Știi o șmecherie pe care eu n-am învățat-o.

— Exact, interveni Peter. Chiar și cel mai bun spadasin din lume poate fi învins cu o șmecherie pe care n-a învățat-o. Cred că ar fi corect să-i dăm lui Bunilă încă o șansă. Vrei să te ieși la întrecere cu sora mea, la tras cu arcul? La trasul cu arcul nu sunt șmecherii.

— Aha, înțeleg, vă arde de glume, spuse piticul. Ce, eu n-am văzut cum trage, azi-dimineață? Dar, ca să nu ziceți, o să-ncerc.

Vorbise pe un ton aspru, dar începuseră să-i sclipească ochii, fiindcă era un arcaș renumit printre ai lui.

Ieșiră cu toții în curte.

— Care să fie ținta? Întrebă Peter.

— Cred că mărul acela, de pe creanga care atârnă deasupra zidului, ar fi o țintă bună, propuse Susan.

— Perfect, copila mea, spuse Bunilă. Cel galben de lângă mijlocul bolții?

— Nu, nu acela, spuse Susan. Cel roșu de deasupra, cel de deasupra parapetului.

Piticul fu dezamăgit.

— Arată mai degrabă a cireășă decât a măr, mormăi el, dar nu spuse nimic cu voce tare.

Dădură cu banul să vadă cine trage primul (spre marea mirare a lui Bunilă, care nu mai văzuse așa ceva) și Susan pierdu. Urmau să tragă de pe ultima treaptă a scării care ducea din sala mare în curte. Fu clar pentru toți, din modul în care piticul își luă poziția și-și pregăti arcul, că se pricepe.

Arcul zbârnâi. Piticul trăsesese excelent. Mărul cel micuț se cutremură când săgeata trecu pe lângă el; căzu o frunză, plutind în aer.

Fu apoi rândul lui Susan să meargă pe scară și să-și pregătească arcul. Nu-i făcea plăcere să lupte împotriva piticului; nu pentru că s-ar fi temut că n-o să nimerească mărul, ci pentru că era atât de bună la inimă încât îi era milă să învingă pe cineva care mai fusese învins o dată. Piticul o urmărea atent cum își aranjează săgeata. O clipă mai târziu, auziră o bufnitură ușoară; mărul căzu în iarbă cu săgeata lui Susan înfiptă în el.

— Bravo, Su! Strigară ceilalți copii.

— N-am tras mai bine ca tine, îi spuse Susan piticului. Cred că a bătut un pic vântul când ai tras tu.

— Nu, n-a bătut, spuse Bunilă. Nu-mi spune asta. Știu când am fost învins pe drept. N-am să spun nici măcar că m-a ținut puțin rana de la braț...

— Cum, ești rănit? Întrebă Lucy. Lasă-mă să văd și eu.

— Nu e pentru copii, începu Bunilă, dar apoi se controlă. Iar vorbesc ca un prost. Bănuiesc că ești un doctor tot atât de bun pe cât de bun spadasin este fratele tău sau pe cât de bun arcaș este sora ta.

Se așază pe trepte, își scoase cămașa de zale, apoi cămașa, lăsând să se vadă un braț păros și musculos ca al unui marinăr, deși nu mai mare ca al unui copil. Umărul fusese pansat fără prea multă pricepere; Lucy începu să-i scoată bandajul. Tăietura părea destul de serioasă și se umflase mult.

— Oh, bietul de tine, spuse Lucy. Ce groaznic! Turnă apoi cu mare băgare de seamă o picătură din sticla pe care o avea.

— Hei, ce mi-ai făcut? Întrebă Bunilă.

Dar, deși își tot întoarse capul și încercă să se uite cu coada ochiului, fluturându-și barba încoace și-ncolo, nu-și putu vedea umărul. Începu apoi să și-l pipăie cum putea, ținându-și brațele și degetele în tot felul de poziții ciudate, ca atunci când încerci să te scarpini într-un loc unde ți-e greu să ajungi. Apoi își ridică brațul și-și încercă mușchii, după care sări în picioare strigând:

— Pe legea mea! S-a vindecat! E ca nou.

Izbucni în râs și spuse:

— M-am făcut de râs ca nici un alt pitic. Sper că nu sunteți supărați pe mine? Servitorul umil al Maiestăților voastre – servitorul vostru umil. Și mulțumesc că mi-ați salvat viața, m-ați vindecat, mi-ați dat de mâncare și... A fost o lecție pentru mine.

Copiii îi spuseră toți să nu-și facă nici o grijă.

— Iar acum, spuse Peter, dacă te-ai hotărât că poți avea încredere în noi...

— Am, zise piticul.

— E clar ce avem de făcut. Trebuie să mergem la Regele Caspian imediat.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, spuse Bunilă. Prostia mea ne-a și costat o oră.

— Ne ia două zile să ajungem dac-o luăm pe unde ai venit tu, spuse Peter. Nouă, vreau să zic. Noi nu putem merge zi și noapte ca voi, piticii. Ceea ce Bunilă numește Movila lui Aslan, li se adresează apoi celorlați, este evident Masa de Piatră. Mai țineți minte? Îți lua cam o jumătate de zi, poate chiar mai puțin, să mergi de acolo la Vadul de la Beruna...

— Noi îi spunem Podul de la Beruna, zise Bunilă.

— Pe vremea noastră nu era nici un pod, spuse Peter. Iar de la Beruna până aici îți mai lua o zi și ceva. Ajungeam acasă cam la ora ceaiului a doua zi, dacă mergeam încet. Dacă mergem mai repede, poate reușim să ajungem într-o zi și jumătate.

— Nu uitați că acum sunt păduri peste tot, le aminti Bunilă. Și va trebui să ne ferim de dușmani.

— Da' trebuie să mergem pe unde a venit micuțul nostru prieten? Întrebă Edmund.

— Vă rog, Maiestate, nu-mi mai spuneți așa dacă țineți la mine, îl rugă piticul.

— Bine, spuse Edmund. Pot să-ți spun M. N. P.?

— Vai, Edmund, spuse Susan, nu-l mai necăji atâta!

— Nu-i nimic, copila mea, adică Maiestate, spuse Bunilă râzând. Gluma nu strică niciodată.

(După asta, i-au spus adesea M. N. P., până când aproape că au uitat ce înseamnă.)

— Așa cum vă spuneam, continuă Edmund, nu trebuie să ne întoarcem pe acolo. De ce să nu mergem cu barca spre sud până la Golful Apei de Sticlă, iar de acolo s-o luăm în susul apei? În felul ăsta ajungem în spatele dealului pe care este Masa de Piatră, iar, atâta vreme cât ne aflăm pe mare, suntem în siguranță. Dacă plecăm chiar acum, putem ajunge la golf înainte de a se lăsa întunericul, dormim câteva ore, iar mâine destul de devreme o să ajungem la Caspian.

— Ce bine e să cunoști coasta, spuse Bunilă. Noi nu știm nimic despre golful ăsta.

— Ce facem cu mâncarea? Întrebă Susan.

— Trebuie să ne mulțumim cu niște mere, zise Lucy. Hai să pornim odată! N-am făcut încă nimic și suntem aici de două zile.

— Oricum, nimeni nu mai are voie să-mi folosească pălăria în chip de coș pentru pește, spuse Edmund.

Au transformat una din hainele de ploaie într-un fel de sacoșă în care au pus multe mere. Băură apoi multă apă din fântână (fiindcă nu mai aveau de unde să bea apă înainte de a ajunge în golf) și se duseră la barcă. Copiii erau amărâți că trebuie să plece de la Cair Paravel unde, așa în ruine cum era, începuseră să se simtă iar ca acasă.

— M. N. P. ar face bine să țină cârma, spuse Peter, iar Ed și cu mine o să vâslim. Numai o clipă, vă rog. Ar fi mai bine să ne scoatem cămășile din zale: o să ne fie prea cald. Fetele să stea la cârmă, să-i spună lui M. N. P. pe unde s-o ia, fiindcă el nu cunoaște drumul. Ar trebui să fim deja în larg înainte de-a trece de insulă.

Curând, insula verde, acoperită de păduri, rămase în urmă, iar golfurile mici și promontoriile începură să pară tot mai mici. Barca se ridica și cobora pe apa mării care era tot mai albastră în depărtare, dar verde și înspumată în jurul bărcii. Se simțea mirosul puternic de sare și nu se auzea decât apa lovindu-se de barcă, vâslele plesnind apa și zăngănitul furcheților. Soarele ardea tot mai puternic.

Lucy și Susan se distrau de minune la cârmă; se aplecau în afara bărcii încercând să atingă apa mării cu mâna, dar nu reușeau. Se vedea fundul apei, acoperit de nisip palid, iar ici și colo de alge purpurii.

— E ca pe vremuri, spuse Lucy. Mai ții minte când am fost la Terebinthia și la Gâlma și la Cele Șapte Insule și la Insulele îndepărtate?

— Da, răspunse Susan. Da' mai ții minte corabia noastră Hyaline cea Frumoasă, cu un cap de lebădă la provă și cu aripi de lebădă de o parte și de alta?

— Și pânzele de mătase și felinarele mari și simple?

— Și ospetele și muzicanții...

— Mai ții minte când am pus muzicanții să cânte la flaut sus pe vele, ca să pară că vine muzica din cer?

Susan trecu în locul lui Edmund la vâslă, iar el veni lângă Lucy. Trecuseră de-acum de insulă și vâsleau aproape de țărmul acoperit de păduri și pustiu. Li s-ar fi părut frumos dacă nu și-ar fi amintit cum fusese odinioară, când era plin de veselie prietenilor.

— Pfui! Arată înspăimântător, zise Peter.
— Pot să vâslesc și eu un pic? Îl întrebă Lucy.
— Sunt prea mari vâslele pentru tine, spuse scurt Peter, nu pentru c-ar fi fost supărat, ci pentru că avea nevoie de toată forța pentru vâslit.

Capitolul 9

LUCY VEDE CEVA.

Susan și cei doi băieți erau frânți de oboseală din pricina vâslitului când trecură de ultimul promontoriu și ajunseră în apele golfului. Pe Lucy o durea capul după atâtea ore de stat în soare. Chiar și Bunilă de-abia aștepta să se termine călătoria. Locul pe care stătuse la cârmă fusese făcut pentru oameni, nu pentru pitici și nu-i ajungeau picioarele pe fundul bărcii. Și știți și voi ce incomod este să stai așa, fie și numai câteva minute. Cu cât se simțeau mai obosiți, cu atât le scădea curajul. Până acum, copiii nu se gândiseră decât la cum să facă să ajungă la Caspian. Acum începură să se întrebe ce-au să facă după ce ajung la el și cum ar putea o mână de pitici și de animale să învingă o armată de oameni mari.

În timp ce vâsleau în apa golfului, începu să se lase întunericul; și se întunecă tot mai tare pe măsură ce malurile se apropiau tot mai mult până când crengile copacilor de pe o parte și de alta începură să se atingă deasupra capetelor lor. Aici liniștea era deplină; vuietul mării rămăsese undeva în urmă. Se putea auzi clipocitul pârlășelor care șiroiau prin pădure și se vărsau apoi în golf.

În sfârșit, ajunseră pe mal, mult prea obosiți să încerce să facă un foc; o cină de mere (deși mai toți aveau sentimentul că nu mai vor să vadă mere în viața lor) li se păru mai bună decât să încerce să prindă sau să vâneze ceva. După ce mâncară o vreme în liniște, se culcară unul lângă altul, pe mușchiul și frunzele uscate de sub patru fagi mari. Toți adormiră pe dată. Numai Lucy, care era mult mai puțin obosită, nu-și putea găsi locul. Uitase că piticii sforăie. Știa că, dacă vrei să adormi, cel mai bine e să nu mai încerci cu tot dinadinsul, așa că deschise ochii. Printre crengi se vedea o porțiune din apa golfului și cerul de deasupra acesteia. Apoi revăzu cu emoție, după atâția ani, stelele strălucitoare din Namia. Odinioară ajunsese să le cunoască mai bine decât stelele din lumea noastră, fiindcă pe vremea când era regină în Namia se culca mai târziu decât se culca în Anglia. De unde era ea, se puteau zări trei dintre constelațiile de vară: Corabia, Ciocanul și Leopardul.

— Dragul meu Leopard, murmură fericită.

În loc să adoarmă, se simțea tot mai trează – era o stare ciudată, de parc-ar fi fost un vis. Golful devenea tot mai strălucitor. Își dădu seama că acum luna strălucea chiar deasupra lui, deși n-o putea vedea. Începu să simtă cum întreaga pădure se trezește, la fel ca ea. Fără să-și dea seama, se ridică repede în picioare și se depărta puțin de locul unde dormeau ceilalți.

— Ce minunat! Își spuse Lucy în sinea ei. Aerul era răcoros și curat; din toate părțile se simțeau miresme îmbietoare. De undeva din apropiere se auzi o privighetoare care se pregătea să cânte; se opri, apoi o luă iar de la capăt, în față, locul era mai luminat. Se apropie de lumină și ajunse într-un fel de luminiș, cu pete mari de lumină; dar lumina lunii și umbrele se amestecau atât de tare încât aproape că nu-ți puteai da seama ce vezi ori unde anume este ceea ce vezi. În același moment, privighetoarea, mulțumită în sfârșit de cântecul ei, începu să cânte din tot sufletul.

Lucy se obișnuie cu lumina și începu să vadă mai limpede copacii care erau mai aproape de ea. O cuprinse un dor de vremurile când copacii puteau vorbi în Namia. Știa exact cum ar vorbi fiecare copac dacă l-ar trezi și cum s-ar putea toți transforma în oameni. Se uită la un mesteacăn argintiu: vocea lui ar fi fost blândă, curgătoare și ar fi luat chipul unei fete subțiri, cu părul căzându-i pe față, amatoare de dans. Se uită apoi la un stejar: el ar fi luat forma unui bătrân înțelept și inimos, cu barba cârlionțată și cu negi – din care ieșeau fire de păr – pe față și pe mâini. Se uită la fagul sub care stătea. Ar fi fost cel mai grozav dintre toți! Ar fi fost o zeiță plină de grație, blajină și maiestuoasă, doamna pădurii.

— Oh, copacilor, copacilor, copacilor, spuse Lucy (deși nu intenționase deloc să le vorbească). Copacilor, treziți-vă, treziți-vă, treziți-vă! Nu mai țineți minte? Nu mă mai țineți minte? Driadelor și hamadriadelor, veniți, veniți la mine!

Deși nu era nici o adiere de vânt, toți copacii foșniră în jurul ei. Foșnetul frunzelor semăna cu niște cuvinte. Privighetoarea se opri din cântat de parcă ar fi vrut și ea să asculte. În clipa aceea, Lucy avu sentimentul că dintr-o clipă în alta o să poată înțelege ce spun copacii. Dar nu putu. Foșnetul încetă. Privighetoarea începu din nou să cânte. În lumina lunii chiar și pădurea arăta acum a pădure obișnuită. Cu toate acestea, Lucy avea senzația (pe care o încercați și voi câteodată când vreți să vă amintiți o dată sau un nume și, chiar în clipa în care credeți că v-ați amintit, le uitați iar) că ceva anume nu fusese făcut cum trebuie: poate că le vorbise copacilor cu o

fracțiune de secundă prea devreme sau cu o fracțiune de secundă prea târziu, ori poate unul dintre cuvinte nu fusese cel potrivit sau poate rostise prea multe cuvinte.

Dintr-o dată începu să se simtă obosită. Se întoarse la locul unde dormeau ceilalți, se strecură între Susan și Peter și adormi și ea în câteva minute.

A doua zi dimineată, când se trezică, era o vreme posomorâtă și rece și era încă destul de întunecat în pădure (soarele nu răsărise încă); totul era umed și murdar.

— Hei, niște mere? Spuse Bunilă, zâmbind trist. Nu s-ar spune că în calitate de vechi regi și regine le dați prea multă mâncare curtenilor!

Se ridicară, își scutură hainele și se uitară în jur. Pădurea era deasă, nu se vedea nimic în nici o direcție la depărtare mai mare de câțiva metri.

— Bănuiesc că Maiestățile voastre știu drumul, spuse piticul.

— Eu nu, răspunse Susan. N-am mai văzut pădurile astea în viața mea. De fapt, m-am gândit de la început că ar fi mai bine să mergem de-a lungul fluviului.

— Și de ce n-ai spus? Acum e prea târziu, zise Peter, cu o supărare ușor de înțeles.

— N-o lua în seamă, spuse Edmund. Știi că-i place să ne strice cheful. Peter, nu cumva ai la tine busola? Fiindcă, dac-o ai, e perfect. Nu trebuie decât să mergem spre nord-vest – traversăm râul ăla micuț, cum îi zice... Repede...

— Știu care, spuse Peter, cel care se unește cu fluviul la Vadul de la Beruna sau la Podul de la Beruna, cum îi zice M. N. P.

— Exact, îl traversăm și-o luăm apoi în sus pe deal și ajungem la Masa de Piatră (la Movila lui Aslan, vreau să spun) pe la opt sau nouă. Sper că Regele Caspian ne va da un mic dejun copios.

— Sper să ai dreptate, spuse Susan. Eu nu mai țin minte drumul ăsta deloc.

— Asta nu-mi place mie la fete, le spuse Edmund lui Peter și piticului, că nu au niciodată harta în minte.

— Fiindcă avem alte lucruri mai bune în minte, i-o întoarse Lucy.

La început, totul decurse bine. Li se păru chiar că merg pe un drum cunoscut; dar, dacă știți câte ceva despre păduri, atunci știți că poți găsi în ele o mulțime de drumuri înșelătoare. După cinci minute acestea dispar, apoi crezi că ai găsit un altul (și speri că nu e de fapt altul, ci cel dinții, pe care credeai că l-ai pierdut), dar dispăre și ăsta, iar după ce te-ai lăsat păcălit

și ai luat-o într-o cu totul altă direcție decât cea bună îți dai seama, în sfârșit, că niciunul nu fusese cu adevărat drumul cel bun. Dar băieții și piticul erau obișnuiți să umble prin pădure și nu se lăsară păcăliți mai mult de câteva secunde.

După vreo jumătate de oră de mers greoi (trei dintre ei se resimțeau după vâslitul din ziua precedentă), Bunilă le spuse dintr-o dată în șoaptă:

— Stop.

Se opriă cu toții.

— Ne urmărește ceva, spuse el cu glas scăzut. Sau parcă merge pe lângă noi: acolo, în stânga.

Rămaseră toți nemișcați, cu urechile ciulite și cu ochii ațintiți într-acolo.

— Noi doi mai bine ne-am pregăti arcul, îi spuse Susan lui Bunilă.

Piticul dădu din cap aprobator și, după ce arcurile fură pregătite, o porniră din nou la drum. Urmară vreo zece metri printr-o porțiune de pădure cu puține tufișuri sau arbuști. Mergeau toți cu ochii-n patru. Urmă apoi o zonă unde tufișurile și arbuștii erau tot mai deși, pe care nu o puteau ocoli. Aici, apărură dintr-o dată dintre tufișuri o creatură, mârâind și rupând crengile cu viteza unui fulger. Lucy fu trântită la pământ; i se tăie respirația. În timp ce cădea, auzi zbârnâind coarda unui arc. Când își veni în fire, văzu un urs cenușiu, fioros, care zăcea mort cu săgeata lui Bunilă înfiptă într-o parte.

— Competiția asta a câștigat-o Bunilă, Su, îi spuse Peter, cu un zâmbet ușor forțat.

Chiar și el fusese impresionat de cele întâmplare.

— Am... Am tras prea târziu, spuse Susan, încurcată. Mi-era teamă ca nu cumva să fie un urs de-al nostru, știi tu, un urs care vorbește.

Nu-i plăcea deloc să omoare animale.

— Asta e o problemă, spuse Bunilă, acum când cele mai multe animale au devenit rele și mute. Numai că mai sunt și câteva dintre cele care vorbesc. N-ai de unde să știi din care e, dar nici nu ai curajul să aștepti să te lămurești.

— Bietul Ursilă! Spuse Susan. Vrei să spui că era...?

— Nu, el nu, răspunse piticul. I-am văzut fața și i-am auzit mârâitul. Voia s-o mănânce pe fetiță la micul-dejun. Și, fiindcă veni vorba de micul-dejun, n-am vrut să le dezamăgesc pe Maiestățile voastre când ați spus că Regele Caspian o să vă ofere o masă copioasă; nu prea mai e carne în tabără. Dar ai ce mânca dintr-un urs. Ar fi păcat să-l lășăm aici fără să luăm nimic cu noi

și nu ne ia mai mult de jumătate de oră. Îndrăznesc să sper că voi, cei doi tineri – regi, adică – știți să jupuiți un urs.

— Hai să mergem puțin mai încolo, îi spuse Susan lui Lucy. Știu ce groaznic o să fie.

Lucy se cutremură și dădu aprobator din cap. După ce se așezară, îi spuse lui Susan:

— Mi-a venit o idee îngrozitoare, Su.

— Ce idee?

— N-ar fi groaznic dacă într-o bună zi, în lumea noastră, oamenii ar deveni dintr-o dată sălbatici pe dinăuntru, ca animalele de aici, dar ar arăta a oameni și n-ai mai ști care-i bun și care nu?

— Avem destule la care să ne gândim aici în Namia, spuse Susan, care era o fire mai practică, fără să ne mai imaginăm și lucruri din astea.

Când se întoarseră la băieți și la pitic, aceștia tăiaseră deja câtă carne credeau că vor putea căra. Nu e prea plăcut să-ți umpli buzunarele cu carne crudă, dar o înveliră în frunze verzi și se descurcară cum putură. Trecuseră de-acum prin multe și știau că vor avea o atitudine diferită față de aceste pachete neplăcute și zemoase după ce vor merge destul de mult ca să-i cuprindă foamea.

Porniră din nou la drum (oprindu-se la primul pârâiaș pe lângă care trecură ca trei dintre ei să se spele pe mâini). Răsări soarele, păsările începură să cânte, iar muștele bâzâiau enervante printre ferigi. Începu să le mai treacă din oboseala din ajun și păreau cu toții mai veseli. Soarele strălucea și se făcuse tot mai cald, așa că-și scoaseră coifurile.

— Sper că mergem în direcția bună, spuse Edmund după vreo jumătate de oră.

— Nu văd cum am putea să ne rătăcim atâta vreme cât n-o luăm la stânga, spuse Peter. Dacă o luăm un pic la dreapta, cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să pierdem puțin timp, fiindcă am putea ajunge la fluviu prea devreme și ar trebui să ocolim puțin.

Merseră tăcuți mai departe. Nu se auzea decât zgomotul pașilor și zăngănitul cămășilor de zale.

— Unde-o fi Repedea? Întrebă Edmund după o bună bucată de vreme.

— Ar fi trebuit să ajungem la el de-acum, spuse Peter. N-avem ce face, trebuie să mergem mai departe.

Văzură amândoi că piticul îi privește îngrijorat, dar nu le spuse nimic.

Mai merseră o vreme. Cămășile de zale se încinseseră pe ei și păreau grele. Fără să bage de seamă se treziră la marginea unei prăpăstii pe fundul căreia curgea o apă. În depărtare erau stânci înalte. În afară de Edmund (și poate de Bunilă), nimeni nu știa să se cațere pe stânci.

— Îmi pare rău, spuse Peter. E vina mea că am venit pe drumul ăsta. Ne-am rătăcit. N-am mai văzut locul ăsta niciodată în viața mea.

Piticul fluieră încet printre dinți.

— Vă rog, haideți să mergem înapoi și s-o luăm pe celălalt drum, propuse Susan. Am știut de la început c-o să ne rătăcim în pădurile astea.

— Susan, o certă Lucy, nu-l mai cicăli pe Peter atâta. E neplăcut. Face și el ce îi stă în putință.

— Și nu te răsti nici tu la Su, spuse Edmund. Cred că are dreptate.

— Dumnezeu mare! Exclamă Bunilă. Dacă ne-am rătăcit venind înapoi, cum credeți c-o să putem găsi drumul înapoi? Iar dacă-i vorba să ne întoarcem la Insulă și s-o pornim din nou la drum – presupunând că putem – atunci mai bine renunțăm de la bun început. Miraz o să-l învingă pe Caspian până ajungem noi la el în ritmul ăsta.

— Crezi c-ar trebui să mergem mai departe? Îl întreabă Lucy.

— Nu sunt sigur că Regele Peter Magnificul s-a rătăcit, spuse Bunilă. De ce n-ar putea fi apa asta Repedea?

— Pentru că Repedea nu e într-o prăpastie, spuse Peter, care de-abia își putea ascunde enervarea.

— Maiestatea voastră spune că nu este într-o prăpastie, continuă Bunilă. Dar n-ar fi mai bine să spuneți a fost? Ați cunoscut aceste târâmuri acum sute, poate mii de ani. Nu e posibil să se fi schimbat? Poate că a avut loc o alunecare de teren care a dus la formarea defileului și a prăpăstiilor. Sau poate a avut loc un cutremur.

— Nu m-am gândit la asta, recunosc Peter.

— Și oricum, continuă Bunilă, chiar dacă nu e Repedea, curge spre nord, deci se varsă în Marele Fluviu oricum. Cred că am trecut pe lângă el când am plecat din tabără, așa că, dacă mergem de-a lungul apei, o să ajungem la Marele Fluviu. Poate nu ajungem așa curând cum ați crezut, dar nici n-o să facem mai mult decât dacă am fi mers pe unde am venit eu.

— Bunilă, ești nemaipomenit, îi spuse Peter. Haideți să mergem! Coborâm pe aici în defileu.

— Uitați-vă! Uitați-vă! Uitați-vă! Strigă Lucy.

— Ce e? Unde? O întrebare toți.

— Leul, spuse Lucy. Aslan în persoană. Nu l-ați văzut?

Era total transfigurată, iar ochii îi străluceau.

— Chiar?... Începu Peter.

— Unde ți s-a părut că l-ai văzut? O întrebă Susan.

— Nu vorbi ca oamenii mari, spuse Lucy, bătând din picior. Nu mi s-a părut că l-am văzut. Chiar l-am văzut.

— Unde, Lu? O întrebă Peter.

— Acolo, între frasinii aceia de munte. Nu, pe partea asta a defileului. Era sus, nu în defileu, în direcția opusă celei în care vrei tu să mergi. Și voia să mergem acolo unde era el.

— De unde știi că asta voia? O întrebă Edmund.

— A... Știu, pur și simplu știu, spuse Lucy, am văzut pe fața lui.

Toți ceilalți se priviră tăcuți și nedumeriți.

— Se prea poate ca Maiestatea sa să fi văzut un leu, spuse Bunilă. Am auzit că sunt lei în aceste păduri. Dar nu e sigur că era un leu prietenos, din cei care cuvântă; nici ursul pe care l-am omorât nu era.

— Nu fi prost, spuse Lucy. Crezi că nu-l recunosc pe Aslan?

— Ar trebui să fie un leu destul de bătrân, continuă Bunilă, dacă e cel pe care l-ați întâlnit când ați mai fost aici. Și chiar dacă ar fi același, să zicem, ce credeți că l-ar fi împiedicat să se sălbăticească și el și să devină mut, ca atâția alții?

Lucy se înroși la față și, dacă n-ar fi intervenit Peter, apucând-o de braț, cred că s-ar fi repezit la Bunilă.

— M. N. P. nu înțelege. N-are cum. Bunilă, trebuie să ne crezi pe cuvânt că îl cunoaștem foarte bine pe Aslan. Adică știm câte ceva despre el, vreau să spun. Și nu mai vorbi așa despre el niciodată. Pentru că, pe de o parte, aduce ghinion, iar pe de altă parte, fiindcă nu ai dreptate. Singura întrebare este dacă Aslan a fost acolo cu adevărat.

— Dar ți-am spus că a fost! Spuse Lucy, cu ochii plini de lacrimi.

— Știu, Lu, dar noi nu l-am văzut, spuse Peter.

— Nu ne rămâne decât să votăm, spuse Edmund.

— Bine, fu de acord Peter. M. N. P., tu ești cel mai mare. Tu pentru ce votezi? Urcăm sau coborâm?

— Coborâm, răspunse piticul. Eu nu știu nimic despre Aslan. Dar știu că, dacă o luăm la stânga și urcăm prin defileu, s-ar putea să ne ia o zi până ce o

să găsim un loc unde să-l putem traversa, în timp ce, dacă o luăm la dreapta și coborâm, e sigur că ajungem la Marele Fluviu în câteva ore. Și, dacă este vreun leu prin preajmă, prefer să merg departe de el, nu spre el.

— Susan, tu ce crezi?

— Nu te supăra, Lu, spuse Susan, dar și eu cred că e mai bine să coborâm. Sunt frântă de oboseală. Haideți să ieșim din pădurea asta nenorocită cât de repede putem. Ești singura care l-a văzut.

— Edmund? Întrebă Peter.

— Vreau să vă reamintesc, spuse Edmund repede, roșind un pic, că acum un an – sau acum o mie de ani, când o fi fost, când am descoperit Namia, Lucy a fost prima care a descoperit-o și niciunul dintre noi n-a crezut-o. Iar eu am fost cel mai rău dintre toți. Și până la urmă s-a dovedit că a avut dreptate. N-ar fi corect ca de data asta s-o credem? Eu votez pentru urcat.

— Oh, Ed, spuse Lucy, strângându-l de mână.

— E rândul tău, Peter, spuse Susan și sper...

— Taci din gură și lasă omul să se gândească, o întrerupse Peter. Aș prefera să nu votez.

— Ești Marele Rege, spuse Bunilă cu severitate în glas.

— Coborâm, zise Peter după o lungă pauză. Știu că s-ar putea ca Lucy să aibă dreptate până la urmă, dar n-am ce face. Trebuie să aleg.

Așa că o luară la dreapta, de-a lungul apei. Lucy mergea în urma celorlăți, plângând amar.

Capitolul 10

ASLAN SE ÎNTOARCE.

Se dovedi că nu e chiar atât de ușor să mergi pe marginea unui defileu, cum crezuseră. Nici nu meraseră mai mult de câțiva metri că dădură de păduri de brazi mici; încercară întâi să meargă printre ei, dar după vreo zece minute își dădură seama că în ritmul ăsta mergeau cam un kilometru într-o oră. Se întoarseră și hotărâră să ocolească pădurile de brad. Ceea ce îi îndepărtă de drumul lor și mai tare; ajunseră într-un loc de unde nu se mai puteau vedea stâncile și unde nu se mai auzea zgomotul apei. Începură să se teamă că n-au să mai găsească fluviul deloc. Nimeni nu știa cât e ceasul, dar era partea cea mai călduroasă a zilei.

Când reușiră să se întoarcă pe marginea defileului (aproape un kilometru mai jos de locul de unde porniseră) văzură că aici stâncile erau mai joase și mai erodate. Curând găsiră un drum pe care să coboare în defileu și să

meargă în continuare pe marginea apei. Dar mai întâi, se odihniră și își potoliră setea. Nu mai vorbea nimeni despre micul-dejun, nici măcar despre masa de seară pe care le-o va oferi Caspian.

Poate ar fi fost mai bine să nu se depărteze deloc de Repedea și să n-o ia pe sus. Acum era sigur că nu merg încotro trebuie; iar de când trecuseră prin pădurea de brazi începuseră toți să se teamă că se vor îndepărta prea tare de drumul bun și că se vor rătăci. Era o pădure bătrână, fără nici un fel de cărărui, plină de tufișuri și de copaci căzuți care îți făceau mersul anevoios. Dar nici defileul prin care curgea Repedea nu era un loc mai prielnic călătoriilor. Vreau să spun că nu era un loc prin care să poți avansa ușor atunci când te grăbești. Altfel, era un loc minunat pentru un picnic într-o după-amiază. Găseai aici tot ce-ți puteai dori pentru o asemenea ocazie; ape repezi, cascade argintii, ochiuri de apă adânci de culoarea chihlimbarului, stânci acoperite de mușchi și maluri unde piciorul ți se afunda până la gleznă în mușchiul adânc, fel de fel de ferigi, libelule frumoase ca niște bijuterii, din când în când câte un șoim în zbor, ba chiar și câte (Peter și Bunilă chiar au văzut) un vultur. Dar, firește, ceea ce copiii și piticul își doreau cel mai mult era să vadă Marele Fluviu, Beruna și Movila lui Aslan.

Pe măsură ce avansau, albia apei devenea tot mai abruptă. Pe alocuri, fură nevoiți să se cațere pe stânci, o dată chiar pe o stâncă alunecoasă de pe care se vedeau prăpăstii întunecoase în care curgea bolborosind furios râul.

Puteți fi siguri că se uitau mereu la stâncile din partea stângă cu speranța că vor zări un loc prin care să le poată traversa; dar stâncile rămâneau de neînvins. Ceea ce îi înnebunea, fiindcă știau toți că, o dată ieșiți din defileu în partea aceea, nu i-ar mai fi despărțit de Caspian decât o pantă domoală și apoi un drum scurt.

Băieții și piticul propuseră să se oprească și să facă un foc, să poată pregăti carnea de urs. Dar Susan se opuse; le spuse că ea vrea doar „să mergă mai departe până ies din pădurea aceea nenorocită”. Lucy era mult prea obosită și prea tristă ca să mai aibă vreo opinie despre ceva. Dar, cum oricum nu aveau de unde aduna lemne uscate, nici nu mai conta ce crede fiecare. Băieții începură să se întrebe dacă gustul cărnii crude e chiar așa groaznic cum auziseră. Bunilă îi asigură că e cu adevărat groaznic.

Dacă ar fi plecat într-o asemenea călătorie, cu numai câteva zile în urmă, în Anglia, copiii ar fi fost, firește, răpuși de oboseală. Dar cred că v-am mai spus că o dată ajunși în Namia, erau altfel. Chiar și Lucy era acum numai o

treime o fetiță care mergea pentru prima dată la internat și două treimi Regina Lucy a Namiei.

— În sfârșit! Exclamă Susan.

— Ura! Strigă Peter.

În față se vedea câmp deschis până la orizont și, între acest câmp și locul unde se aflau, curgea Marele Fluviu, ca o panglică lată, argintie.

Copiii zăriră și porțiunea mai largă, unde apa nu era așa adâncă, Vadul de la Beruna, peste care era acum un pod mare, cu multe arcade. Iar dincolo de pod era un mic orașel.

— Dumnezeule! Exclamă Edmund. Bătălia de la Beruna a avut loc exact pe locul unde este acum orașul de-acolo.

Băieții erau foarte veseli. Nu ai cum să nu te simți mai puternic atunci când te uiți la locul unde ai câștigat o bătălie glorioasă, ca să nu mai spunem și un regat, cu sute de ani în urmă. Peter și Edmund se aprinseră atât de tare vorbind despre bătălie încât uitară că-i dureau picioarele; nici cămășile de zale nu li se mai păreau grele. Piticul părea și el interesat.

Mergeau mai repede acum. Drumul devenea tot mai ușor. Deși în partea stângă mai erau încă stânci ascuțite, în dreapta terenul era tot mai jos. Curând, nu mai mergeau printr-un defileu, ci printr-o vale. Nu mai erau cascade și pătrunseră din nou într-o pădure deasă.

Apoi – dintr-o dată – vâj! Și apoi un zgomot ca de ciocănitore. Copiii se mai întrebau încă unde oare mai auziseră un zgomot asemănător (cu secole în urmă) și de ce era atât de neplăcut, când Bunilă strigă:

— Culcat!

Și o împinse pe Lucy cu forța să se trântască în tufișurile de sub copaci. Peter, care fusese cu ochii pe sus, uitându-se după veverițe, văzuse ce era: o săgeată nemiloasă se înfipsese în trunchiul unui copac, chiar deasupra capului său. În timp ce o trăgea pe Susan în jos, mai trecu o săgeată pe lângă umărul său și se înfipse în pământ, lângă el.

— Repede! Repede! Înapoi! Mergeți târâș! Spuse Bunilă gâfâind.

Se întoarseră și o porniră pe burtă pe sub tufișurile pline de muște care bâzâiau îngrozitor. Săgețile vâjâiau din toate direcțiile. Una nimeri coiful lui Susan și căzu. Se târâră mai repede. Erau uzi de transpirație. O luară apoi la fugă, ghemuiți cât puteau ei de tare. Băieții își luară săbiile în mână ca să nu se împiedice în ele.

Erau frânți: începură din nou să urce pe stânci, fugind înapoi de unde veniseră. Când își dădură seama că, orice-ar fi, nu mai pot fugi, se trântiră toți în mușchiul umed, în spatele unui bolovan imens, gâfâind. Se mirară și ei cât de sus erau iar.

Ascultară cu urechile ciulite, dar nu auziră nimic; nu erau urmăriți.

— Asta-i bine, spuse Bunilă. Înseamnă că nu intră în pădure. Erau probabil niște santinele. Dar asta înseamnă și că Miraz are un avanpost undeva prin apropiere. Of, bine c-am scăpat!

— Merit să-mi dați una în cap că v-am adus pe drumul ăsta, spuse Peter.

— Ba nu, Maiestate, spuse piticul. În primul rând, nu dumneavoastră, ci fratele Maiestății voastre, Regele Edmund, a fost primul care a propus s-o luăm pe lângă golf.

— Mă tem că M. N. P. are dreptate, spuse Edmund, care și uitase de asta de când începuseră să aibă probleme.

— În al doilea rând, continuă Bunilă, dacă am fi mers pe unde venisem eu, am fi ajuns drept la noul avanpost, aproape cu siguranță. Sau, în orice caz, ne-ar fi fost la fel de greu să-l evităm. Cred că până la urmă n-a fost rău că am luat-o pe la golf.

— Tot răul spre bine, spuse Susan.

— Cam mult rău, zise Edmund.

— Cred că acum trebuie s-o luăm din nou prin defileu, spuse Lucy.

— Lu, ești o eroină, zise Peter. Astăzi n-ai spus niciodată v-am spus eu... Acum ai fost pe-aproape, dar tot n-ai spus... Haideți să mergem.

— Și, de cum ne vom afla în pădure, interveni Bunilă, indiferent cine ce-ar zice, eu mă pun pe făcut focul, ca să pregătesc cina. Dar mai întâi s-o luăm la picior de-aici.

Nu mai e nevoie să vă spun cum au pornit-o iar prin defileu. Era un urcuș greu, dar, ciudat, se simțeau cu toții mai veseli. Erau din nou plini de elan; iar cuvântul cină avusese un efect miraculos.

Ajunseră în pădurea de brazi care le dăduse atâta bătaie de cap când era încă lumină și se adăpostiră într-o vâlcea. Adunară cu greu lemne de foc; dar, după ce făcură focul și începură să scoată din buzunare pachetele umede și unsuroase de carne de urs, care ar fi fost foarte puțin apetisantă pentru cineva care stătuse în casă toată ziua, se simțiră cu mult mai bine. Piticul avu o idee grozavă. Îneliră fiecare măr (mai aveau câteva) în carne de urs – ca niște găluște cu mere făcute din carne în loc de aluat și mult mai

mari – după care înfipseră un băț bine ascuțit în fiecare și le puseră la prăjit. Zeama din mere pătrunse în carne, ca sosul de mere în friptura de porc la cuptor. Carnea unui urs care a mâncat alte animale nu e prea bună, spre deosebire de cea de urs care a mâncat mai mult miere și fructe, care este excelentă. Cea pe care o aveau ei era din cea din urmă. Așa că mâncară o masă pe cinste. În plus, nu avură nici vase de spălat; s-au culcat pe jos, privind fumul care ieșea din pipa lui Bunilă, și-au întins picioarele ostenite și au stat la povești. Erau toți siguri că a doua zi au să reușească să ajungă la Caspian și că-l vor învinge pe Regele Miraz în numai câteva zile. Poate că nu era prea înțelept din partea lor să fie chiar atât de optimiști, dar asta era starea lor de spirit.

Adormiră pe rând, unul câte unul, dar toți foarte repede.

Lucy se trezi din cel mai adânc somn, pe care vi-l puteți imagina, cu sentimentul că și-a auzit numele strigat de vocea care îi era cea mai dragă. La început, crezu că e vocea tatălui ei. Apoi i se păru că e al lui Peter. Nu avea chef să se scoale; nu fiindcă ar fi fost încă obosită – dimpotrivă, era odihnită și nu mai simțea nici urmă de durere de oase – ci pentru că se simțea extrem de bine și de fericită. Stătea cu ochii ațintiți spre luna din Namia, care este mai mare decât aceea din lumea noastră și la cerul înstelat, care se puteau vedea bine din locul unde se culcaseră.

— Lucy, auzi din nou și nu era nici vocea tatălui ei, nici a lui Peter.

Se ridică în capul oaselor, tremurând de emoție, dar fără pic de teamă. Luna strălucea atât de puternic încât pădurea din jur era luminată aproape ca ziua; părea doar un pic mai sălbatică. În spatele ei se întindea pădurea de brazi; departe, în dreapta, se ridicau stâncile ascuțite din capătul celalalt al defileului; iar în față, o poiană înconjurată de copaci. Lucy privi atentă copacii de-acolo.

„Hei, am impresia că se mișcă, își spuse în sinea ei. Umblă.”

Inima începu să-i bată mai tare; se ridică și se apropie de ei. Dinspre poiană venea un zgomot care semăna cu cel pe care-l fac copacii când bate tare vântul, deși acum nu bătea deloc. Cu toate acestea, nu era un zgomot de copaci obișnuiți. Lui Lucy i se păru că aude o melodie, dar nu putu să-și dea seama ce melodie, cum nu putuse să deslușească nici vorbele copacilor care aproape că îi vorbiseră noaptea trecută. Dar putu cel puțin să-și dea seama că este o melodie veselă; pe măsură ce se apropie de copaci, simți cum

picioarele ei încep să danseze. Văzu copacii mișcându-se, trecând unul pe lângă celălalt, ca într-un dans popular.

„Și cred, se gândi Lucy, că atunci când dansează, dansul lor e cu adevărat un dans popular.”

Era deja foarte aproape de ei.

Primul copac la care se uită i se păru, la început, că nu e copac, ci un om voinic cu barba aspră și părul vâlvoi. Nu se sperie: mai văzuse asemenea lucruri și altădată. Dar când se uită mai bine, văzu că e un simplu copac, care se mișcă. Firește, nu-ți puteai da seama dacă are picioare ori rădăcini, pentru că, atunci când umblă, copacii nu calcă pe suprafața pământului; avansează prin pământ, așa cum facem noi atunci când umblăm prin apă. La fel păți cu fiecare copac la care se uită. O clipă, păreau să aibă formele prietenoase, frumoase și mari pe care le aveau oamenii-copaci atunci când, datorită unei magii minunate, prindeau viață. Dar în clipa următoare, păreau toți din nou copaci obișnuiți. Numai că, atunci când păreau copaci obișnuiți, aveau aerul că sunt oameni, niște oameni ciudați, cu crengi și frunze – și se auzea încontinuu melodia aceea veselă și foșnitoare.

„Sunt aproape treji, își spuse Lucy.”

Ea era cu siguranță trează de-a binelea, mai trează decât poate fi cineva de obicei.

O luă curajoasă printre ei, dansând și ea în timp ce era nevoită să sară în toate părțile, ca să nu se ciocnească de acești parteneri imenși de dans. Acum nu o mai interesau copacii atât de mult. Voia să ajungă dincolo de ei, acolo de unde o strigase vocea care îi era atât de dragă.

Trecu repede printre ei (fără să-și dea seama prea bine dacă fusese nevoită să dea crengile la o parte cu mâinile ori dacă se ținuse de mână să formeze marele lanț cu acești dansatori imenși, care trebuia să se aplece ca să ajungă la ea) pentru că nu erau, de fapt, decât câțiva copaci care înconjurau o poiană. Reuși să iasă dintre luminile și umbrele lor mișcătoare.

Zări un cerc acoperit de iarbă netedă ca aceea de pe peluza din fața unei case, înconjurat de copaci întunecoși care dansau în jurul lui. Iar apoi, ce fericire! Îl văzu pe El, era acolo: Leul imens, strălucind alb în lumina lunii și umbra lui, neagră și mare.

Dacă nu și-ar fi mișcat coada, ai fi putut crede că e un leu din piatră, dar lui Lucy nu-i trecu așa ceva prin cap. Nu se gândi nici o clipă dacă o fi un leu prietenos sau nu. Alergă spre el. Avea sentimentul că dacă pierde o singură

clipă o să i se spargă inima în piept; într-o secundă fu lângă el; îl sărută, își trecu brațele în jurul gâtului lui și-și îngropă fața în mătasea bogată a frumoasei lui coame.

— Aslan, Aslan. Dragul meu Aslan, suspină Lucy. În sfârșit!

Animalul se rostogoli pe o parte, iar Lucy căzu; acum stătea între labele lui din față. Leul se aplecă și-i atinse vârful nasului cu limba. Simți cum o învăluie respirația lui caldă, își ridică privirea spre fața lui mare și înțeleaptă.

— Bun-venit, copila mea, spuse el.

— Aslan, observă Lucy, ești mai mare.

— Ți se pare, e din pricină că și tu ești mai mare, îi răspunse.

— Deci nu ești mai mare?

— Nu. Dar cu fiecare an cu care crești, o să ți se pară că sunt mai mare.

O vreme, se simți atât de fericită încât nu spuse nimic. Vorbi, în schimb, Aslan.

— Lucy, spuse el, nu putem sta aici prea mult. Ai multe de făcut și ai pierdut o groază de timp astăzi.

— Da, ce păcat, nu-i așa? Spuse Lucy. Eu te-am văzut. Dar n-au vrut să mă creadă. Sunt toți atât de...

De undeva din adâncul lui Aslan se auzi un mârâit slab.

— Îmi pare rău, spuse Lucy, care învățase să-și dea seama în ce dispoziție se află leul. N-am vrut să-i vorbesc de rău pe ceilalți. Dar, oricum, n-a fost vina mea, ești de acord?

Leul o privi drept în ochi.

— Oh, Aslan, făcu Lucy, doar nu vrei să spui că a fost vina mea? Cum aș fi putut... Nu puteam să mă despart de ceilalți și să vin singură la tine, cum aș fi putut face asta? Nu te uita așa la mine... Ei bine, poate aș fi putut. Da, știu, n-aș fi fost singură, aș fi fost cu tine. Dar ce-am fi câștigat?

Aslan nu-i răspunse.

— Vrei să spui, zise Lucy cu voce slabă, că, până la urmă, ar fi fost bine? Dar cum? Te rog, Aslan! N-o să pot afla asta?

— Să afli ce s-ar fi putut întâmpla, copila mea? Întrebă Aslan. Nu. Asta nu i se spune nimănui.

— Of, Doamne! Făcu Lucy.

— Dar toată lumea poate afla ce se va întâmpla, spuse Aslan. Ce-o să se întâmple dacă te duci acum la ceilalți și îi trezești, le spui că m-ai văzut iar

și că trebuie să vă sculați toți imediat și să veniți cu mine? Nu există decât un singur mod de a afla.

— Vrei să spui că asta vrei să fac? Întrebă Lucy mirată.

— Da, micuța mea, îi răspunse Aslan.

— Și-au să te vadă și ceilalți? Întrebă Lucy.

— Cu siguranță că nu de la început, răspunse Aslan. Mai târziu, poate. Depinde.

— Bine, dar n-au să mă creadă, spuse Lucy.

— N-are importanță, zise Aslan.

— Of, Doamne! Of, Doamne! Făcu Lucy. Și eu care mă bucurasem atât de mult că te-am găsit iar! Credeam c-o să pot rămâne cu tine. Și credeam c-ai să apari și-ai să-i sperii pe toți dușmanii, ca data trecută. Iar acum totul va fi îngrozitor.

— Știu că ți-e greu, micuța mea, spuse Aslan. Dar nimic nu se întâmplă la fel de două ori. Ne-a fost greu tuturor în Namia până acum.

Lucy își ascunse capul în coama lui. Dar probabil că era ceva magic în coamă, fiindcă simți cum crește în ea o forță ca de leu. Se ridică repede.

— Îmi pare rău, Aslan, spuse. Acum sunt gata.

— Acum ai devenit leoaică, îi spuse Aslan. Namia întreagă se va întoarce la viață. Acum gata, nu mai avem timp de pierdut.

Se ridică și o porni maiestuos spre copacii mișcători printre care venise Lucy; iar ea merse cu el, punându-și o mână tremurândă pe coama lui. Copacii se dădură la o parte ca să-i lase să treacă și, timp de o clipă, căpătară cu toții forme de om. Lucy zări zei și zeițe ale pădurii, înalți și chipeși, plecându-se în fața Leului; în clipa următoare, deveniră iar copaci, dar continuară să se aplece, mișcându-și grațios crengile și trunchiul, încât totul părea un fel de dans.

— Copila mea, spuse Aslan după ce trecură de copaci. Vă aștept aici. Du-te și trezește-i pe ceilalți și spune-le să vină. Dacă nu vor, atunci cel puțin tu va trebui să vii cu mine, fie și singură.

E îngrozitor să fii obligat să trezești patru persoane, toate mai mari decât tine și toate foarte obosite, să le spui ceva ce probabil n-au să creadă și să-i pui să facă un lucru pe care cu siguranță că nu vor vrea să-l facă.

„Nu trebuie să mă gândesc, trebuie doar să fac ce am de făcut”, se gândi Lucy.

Se duse mai întâi la Peter și-l zgâlțâi.

— Peter, îi șopti la ureche, trezește-te! Repede! A venit Aslan. Spune că trebuie să plecăm cu el imediat.

— Sigur, Lu. Cum vrei tu, spuse Peter în mod neașteptat.

Asta îi dădu puțin curaj, numai că Peter se întoarse pe partea cealaltă și adormi la loc.

Încercă apoi să o trezească pe Susan, care se trezi cu adevărat, dar îi spuse cu vocea ei enervantă de om mare:

— Ai visat, Lucy. Culcă-te la loc.

Încercă apoi cu Edmund. Fu greu să-l trezească, dar până la urmă reuși. Edmund se ridică în capul oaselor.

— Ce-i? Mormăi. Ce spui?

Îi spuse și lui. Ce era cel mai rău era că, de fiecare dată când spunea ce avea de spus, părea tot mai puțin convingătoare.

— Aslan! Strigă Edmund. Ura! Unde?

Lucy se întoarse spre locul unde îi aștepta Aslan, cu ochii ațintiți spre ea.

— Acolo, spuse, arătând spre el.

— Unde? Mai întrebă o dată Edmund.

— Acolo! Acolo! Nu vezi? În partea asta a copacilor.

Edmund se uită atent o vreme, după care spuse:

— Nu. Nu-i nimic acolo. Ți se pare din pricina luminii lunii. Se mai întâmplă. Și mie mi s-a părut că văd ceva timp de o clipă. E o șmecherie optică.

— Dar eu îl văd tot timpul, spuse Lucy. Se uită drept la noi.

— Atunci eu de ce nu-l văd?

— Mi-a spus că s-ar putea să nu-l vedeți.

— De ce?

— Nu știu. Așa a spus.

— Of, fir-ar să fie, spuse Edmund. Ar fi tare bine dacă n-ai mai tot vedea fel de fel de lucruri. Dar cred că trebuie să-i trezim pe ceilalți.

Capitolul 11

CHEMAREA LEULUI.

După ce se treziră toți, Lucy trebui să repete povestea pentru a patra oară. Liniștea care se lăsa după ce termină era cât se poate de descurajantă.

— Eu nu văd nimic, spuse Peter după ce se uită cât putea el de atent. Tu vezi ceva, Susan?

— Nu, bineînțeles că nu văd nimic, se rățoi ea. Fiindcă nu e nimic de văzut. A visat. Culcă-te și dormi, Lucy.

— Și sper, zise Lucy cu vocea tremurândă, că o să veniți toți cu mine. Fiindcă... Fiindcă eu trebuie să merg cu el chiar dacă nu vine niciunul dintre voi.

— Lucy, nu vorbi prostii, spuse Susan. Bineînțeles că nu poți să pleci singură. Peter, n-o lăsa. Nu vezi că e neascultătoare?

— Dacă trebuie să mergă neapărat, o să merg eu cu ea. Altădată a avut dreptate, zise Edmund.

— Știu că a avut, spuse Peter. Poate a avut dreptate și azi-dimineață. Și e clar că nu a fost bine c-am luat-o prin defileu. Totuși, la ora asta? Noaptea? Și de ce nu-l putem vedea și noi pe Aslan? Înainte îl puteam vedea toți. El n-ar face așa ceva. Tu ce spui, M. N. P.?

— Oh, eu nu spun nimic, răspunse piticul. Dacă mergeți toți, bineînțeles că merg și eu cu voi; iar dacă vă despărțiți, eu rămân cu Marele Rege. E datoria mea față de el și față de Regele Caspian. Dar, dacă vreți să știți ce cred eu, ei bine, eu, un biet pitic ca oricare altul, cred că nu avem prea multe șanse să găsim drumul pe întuneric dacă nu l-am putut găsi pe lumină. Iar eu nu cred în lei magici care vorbesc, dar nu vorbesc, ori în lei prietenoși care nu ne fac nici un bine și nici în lei mari cât casa pe care nu-i vede nimeni. După părerea mea, toate astea sunt aiureli.

— Bate cu laba în pământ să ne grăbim, spuse Lucy. Trebuie să mergem acum. Cel puțin, eu trebuie să merg.

— N-ai nici un drept să ne obligi pe toți să mergem. Suntem patru la unu și ești cea mai mică dintre noi, spuse Susan.

— Termină! Urlă Edmund. Trebuie să mergem. Dacă nu mergem, n-o să putem fi liniștiți.

Dorea din tot sufletul s-o susțină pe Lucy, dar se enervase că nu poate dormi și din pricina asta era așa bosumflat.

— Atunci, la drum, spuse Peter, trecându-și încet brațul pe sub cureaua de la scut și punându-și coiful. În alte condiții, i-ar fi spus o vorbă prietenoasă lui Lucy, care era sora lui favorită, fiindcă își dădea seama cât de amărâtă e și știa că tot ce se întâmplase nu fusese din pricina ei. Dar, cu toate acestea, era și puțin enervat pe ea.

Cea mai rea fu Susan.

— Ce-ar fi să fac și eu ca Lucy? Întrebă. Să spun că eu rămân aici chiar dacă voi toți plecați. Ceea ce și cred c-o să fac.

— Ascultați-l pe Marele Rege, Maiestate, spuse Bunilă și haideți s-o luăm din loc. Dacă tot nu sunt lăsat să dorm, prefer să merg în loc să stau aici și să vorbesc.

În cele din urmă, porniră la drum. Lucy mergea prima, mușcându-și buza și abținându-se cu greu să nu-i spună lui Susan ce-avea pe inimă. Dar uită de toate astea de îndată ce-l zări din nou pe Aslan. Acesta se întoarse și porni și el la drum, la treizeci de metri în fața lor. Ceilalți trebuia să se bazeze pe ce le spunea Lucy ca să știe pe unde s-o ia, pentru că nu numai că nu-l vedeau pe Aslan, dar nici nu-l puteau auzi. Ghearele lui mari ca de pisică nu făceau nici un zgomot pe iarbă.

Îi duse undeva în dreapta copacilor mișcători – nu-și putu da nimeni seama dacă aceștia mai dansau sau nu, fiindcă Lucy nu avea ochi decât pentru Aslan, iar ceilalți se uitau la ea – apoi se apropiară de marginea defileului.

„La naiba! Își spuse Bunilă în sinea lui. Sper că nebunia asta nu se va termina cu niște căzături în lumina lunii și cu câteva gâturi frânte.”

Aslan merse mult timp de-a lungul marginii prăpastiei. Ajunseră apoi într-un loc unde creșteau niște copăcei chiar pe margine. Aslan se întoarse și dispăru printre ei. Lui Lucy i se tăie respirația, fiindcă i se păru că a căzut de pe stâncă. Dar nu avea timp să se oprească și să se gândească la asta, trebuia să nu-l piardă din ochi. Grăbi pasul și ajunse și ea imediat printre copaci. Se uită în jos; văzu o cărare îngustă și abruptă care cobora pieziș, printre stânci, în defileu și pe care mergea Aslan. Lucy o privi cu ochii plini de fericire, bătu din palme și coborî după el. Din spate, auzi vocile celorlați strigând:

— Hei, Lucy, fii atentă, pentru numele lui Dumnezeu! Ești chiar pe margine, întoarce-te!

Apoi, o clipă mai târziu, auzi vocea lui Edmund:

— Are dreptate, este un drum pe care putem coborî.

Pe la jumătatea coborâșului, Edmund o ajunse din urmă.

— Ia te uită! Exclamă. Ce e umbra aia care merge în fața noastră?

— E umbra lui, îi răspunse Lucy.

— Cred că ai dreptate, Lu, spuse Edmund. Nu înțeleg cum n-am văzut mai înainte. Da' el unde e?

— Acolo unde-i e umbra, bineînțeles. Nu-l vezi?

— Am avut impresia că-l văd, doar un moment. Te păcălește lumina.

— Tot înainte, Rege Edmund, tot înainte, se auzi de sus din spate glasul lui Bunilă.

De undeva de și mai departe, de sus de pe margine, se auzi vocea lui Peter:

— Hai, Susan, curaj. Dă-mi mâna. Și un bebeluș ar putea coborî pe aici. Și nu te mai văicări atâta.

Câteva minute mai târziu erau jos și puteau auzi zgomotul apei. Pășind cu grijă, ca o pisică, Aslan traversă râul, mergând din piatră în piatră. Când ajunse la mijloc, se opri să bea apă, apoi își întoarse capul, pe care șiroia apa, spre ei. De data asta, Edmund îl văzu.

— Oh, Aslan! Strigă, fugind spre el.

Dar Leul se întoarse și o porni pe panta de pe celălalt mal al Repedei.

— Peter! Peter! Ai văzut? Îl întrebă Edmund.

— Am văzut ceva, spuse Peter, dar e greu de spus la lumina asta. Mergem mai departe și de trei ori „ura” pentru Lucy. Acum nici nu mai sunt așa de obosit.

Aslan îi călăuzi spre stânga, în sus, prin defileu. Era o călătorie ciudată, de parcă ar fi fost un vis, apa tumultuoasă, iarba umedă și cenușie, stâncile scânteinde de care se apropiau, și, în fața lor, Animalul glorios, pășind în liniște. Numai Susan și piticul nu-l puteau vedea.

Curând, ajunseră la altă cărare abruptă, care urca pe peretele unei prăpăstii. Aici stâncile erau și mai înalte decât cele de pe care coborâseră, iar drumul era lung, greu și în zigzag. Din fericire, luna strălucea chiar deasupra defileului astfel încât lumina stâncile de pe ambele părți.

Lucy aproape că rămase fără suflare când văzu că picioarele din spate și coada lui Aslan dispar dincolo de margine; dar, cu un ultim efort, se cațără în urma lui și ajunse, cu răsuflarea tăiată și cu picioarele tremurânde pe dealul pe care voiau să ajungă de când plecaseră din golf. Urcușul era lung și domol (cu iarbă, tufișuri și câteva pietre mari care străluceau albe în lumina lunii) și se pierdea într-un pâlț de copaci, undeva la o jumătate de kilometru depărtare. Lucy recunoscuse dealul. Era dealul pe care se afla Masa de Piatră.

Cu zalele zăngănind, ceilalți urcau în urma ei. Aslan mergea în continuare în față.

— Lucy! O strigă Susan aproape în șoaptă.

— Ce e? Întrebă ea.

— Acum îl văd și eu. Iartă-mă!

— Nu-i nimic.

— Dar am fost cu mult mai rea decât crezi. Eu chiar am crezut că a fost el, ieri adică. Atunci când ne-a avertizat să nu coborâm prin pădurea de brazi. Și am crezut că venise și azi-noapte, când ne-ai trezit. Undeva în adâncul sufletului. Sau aș fi putut crede, dacă aș fi vrut. Dar eu nu voiam decât să ieșim din pădure și... Of, nu știu. Și acum, ce-o să-i spun?

— Poate că n-o să fie nevoie să-i spui mare lucru, sugeră Lucy.

Ajunseră curând la copaci, iar printre ei copiii zăriră Movila cea mare, Movila lui Aslan, care fusese ridicată deasupra Mesei după plecarea lor.

— Ai noștri nu sunt destul de vigilenți, mormăi Bunilă. Ar fi trebuit să ne vadă până acum...

— Pst! Făcură ceilalți patru.

Aslan se opri și se întorsese spre ei; arăta atât de maiestuos încât copiii se simțiră cuprinși de câtă bucurie poți fi cuprins atunci când ți-e teamă și de câtă teamă poți fi cuprins când ești bucuros. Băieții pășiră în față. Lucy le făcu loc. Susan și piticul rămaseră în spate.

— Oh, Aslan, spuse Regele Peter îngenunchind și punându-și gheara grea a leului pe obraz, îmi pare atât de bine! Și-mi pare atât de rău! I-am condus greșit de când am pornit la drum, dar mai ales ieri dimineață.

— Dragul meu fiu, spuse Aslan.

Apoi se întoarse spre Edmund.

— Bravo, îi spuse.

Apoi, după o pauză îngrozitoare, spuse cu glas pătrunzător:

— Susan!

Susan nu răspunse nimic, dar celorlalți li se păru că plânge.

— Te-ai lăsat condusă de teamă, copila mea, spuse Aslan. Hai, vino să suflu asupra ta. Uită-ți teama. Acum ești din nou curajoasă?

— Un pic, Aslan, răspunse Susan.

— Și acum, spuse Aslan cu o voce mult mai puternică, lovindu-și trupul cu coada, unde este piticul ăla mic, spadasinul și arcașul ăla renumit care nu crede în lei? Vino aici, fiu al Pământului, vino AICI!

Ultimul cuvânt fu un adevărat urlet.

— Mamă! Exclamă Bunilă mai mult în șoaptă și cu sufletul la gură.

Copiii, care îl cunoșteau pe Aslan destul de bine ca să-și dea seama că de fapt îl place foarte mult de pitic, erau liniștiți; dar pentru Bunilă, care nu mai văzuse nici un leu niciodată și nici vorbă să-l fi văzut pe leul ăsta

înainte, totul părea diferit. Făcu singurul lucru inteligent pe care îl putea face și anume, în loc să țâșnească spre Aslan, o porni spre el încet, clătinându-se.

Aslan se repezi spre el. Ați văzut vreodată un pisoi mic-mic purtat de mama lui în gură? Cam asta ați fi putut vedea și acum. Piticul, adunat grămadă, atârna din gura lui Aslan. Leul îl scutură o dată de-i zăngăni toată armura, de parc-ar fi fost uneltele unui spoitor de cazane. După care, piticul zbură în aer. Se afla în siguranță de parcă ar fi fost în pat, numai că el nu avea acest sentiment. Când se apropie de pământ, ghearele mari și catifelate îl prinseră cu blândețe, ca brațele unei marne, și-l puseră (în picioare) pe pământ.

— Fiu al Pământului, vrei să fim prieteni? Îl întreabă Aslan.

— D... d... da, gâfâi piticul, care nu-și recăpătase încă suflul.

— Acum, spuse Aslan, apune luna. Uitați-vă în spatele vostru: se crapă de ziuă. N-avem timp de pierdut. Voi trei, fiii lui Adam și tu, fiu al Pământului, duceți-vă repede la Movilă și vedeți ce se poate face acolo.

Piticul era încă fără glas și niciunul dintre băieți nu îndrăzniră să întrebe dacă Aslan vine și el cu ei. Își luară sabia în mână, salutară, se întoarseră și dispărură în lumina răsăritului. Lucy observă că nu era nici urmă de oboseală pe chipurile lor: și Regele Peter și Regele Edmund arătau mai degrabă bărbați, nu băieței.

Fetele, rămase lângă Aslan, se uitară după ei până când nu-i mai putură vedea. Lumina se schimba acum. La răsărit, Aravir, luceafărul din Namia, strălucea ca o lună micuță. Aslan, care părea mai mare ca oricând, își ridică încet capul, își scutură coama și scoase un răget.

Sunetul, la început adânc și vibrant, ca al unei orgi care începe încet, deveni mai puternic, apoi și mai puternic, până când începură să se cutremure și pământul și aerul. Se ridică de pe deal și pluti deasupra întregii Namii. În tabăra lui Miraz se trezi toată lumea, se priviră palizi unii pe alții și își luară armele în mână. Puțin mai încolo, în Marele Fluviu, unde apa era acum rece ca gheața, se ridicară din ape capetele și umerii nimfelor, la fel și capul bărbos al zeului fluviului. Dincolo de fluviu, în toate câmpiile și pădurile, ieșiră din vizuini urechile ciulite ale iepurilor, păsările își ridicară capetele somnoroase de sub aripi, bufnițele începură să țipe, vulpile să latre, aricii să mârâie, iar copacii să se legene. În orașe și sate, mamele își strânsură copilașii la piept, cu ochii îngroziți, câinii schelălăiră, iar bărbații începură să bâjbâie ca să aprindă lumina. Departe, la hotarul din nord,

uriașii din munți încercară să vadă ce se întâmplă dincolo de porțile întunecoase ale castelelor lor.

Lucy și Susan văzură cum ceva întunecos vine spre ele din toate direcțiile, de peste dealuri. La început li se păru că e o ceață întunecoasă care se întinde deasupra pământului, apoi că sunt valurile unei mări negre pe timp de furtună ce se ridică mai mult, tot mai mult, iar în cele din urmă își dădură seama că erau de fapt păduri mișcătoare. Avură senzația că toți copacii de pe pământ veneau alergând spre Aslan. Dar, cu cât se apropiau mai tare, arătau tot mai puțin a copaci; când se adunară cu toții în jurul lui Lucy, făcând plecăciuni și unduindu-și brațele în fața lui Aslan, fetița își dădu seama că arată a oameni. Fete-mesteceni cu chipuri palide își plecau capetele, femeii-sălcii cu fețe gânditoare își dădeau părul pe spate ca să-l poată vedea pe Aslan, fagii cu aer regesc îl adora, bărbați-stejari cu ramuri încâlcite, ulmi melancolici și slabi, tufișuri cu părul zbârlit (negricioși, cu soții împodobite cu bobite colorate) și scoruși veseli, toți se aplecau și se ridicau la loc, strigând numele lui Aslan cu glasurile lor de tot felul, răgușite, ascuțite ori domoale.

Mulțimea care dansa acum în jurul lui Aslan (fiindcă și de data asta totul devenise un dans) creștea atât de repede, încât Lucy nu mai înțelegea nimic. Nu-și putea da seama de unde apăruseră câțiva oameni care, în clipa următoare, dănuiau și ei printre copaci. Unul era un tânăr, îmbrăcat în piele de cerb, cu o coroană din frunze de viță în părul cârlionțat. Ai fi zis că e prea frumos să fie băiat, dacă n-ar fi avut un aer atât de sălbatic. Privindu-l, aveai senzația, cum spuse Edmund câteva zile după aceea, „că e un tip care e în stare de orice, absolut de orice.” Avea o mulțime de nume: Bromios, Bassareus și Strașnicul erau numai trei dintre ele. Îl însoțeau o mulțime de fete, la fel de sălbatic ca și el. Era chiar și cineva călare pe un măgar. Toată lumea râdea și striga:

— Euan, euan, eu-oi-oi-oi!

— Aslan, ce fac, se joacă? Întrebă tinărul.

Se pare că asta și făceau. Dar fiecare credea că joacă altceva. Ar fi putut fi leapșa, dar Lucy nu putu să-și dea seama cine trebuia să-i prindă pe ceilalți. Părea mai degrabă baba-oarba, numai că toți se purtau de parcă ar fi fost legați la ochi. Ceea ce complică lucrurile și mai tare fu faptul că omul care venise călare pe măgar și care era bătrân și enorm de gras, începu să strige:

— Gustări! Pofțiți la gustări!

În timp ce striga, se prăvăli de pe măgar, îl ajutară ceilalți să încalece la loc, în vreme ce măgarul, crezând că se află la circ, încerca să meargă pe picioarele din spate. Apăreau tot mai multe frunze de viță-de-vie peste tot. Curând, frunzele deveniră vițe care se întindeau peste tot, chiar și pe picioarele și în jurul gâtului celor trei oameni. Lucy își ridică mâinile ca să-și dea părul pe spate și descoperi că are viță-de-vie în loc de păr. Pe măgar îl acoperise vița cu totul. Coadă îi era încurcată printre frunze și nu se mai zărea decât ceva negru care i se mișca între urechi. Lucy se uită mai bine și văzu că e un ciorchine de struguri. După care fu acoperit de ciorchini aproape în întregime.

— Gustări! Gustări! Zbiera bătrânul.

Începură cu toții să mănânce. Nu știu ce sere or fi pe la voi, dar sunt sigur că n-ați mâncat niciodată asemenea struguri. Erau niște struguri cu adevărat buni, tari și lucioși, dar, când îi băgai în gură, erau dulci și răcoritori; fetele nu mai mâncaseră niciodată pe săturate ceva atât de bun. Erau cu mult mai mulți struguri decât și-ar fi putut dori cineva vreodată și nimeni nu mânca elegant. Vedeai numai degete lipicioase și murdare și, deși toată lumea avea gura plină, râdeau sau strigau întruna „Euan, euan, eu-oi-oi-oi”. La un moment dat, toți își dădură seama că jocul (oricare ar fi fost acesta) și ospățul trebuia să se încheie. Se așezară cu toții pe jos, cu răsuflarea tăiată și cu fețele întoarse spre Aslan, ca să audă ce are să le spună.

În chiar acea clipă, soarele se ridică pe cer, iar Lucy își aminti ceva și-i șopti lui Susan:

— Hei, Su, știu cine sunt ăștia.

— Cine?

— Băiatul cu chip sălbatic e Bacchus, iar bătrânul de pe măgar este Silenus. Nu mai ții minte că ne-a povestit domnul Tumnus despre ei, acum mult timp?

— Ba da, sigur că da. Dar, Lu...

— Ce e?

— Nu m-aș fi simțit prea în siguranță cu Bacchus și toate fetele lui nebunaticе dacă ne-am fi întâlnit cu ei când eram fără Aslan.

— Cred și eu, spuse Lucy.

Capitolul 12

VRĂJITORIE ȘI RĂZBUNARE.

Între timp, Bunilă și cei doi băieți ajunseră la arcada de piatră pe unde se intra în Movilă; doi bursuci care erau santinele (Edmund nu le putu desluși în întuneric decât petele albe de pe obraji) săriră la ei arătându-și colții:

— Cine-i acolo?

— Bunilă, spuse piticul, îl aduc pe Marele Rege al Namiei din trecutul îndepărtat.

Bursucii atinseră mâinile băieților cu vârful botului.

— În sfârșit! Spuseră, în sfârșit!

— Dați-ne o torță, prieteni, le ceru Bunilă.

Bursucii găsiră una chiar la intrare, Peter o prinse și i-o dădu lui Bunilă.

— Ar fi mai bine să mergă M. N. P. Înainte, spuse. Noi nu cunoaștem locul.

Bunilă luă torța și porni prin tunelul întunecos. Era un loc rece, cufundat în beznă și cu miros de mucegai; era plin de pânze de păianjen și, din când în când, se mai zărea câte un liliac în lumina torței. Băieții, care stătuseră mai mult afară, în aer liber, din dimineața de la gară, aveau senzația că intră într-o închisoare.

— Peter, șopti Edmund, tu vezi desenele de pe pereți? Nu par să fie din vremuri de demult? Cu toate acestea, noi suntem și mai de demult. Când eram noi aici, nu fuseseră făcute încă.

— Așa e, spuse Peter. Asta te pune pe gânduri. Piticul merse tot înainte, o luă la dreapta și apoi la stânga, coborî câteva trepte și apoi o apucă din nou la stânga, în cele din urmă, zăriră lumină undeva în față – o lumină care venea de sub o ușă. Pentru prima dată auziră voci; ajunseseră la ușa camerei din mijlocul Movelei. Vocile din încăpere erau furioase. Cineva vorbea atât de tare încât nici nu-i auziră pe băieți și pe pitic apropiindu-se.

— Nu-mi place, îi șopti Bunilă lui Peter. Să stăm să ascultăm o clipă.

Rămaseră nemișcați în fața ușii.

— Știi foarte bine de ce n-am putut sufla în corn la răsăritul soarelui, spuse una dintre voci.

— Țsta e Regele, șopti Bunilă.

— Ai uitat că Miraz ne-a atacat aproape înainte ca Bunilă să plece și că am fost nevoiți să luptăm timp de trei ceasuri și mai bine? Am suflat când am avut o clipă de răgaz.

— Așa ceva nu se poate uita, se auzi vocea furioasă, fiindcă piticii mei au dus greul luptei și au murit unul din cinci.

— Țsta-i Sfrederic, șopti Bunilă.

— Rușine, piticule, se auzi un glas mai gros.

— Mâncă-trufe, spuse Bunilă.

— Toți am luptat la fel de mult ca piticii, dar nimeni nu a luptat mai mult ca Regele.

— Din partea mea, poți să spui ce vrei, îi răspunse Sfrederic. Dar, fie că a suflat prea târziu în corn, fie că nu e magic, oricum nu am primit nici un fel de ajutor. Tu, marele învățat, nemaipomenitul magician, tu care le știi pe toate, tot ne mai spui să ne punem speranțele în Aslan și în Regele Peter și în toți ceilalți?

— Trebuie să recunosc – asta nu pot nega – că sunt dezamăgit de rezultatele acestei operațiuni, i se răspunse.

— Probabil că e doctorul Cornelius, șopti Bunilă.

— Ca s-o spunem pe șleau, zise Sfrederic, tot ce-ai promis s-a dus pe apa sâmbetei. Așa că stai de-o parte și lasă-i pe alții să-și vadă de treabă. De-asta...

— Vom primi ajutor, spuse Mâncă-trufe. Eu cred în continuare în Aslan. Ai răbdare, cum avem noi, animalele. Vom primi ajutor. S-ar putea ca acesta să fie chiar acum la ușă.

— Pfui! Făcu Sfrederic. Dacă ar fi după voi, bursucii, ar trebui să așteptăm până când o face plopul pere și răchita micșunele. Ascultați-mă pe mine. Nu mai putem aștepta. Mâncarea e pe terminate; în fiecare luptă pierdem mai mulți oameni decât ne putem permite; oștenii noștri fug.

— Și știi de ce? Îl întrebă Mâncă-trufe. Îți spun eu de ce. Fiindcă s-a zvonit printre ei că i-am chemat pe Regii de odinioară, iar aceștia nu au venit. Ultimele cuvinte pe care le-a spus Bunilă înainte de a pleca (aproape sigur, ca să-și afle moartea) au fost: „Dacă suflați în corn, să nu le spuneți oștenilor de ce ați suflat sau ce speranțe aveți.” Numai că în seara aceea aflaseră deja toți.

— Mai bine ți-ai vârî botul într-un cuib de viespi, bursucule, decât să insinuezi că eu sunt cel care a împrăștiat zvonul, spuse Sfrederic. Retrage-ți cuvintele sau...

— Gata, terminați amândoi! Intervenii Regele Caspian. Vreau să aflu ce propune Sfrederic să facem. Dar, înainte de asta, vreau să știu cine sunt cei doi străini pe care i-a adus la sfatul nostru și care stau acolo cu urechile ciulite, fără să scoată o vorbă.

— Sunt prietenii mei, răspuse Sfrederic. Tu ce drept ai să te afli aici în afară de faptul că ești prietenul lui Bunilă sau al bursucului? Și ce drept are bătrânul ăla ramolit îmbrăcat în negru să fie aici în afară de faptul că ți-e prieten? De ce trebuie să fiu eu singurul care nu are dreptul să-și aducă aici prietenii?

— Maiestatea sa este Regele căruia i-ai jurat credință, îi spuse Mâncă-trufe cu severitate în glas.

— Astea sunt reguli pentru curtea regală, îl rezezi Sfrederic. În gaura asta putem vorbi pe șleau. Știi foarte bine – și știe și băiatul ăsta Telmarinian – că n-o să fie regele nimănui, nicăieri, dacă nu reușim să-l scoatem din capcana în care este prins.

— Dar poate prietenii tăi vor să spună și ei ceva, spuse Cornelius. Voi cei de acolo, cine sunteți?

— Preavenerabile doctore, se auzi un glas subțirel și plângăcios de femeie. Sunt o biată femeie bătrână, dacă nu vă e cu supărare, și-i sunt recunoscătoare acestui preavenerabil pitic pentru prietenia pe care mi-o arată. Maiestatea sa, binecuvântat fie-i numele, nu are motive să se teamă de o bătrână care suferă de reumatism și care e săracă lipită pământului. Mă pricep puțin – nu ca dumneavoastră, doctore – la unele vrăji și farmece pe care aș fi bucuroasă să le folosesc împotriva dușmanilor noștri dacă sunteți cu toții de acord. Fiindcă-i urăsc. Oh, cum îi mai urăsc! Nimeni nu-i urăște mai mult ca mine.

— Foarte interesant și... Ăăă... Bine, spuse doctorul Cornelius. Acum cred că am înțeles ce sunteți, doamnă. Poate se prezintă și celălalt prieten? Îi răspunse o voce neplăcută; lui Peter i se făcu pielea ca de găină.

— Eu sunt foamea. Sunt setea. Dacă mușc din ceva, nu-i mai dau drumul până la moarte, iar după moarte trebuie să taie bucata din corpul dușmanului pe care am apucat să o mușc și s-o îngroape cu mine. Pot să postesc o sută de ani fără să mor. Pot să stau o sută de nopți pe gheață fără să îngheț. Pot să beau un fluviu de sânge fără să pocnesc. Arătați-mi-i pe dușmanii voștri.

— Și vrei să ne spui care este planul tău în fața acestor doi prieteni? Îl întrebă Caspian.

— Da, îi răspunse Sfrederic. Fiindcă nu-l pot pune în practică fără ajutorul lor.

Timp de vreo două minute băieții și Bunilă îi auziră pe Caspian și pe prietenii săi vorbind în șoaptă, dar nu-și putură da seama ce spun. Apoi îl auziră pe Caspian spunând cu voce tare:

— Bine, Sfrederic, să-ți auzim planul.

Urmă o pauză atât de lungă că băieții începură să se întrebe dacă piticul o să mai înceapă vreodată; când deschise gura, vorbi cu glas încet, de parcă nu i-ar fi plăcut nici lui ce avea să spună.

— E clar, mormăi el, că niciunul dintre noi nu știe adevărul despre vremurile de odinioară din Namia. Bunilă nu credea în niciuna din povești. Eu am fost de acord să le verificăm. Am încercat întâi cornul și n-a ieșit nimic. Dacă au existat vreodată Regele Peter Magnificul, Regina Susan, Regele Edmund și Regina Lucy, atunci sau nu ne-a auzit niciunul dintre ei sau nu pot veni, sau ne sunt dușmani.

— Sau sunt pe drum, adăugă Mâncă-trufe.

— N-ai decât să repeți asta până când o să fim cu toții mâncare pentru câinii lui Miraz. Cum spuneam, am încercat o verigă din lanțul vechilor legende, dar nu ne-a ajutat cu nimic. Bun. Numai că, dacă ți se rupe spada, lupti cu pumnalul, în povești apar și alte forțe, nu numai vechii regi și regine. Ce-ați spune dacă le-am chema pe acestea în ajutor?

— Pe Aslan, vrei să spui, zise Mâncă-trufe. E totuna dacă-l chemăm pe el sau pe vechii Regi. Erau supușii lui. Dacă nu-i trimite pe ei (deși n-am nici o îndoială că-i va trimite), crezi c-o să vină el însuși?

— Nu. Tocmai asta e, spuse Sfrederic. Aslan și Regii sunt totuna. Aslan sau a murit, sau nu este de partea noastră. Sau ceva mai puternic decât el nu-l lasă să vină. Și chiar dacă ar veni, de unde știm noi că este de partea noastră? Se pare că nu a fost întotdeauna prea bun cu piticii. Nici măcar cu toți urșii, întrebați-i pe lupi. Și, la urma urmei, n-a fost în Namia decât o singură dată din câte știu eu și n-a stat prea mult. Nu-l mai puneți la socoteală. Eu mă gândeam la altcineva.

Nu-i răspunse nimeni și, preț de câteva minute, se lăsă o asemenea liniște încât Edmund îl putu auzi pe bursuc cum respiră.

— La cine te gândești? Întrebă Caspian în cele din urmă.

— La o forță mai puternică decât Aslan, care a ținut Namia sub vrajă ani și ani, dacă poveștile spun adevărul.

— Vrăjitoarea Albă! Strigară cele trei voci în același timp și, după zgomotul care se auzi, Peter bănuî că Regele și prietenii lui săriseră în

picioare.

— Da, spuse Sfrederic rar și hotărât, mă gândesc la Vrăjitoare. Stați jos. Nu vă speriați la auzul unui nume, ca niște copii. Avem nevoie de putere; și avem nevoie de o putere care să fie de partea noastră. Cât despre putere, nu spun poveștile că Vrăjitoarea l-a învins pe Aslan, l-a legat fedeleș și l-a ucis chiar pe piatra aceea de colo, din spatele luminii?

— Dar mai spun și că a înviat, adăugă bursucul cu glas tăios.

— Da, așa spun, răspunse Sfrederic, dar poate că ai observat că nu știm prea multe despre ceea ce-a făcut Aslan după ce-a înviat. Pur și simplu dispare din poveste. Cum îți explici asta, dacă a înviat cu adevărat? Nu e mult mai probabil că nu a înviat și că poveștile nu mai vorbesc despre el pentru că nu mai este nimic de spus despre el?

— I-a numit pe Regi și pe Regine, spuse Caspian.

— Un rege care câștigă o mare bătălie se poate proclama rege și singur, fără ajutorul unui leu, zise Sfrederic.

Se auzi un mormăit fioros, probabil al lui Mâncă-trufe.

— Și, oricum, continuă Sfrederic, ce s-a ales de regii ăștia și de domnia lor? Au dispărut și ei. Altfel stau însă lucrurile cu Vrăjitoarea. Poveștile spun că a domnit o sută de ani: o sută de ani de iarnă. Asta da putere, dacă nu vă supărați. E ceva care a existat.

— Dar, Dumnezeuule mare! Făcu Regele. Nu ni s-a spus întotdeauna că ea era cel mai groaznic dușman? Nu a fost un tiran de zece ori mai rău decât Miraz?

— Poate, spuse Sfrederic cu indiferență. Poate o fi fost rea cu voi, oamenii, dacă existau oameni pe vremea aceea. Poate că a fost rea cu unele animale. I-a alungat pe castori, așa putea spune; oricum, nu mai există niciunul în Namia. Dar cu noi piticii s-a purtat bine. Eu sunt pitic și îmi apăr neamul. Nouă nu ne e teamă de Vrăjitoare.

— Bine, dar te-ai aliat cu noi, îi aminti Mâncă-trufe.

— Da și cu mult bine ne-am ales până acum, se răsti Sfrederic. Cine este trimis în toate misiunile periculoase? Piticii. Cine rămâne fără mâncare când scad porțiile? Piticii. Cine...?

— Minți! Astea sunt minciuni! Îl întrerupse bursucul.

— Așa că, zise Sfrederic, care acum striga de-a dreptul, dacă nu-mi puteți ajuta oamenii, o să mă duc la cineva care poate să-i ajute.

— E trădare pe față, piticule? Îl întreabă Regele.

— Pune-ți sabia înapoi în teacă, Rege Caspian, spuse Sfrederic. Crimă în timpul sfatului, nu? Din ăștia-mi ești? Nu fi prost; nici nu încerca Crezi că mi-e frică de tine? Am doi de partea mea, la fel ca tine.

— Hai, atunci, se repezi Mâncă-trufe, dar fu întrerupt imediat.

— Stop, stop, stop, spuse doctorul Cornelius. Vă grăbiți prea tare. Vrajitoarea a murit. Toate poveștile sunt de acord în această privință. Pe cine vrea Sfrederic să cheme? La ce Vrajitoare se referă?

Vocea neplăcută care vorbise o singură dată mai devreme spuse:

— E moartă?

Se auzi apoi vocea subțire și tânguitoare:

— Oh, fii binecuvântat, Maiestatea ta, nu aveți de ce vă teme că Doamna Albă – așa îi spunem noi – a murit. Preavenerabilul doctor își bate joc de o biată femeie bătrână ca mine când spune așa ceva. Dragul meu doctor, înțeleptul meu doctor, cine-a mai auzit de vrajitoare care mor cu adevărat? Le poți oricând aduce înapoi.

— Cheam-o, se auzi vocea neplăcută. Suntem gata. Desenează cercul. Pregătește focul albastru.

Acoperind mârâitul tot mai tare al bursucului și un „Ce?” al lui Cornelius, răsună ca un tunet glasul Regelui Caspian:

— Deci ăsta ți-e planul, Sfrederic! Magie neagră și chemarea unei fantome blestemată. Acum înțeleg cine-ți sunt tovarășii: o muma-pădurii și un vârcolac!

Urmă o confuzie generală. Se auzi un răcnet de animal și zăngănit de arme; băieții și Bunilă dădură buzna înăuntru; Peter zări o creatură oribilă și deșirată, jumătate bărbat și jumătate lup, care tocmai se repezea la un băiat cam de vârsta lui, iar Edmund zări un bursuc și un pitic rostogolindu-se pe podea într-o trântă. Bunilă se trezi față în față cu muma-pădurii. Nasul și bărbia îi ieșeau atât de tare în afară, de parc-ar fi fost un spărgător de nuci, părul cenușiu și murdar îi atârna peste față și tocmai îl înșfăcase pe doctorul Cornelius de gât. Bunilă lovi cu sabia o singură dată și, în clipa următoare, capul vrajitoarei se rostogolea pe podea. Apoi cineva răsturnă torța și, timp de vreo șaiszeci de secunde, se auziră doar săbii, colți, gheare, pumni și țipete. După care se făcu liniște.

— Ed, ești teafăr?

— Ăăă... Cred că da, gâfâi Edmund. L-am prins pe bruta aia de Sfrederic, dar e încă în viață.

— Fir-ar să fie! Se auzi o voce furioasă. Pe mine stai! Ridică-te. Ești cât un pui de elefant.

— Îmi pare rău, M. N. P., spuse Edmund. E mai bine acum?

— Oh, nu! Răcni Bunilă. Îmi bagi gheata în gură. Dă-te la o parte!

— Regele Caspian e pe-aici? Întrebă Peter.

— Aici, se auzi o voce slabă. M-a mușcat ceva.

Auziră cu toții cum cineva aprinde un chibrit. Era Edmund. La lumina flăcării, i se putu vedea fața, palidă și murdară. Bâjbâi un pic până găsi lumânarea (nu mai foloseau lampa fiindcă nu mai aveau gaz), o puse pe masă și-o aprinse. Când se luminează încăperea, mai multe persoane săriră în picioare. Șase chipuri se priviră clipind în lumina luminării.

— Se pare că nu mai e nici un dușman în viață, spuse Peter. Muma-pădurii e aici, moartă.

Își îndreptă repede privirea în altă parte.

— Uite-l și pe Sfrederic, mort și el. Și bănuiesc că ăsta este vârcolacul. N-am mai văzut vârcolaci de mult. Cap de lup și trup de bărbat. Ceea ce înseamnă că tocmai se transforma din om în lup în clipa în care a fost ucis. Iar tu ești probabil Regele Caspian.

— Da, confirmă celălalt băiat. Dar eu habar n-am cine ești tu.

— Este Marele Rege, Regele Peter, îi spuse Bunilă.

— Fii binevenit, Maiestate.

— Fii binevenit și tu. Să nu crezi că am venit să-ți iau locul. Am venit să te ajut.

— Maiestatea voastră, se auzi o voce de lângă umărul lui Peter.

Se întoarse și se trezi față în față cu bursucul. Peter se aplecă, îl îmbrățișă și îi sărută capul acoperit de blană. Și nu se comporta ca o fetiță procedând așa, pentru că era Marele Rege.

— Cel mai vrednic între bursuci, îi spuse. Nu te-ai îndoit de noi nici o clipă.

— N-am nici un merit, Maiestate, spuse Mâncă-trufe. Dar eu sunt animal și noi, animalele, nu ne schimbăm părerile așa ușor. În plus, sunt bursuc și noi rămânem mereu credincioși.

— Îmi pare rău de Sfrederic, spuse Caspian, deși m-a urât din prima clipă când m-a văzut. Cred că se acrise din cauza suferințelor. Dacă am fi câștigat războiul repede, poate c-ar fi ajuns un pitic bun pe timp de pace. Mă bucur că nu știu care din noi l-a omorât.

— Sângerezi, îi spuse Peter.

— Da, am fost mușcat, spuse Caspian. De vârcolacul ăla.

Le luă mult timp să-i curețe și să-i bandajeze rana, dar, după ce terminară, Bunilă spuse:

— Acum, înainte de orice, vrem să luăm micul dejun.

— Dar nu aici, zise Peter.

— Oh, nu, se cutremură Caspian. Și trebuie să trimitem pe cineva să ia cadavrele de aici.

— Pe viermii ăia doi să-i arunce într-o groapă, spuse Peter. Dar pe pitic o să-l dăm oamenilor săi să-l îngroape după datina lor.

În cele din urmă, mâncară într-una din încăperile întunecoase din Movila lui Aslan. Nu era chiar ce și-ar fi dorit, fiindcă Peter și Edmund visau la ouă păjite în unt și cafea fierbinte, iar Caspian și Cornelius la plăcinte cu carne de căprioară; dar toți primiră o bucățică mică de carne de urs (din buzunarele băieților), o bucată de brânză tare, o ceapă și o cană cu apă. Judecând însă după chipurile lor, ai fi zis că e o masă delicioasă.

Capitolul 13

MARELE REGE ÎN LUPTĂ

— Aslan este cu fetele (adică Regina Susan și Regina Lucy), Caspian, undeva în apropiere, spuse Peter după ce terminară de mâncat. Nu știm când va acționa. Atunci când crede el de cuviință, firește, nu când vrem noi. Între timp, vrea ca noi să facem ce putem singuri. Caspian, zici că nu suntem destul de puternici să-l înfruntăm pe Miraz în luptă directă?

— Mă tem că nu, Maiestate, răspunse Caspian.

Îi plăcea foarte tare de Peter, dar parcă era mut în fața lui. Era tare emoționat în prezența marilor Regi din poveștile de odinioară; oricum, mai emoționat decât erau ei în prezența lui.

— Foarte bine, zise Peter. O să-l provoc la duel. Nu se mai gândise nimeni la asta până acum.

— Vă rog, aș putea lupta eu cu el? Întrebă Caspian. Vreau să-mi răzbun tatăl.

— Ești rănit, îi spuse Peter. Și oricum, nu crezi că ar râde dacă l-ai provoca tu la duel? Noi știm că ești rege și luptător, dar el crede că ești un copil.

— Dar Sire, interveni bursucul, care stătea foarte aproape de Peter pe care-l sorbea din ochi. Va accepta oare să lupte cu Maiestatea voastră? Știe că armata lui e mai puternică.

— Probabil că nu, răspunse Peter. Dar nu se știe niciodată. Și chiar dacă nu acceptă, cea mai mare parte a zilei va trece cu trimisul solilor dintr-o parte în alta. Până atunci poate face ceva Aslan. Și, cel puțin, pot să inspectez armata și să întăresc pozițiile, îi voi provoca la duel. O să scriu mesajul chiar acum. Ai pană și cerneală, doctore?

— Un învățat le are întotdeauna la el, Maiestate, răspunse doctorul Cornelius.

— Foarte bine, îți voi dicta, spuse Peter.

Și, în timp ce doctorul își pregăti pergamentul, deschise călimara și își ascuți pana, Peter se rezemă de spătarul scaunului cu ochii pe jumătate închiși și încercă să-și reamintească limba în care scrisese asemenea lucruri cu mult timp în urmă, în vremurile de glorie ale Namiei.

— Bun, zise în cele din urmă. Ești gata, doctore?

Doctorul Cornelius își înmuie pana în cerneală și așteptă. Peter începu să-i dicteze:

— Noi, Peter, cu voia lui Aslan, ales și proclamat Mare Rege peste toți Regii din Namia, împărat al Insulelor îndepărtate și Stăpân al castelului Cair Paravel, Cavalerul celui Mai Nobil Ordin al Leului, îl salutăm pe Miraz, Fiul lui Caspian al Optulea, pe vremuri Lord Protector în Namia, care acum se dă drept Regele Namiei. Ai scris?

— Regele Namiei, punct, mormăi doctorul. Da. Sire.

— Paragraf nou, spuse Peter. Pentru a pune capăt vărsării de sânge și pentru a evita toate celelalte neplăceri care pot fi cauzate de războiul ce se duce acum pe țărâmul Namiei, avem plăcerea de a ne oferi să luptăm personal în numele iubitului și credinciosului nostru Caspian pentru a-i dovedi Domniei voastre că sus-numitul Caspian este regele adevărat al Namiei atât prin voia noastră, cât și conform legilor Telmariniene și că Domnia voastră este de două ori vinovat de trădare atât prin înlăturarea sus-numitului Caspian de la cârmuirea Namiei, cât și prin cea mai abominabilă – ai grijă cum scrii, doctore – sângeroasă și neobișnuită crimă comisă asupra bunului vostru stăpân și frate, Regele Caspian al Nouălea. Drept care vă provoc la duel și vă trimit această scrisoare prin fratele meu iubit, Regele Edmund, pe vremuri Rege al Namiei, Duce al Felinarului și Conte al Țării de Vest, Cavaler al Nobilului Ordin al Mesei, care are drepturi depline să hotărască împreună cu Domnia voastră condițiile duelului. Scrisă la Movila

lui Aslan, astăzi ziua a douăsprezecea a lunii Acoperişului Verde din anul întâi al domniei lui Caspian al Zecelea al Namiei.

— Cred că e bine, spuse Peter, răsuflând adânc. Trebuie să mai trimitem doi soli împreună cu Regele Edmund. Cred că unul dintre ei ar trebui să fie uriaşul.

— Dar... Ştiţi, nu e prea deştept, spuse Caspian.

— Ştiu, spuse Peter. Dar orice uriaş impresionează atâta vreme cât tace din gură. Şi o să-i mai treacă din supărare. Dar cine să fie al doilea?

— Zău, spuse Bunilă, dacă vreţi pe cineva care omoară cu privirea, Pişpirici ar fi cel mai bun.

— Sigur că da, spuse Peter râzând. Dar e atât de mic! Nici n-au să-l poată vedea dacă nu se apropie suficient de tare.

— Trimiteţi-l pe Wor-din-Vale, Maiestate, propuse Mâncă-trufe. Nimeni nu a râs niciodată de centauri.

O oră mai târziu, doi dintre lorzii din armata lui Miraz, Lordul Glozelle şi Lordul Sopespian, care se plimbau în tabără scobindu-se în dinţi după micul-dejun, îi zăriră venind spre ei, dinspre pădure, pe centaur şi pe uriaş, pe care-i mai văzuseră în timpul luptelor, iar între ei, o persoană pe care nu o putură recunoaşte. Nici ceilalţi băieţi de la şcoală de la Edmund nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi putut vedea în acel moment, fiindcă Aslan suflase peste el când se întâlniseră şi avea un aer măreţ.

— Ce-o fi asta? Întrebă Lordul Glozelle. Un atac?

— O solie, mai degrabă, spuse Sopespian. Nu vezi că au ramuri verzi? Cred că vin să se predea.

— Cel care merge între centaur şi uriaş nu are aerul unuia care vine să se predea, spuse Glozelle. Cine-o fi? Nu e Caspian.

— Într-adevăr, spuse Sopespian. Ascultă-mă pe mine, e un luptător de temut, nu ştiu de unde l-au găsit rebelii. Rămâne între noi ce-o să spun acum. Este mai falnic decât a fost vreodată Regele Miraz. Şi ce armură poartă! Niciunul dintre fierarii noştri nu e în stare să facă aşa ceva.

— Facem pariu pe câinele meu că vine cu o provocare la luptă, nu să se predea? Întrebă Glozelle.

— Dar cum? Întrebă Sopespian. Îi avem pe duşmani la degetul mic. Miraz n-ar fi niciodată atât de prost încât să dea cu piciorul acestui avantaj şi să accepte un duel.

— Ar putea fi convins să o facă, spuse Glozelle cu glas scăzut.

— Încet, spuse Sopespian. Vino puțin mai încoace, să nu ne audă santinelele acelea. Acum. Am înțeles bine ce-a spus Domnia ta?

— Dacă Regele ar accepta, șopti Glozelle, sau câștigă, sau este ucis.

— Așa..., spuse Sopespian, dând din cap.

— Dacă învinge, am câștigat războiul.

— Desigur. Și dacă pierde?

— Dacă pierde, o să putem lupta la fel de bine și fără Rege. Căci nu mai e nevoie să-ți spun că Miraz nu e un conducător prea viteaz. Iar după aceea vom fi și învingători și fără rege.

— Și vreți să spuneți, Domnia voastră, că noi doi am putea conduce țara la fel de bine fără un rege?

Chipul lui Glozelle se urâți.

— Să nu uităm, spuse el, că noi l-am pus pe tron. Iar în toți anii în care s-a bucurat de putere, noi ce am avut de câștigat? În ce fel și-a arătat recunoștința față de noi?

— Destul, îi spuse Sopespian. Uite, vine cineva să ne ducă la cortul Regelui.

Când ajunseră la cortul lui Miraz îi văzură pe Edmund și pe cei doi însoțitori ai acestuia în fața cortului, unde li se oferea vin și prăjituri. Îi dăduseră deja solia Regelui și se retrăseseră, în timp ce acesta se gândea ce să facă. Când îl văzură de la o depărtare atât de mică, amândoi Lorzii se speriară.

Miraz era în cort, neînarmat; își termina micul-dejun. Era roșu la față și avea fruntea încruntată.

— Ați văzut? Urlă el, aruncându-le pergamentul peste masă. Uitați-vă și voi ce povești de adormit copiii ne-a trimis neobrăzatul meu de nepot!

— Cu voia dumneavoastră, Sire, spuse Glozelle, dacă tânărul luptător de afară este Regele Edmund despre care se spune în mesaj, eu nu l-aș numi poveste de adormit copiii, ci un cavaler de temut.

— Regele Edmund, pfui! Spuse Miraz. Domnia ta crezi în toate poveștile acelea despre Peter și Edmund și ceilalți?

— Cred ce văd, Maiestate, răspuse Glozelle.

— Bun, n-are rost să vorbim despre asta, spuse Miraz. Cât despre provocarea la luptă, cred că toți avem aceeași părere, nu?

— Cred că da, Sire, răspuse Glozelle.

— Și anume? Întebă Regele.

— Să refuzăm, fără îndoială, spuse Glozelle. Căci, deși nu am fost acuzat niciodată de lașitate, trebuie să vă spun cinstit că nu mă trage inima deloc să lupt cu tânărul acela. Iar dacă fratele lui este (după cum se pare) Marele Rege, atunci înseamnă că este și mai de temut decât el – eu unul, preamărite Rege, nu vreau să am de-a face cu el.

— Mânca-te-ar ciuma! Strigă Miraz. Nu de astfel de sfaturi am nevoie. Crezi că te-am întrebat dacă să-mi fie teamă să lupt cu acest Peter (dacă există persoana asta)? Crezi că mă tem de el? Voiam să aflu ce crezi despre această problemă; dacă să ne aventurăm într-o asemenea luptă când avem un mare avantaj?

— Iar eu vă răspund, Maiestate, spuse Glozelle, că provocarea la luptă trebuie refuzată cu orice preț. Se citește moartea pe chipul acestui cavaler ciudat.

— Iar începi! Spuse Miraz, de data asta furios de-a binelea. Vrei să mă faci să cred că eu stat la fel de laș ca Domnia ta?

— Maiestatea voastră poate spune ce dorește, spuse Glozelle supărat.

— Vorbești ca o babă, Glozelle, spuse Regele. Tu ce spui, Lord Sopespian?

— Nu acceptați, Sire, fu răspunsul acestuia. Motivul pe care îl are Maiestatea voastră este foarte bun. Puteți refuza fără a isca nici o discuție cu privire la curajul sau onoarea Maiestății voastre.

— Dumnezeule! Exclamă Miraz, sărind în picioare. Și tu ți-ai pierdut mințile azi? Crezi că îmi caut scuze ca să pot refuza? De ce nu-mi spui atunci în față că sunt un laș?

Conversația alunecase exact în direcția dorită de cei doi lorzi, așa că aceștia nu mai spuseră nimic.

— Înțeleg cum stau lucrurile, spuse Miraz după ce-i privi în ochi mult și bine. Sunteți fricoși ca niște iepuri și aveți neobrăzarea să vă imaginați că și eu sunt la fel. Motive să refuz! Auzi la ei! Scuze să nu accept să lupt! Ce sunteți voi, soldați? Sunteți Telmarinieni? Sunteți bărbați? Dacă refuz (după cum ar fi logic) o să credeți că mi-a fost frică; și o să le spuneți și altora asta. Am dreptate sau nu?

— Nici un bărbat de vârsta Maiestății voastre, spuse Glozelle, nu ar fi considerat laș fiindcă a refuzat să lupte cu un mare luptător în floarea vârstei.

— Deci nu numai că sunt un laș și-un fricos, ci și un bătrân ramolit cu un picior în groapă, urlă Miraz. O să vă spun cum stau lucrurile. Cu sfaturile

voastre femeiești (evitând subiectul principal al problemei, după cum faceți de obicei) ați reușit să faceți exact contrariul a ceea ce intenționați. Aveam de gând să refuz. Dar voi accepta. Mă auziți, accept! Nu mă voi lăsa insultat fiindcă v-a luat mințile nu știu ce magie sau trădare.

— Vă implorăm, Maiestate..., începu Glozelle, dar Miraz ieșise de-acum din cort și-l auziră spunându-i lui Edmund că acceptă.

Cei doi lorzi se priviră și chicotiră încet.

— Știam c-o să accepte dacă reușim să-l scoatem din pepeni, zise Glozelle. Dar nu voi uita că m-a făcut laș. Va plăti pentru asta.

Fu mare agitație la Movila lui Aslan când aflară toți vestea. Edmund, împreună cu unul dintre căpitani din armata lui Miraz marcască deja locul duelului, care era înconjurat de frânghii și țărushi. Doi Telmarinieni urmau să stea în două din colțuri și un al treilea în mijlocul uneia dintre laturi, ca martori la duel. Ceilalți trei martori, pentru celelalte două colțuri și cealaltă latură urmau să fie numiți de Marele Rege. Peter tocmai îi explica lui Caspian că nu-l poate numi pe el, deoarece lupta se dădea pentru dreptul lui la tron, când, dintr-o dată, se auzi o voce groasă, somnoroasă:

— Maiestatea voastră, vă rog!

Peter se întoarse; era cel mai bătrân dintre urșii grăsani.

— Vă rog mult, Maiestate, spuse, sunt urs.

— Fără îndoială, aș putea spune chiar că ești un urs bun, zise Peter.

— Da, spuse ursul. Urșii au avut întotdeauna dreptul să dea unul din martori la dueluri.

— Nu-l numiți, îi șopti Bunilă lui Peter. E bun la suflet, dar o să ne facă de râs pe toți. O s-adoarmă și o să-și sugă labele în fața dușmanilor.

— Da' n-am ce face, spuse Peter. Are dreptate. Urșii aveau acest privilegiu. Nu-mi dau seama cum de n-au uitat în toți anii ăștia, când atâtea alte lucruri au fost date uitării.

— Vă rog, Maiestate, insistă ursul.

— Este dreptul vostru, zise Peter. Iar tu vei fi unul dintre martori. Dar ține minte: nu care cumva să-ncepi să-ți sugi labele!

— Nu, sigur că nu, spuse ursul mirat peste măsură.

— Tu nu vezi că și acum îți sugi o labă? Urlă Bunilă.

Ursul își scoase repede laba din gură și pretinse că n-a auzit.

— Sire! Se auzi un glăscior ascuțit de undeva de jos.

— Ah, Pișpirici! Spuse Peter, după ce se uitase în sus și în jos, la dreapta și la stânga, cum faci atunci când te strigă un șoarece.

— Sire, spuse acesta, viața mea vă stă la dispoziție, dar onoarea îmi aparține. Sire, unul dintre oamenii mei este singurul trompetist din armata Maiestății voastre. Sperasem să ne trimiteți pe unul dintre noi ca sol. Sire, oamenii mei sunt tare mârniți. Dacă ați vrea să mă numiți martor, poate că atunci le-ar mai trece din supărare.

De undeva de deasupra se auzi un zgomot puternic ca un tunet. Uriașul Strică-Vreme izbucnise într-unul din acele hohote de râs nu prea inteligente în care izbucnesc uriașii mai blânzi. Se controlă pe dată și-și luă un aer foarte serios în clipa în care Pișpirici descoperi de unde venise zgomotul.

— Mă tem că nu se poate, spuse Peter foarte serios. Există oameni cărora le este teamă de șoareci.

— Am observat, Sire, spuse Pișpirici.

— Și n-ar fi corect față de Miraz, continuă Peter, să aibă în fața ochilor ceva care i-ar putea știrbi din curaj.

— Maiestatea voastră este întruchiparea onoarei, spuse șoarecele făcând una din admirabilele sale plecăciuni, în această privință, gândim la fel. Mi s-a părut c-am auzit pe cineva râzând. Dacă dorește cineva aici de față să râdă de mine, îi stau la dispoziție – cu sabia – oricând pofteste.

Această remarcă fu urmată de o liniște stingheritoare pe care o întrerupse Peter:

— Urișul Strică-Vreme, ursul și centaurul Vifor-din-Vale vor fi martorii din partea noastră. Lupta va începe la ora două după-amiaza. Masa la ora douăsprezece fix.

— Ascultă, îi spuse Edmund după ce plecară de acolo. Sper c-o să fie bine. Adică, o să-l bați, nu?

— De-asta lupt cu el, să văd dacă pot, îi răspunse Peter.

Capitolul 14

TOATĂ LUMEA ARE DE LUCRU.

Cu puțin timp înainte de ora două, Bunilă și bursucul se aflau, împreună cu celelalte creaturi, la marginea pădurii, de unde se uitau la strălucitoarea armată a lui Miraz, care stătea la o distanță de numai câțiva metri. Între ei și armată fusese pregătit un loc în formă de pătrat, acoperit cu iarbă, pentru duel. În două din colțuri, stăteau Glozelle și Sopespian cu sabia scoasă din teacă, în celelalte două colțuri erau uriașul Strică-Vreme și ursul grăsan care, în ciuda a ceea ce i se spusese, își suga labele și arăta, ca să vă spun sincer, tare prostuț. În schimb, Vifor-din-Vale, în partea dreaptă, nemișcat cu excepția momentelor în care izbea cu copita în iarbă, arăta cu mult mai impunător decât baronul Telmarinian care stătea chiar în fața lui, pe partea stângă. Peter tocmai dăduse mâna cu Edmund și cu doctorul, iar acum se îndrepta spre locul unde urma să aibă loc lupta. Era ca în momentul de dinaintea începerii unei curse importante, doar că toți erau cu mult mai tensionați.

— Ce n-aș da să fi apărut Aslan înainte de asta! Spuse Bunilă.

— Și eu, spuse Mâncă-trufe. Dar ia uită-te în spate!

— Doamne! Mormăi piticul după ce se întoarse. Ce sunt? Oameni uriași – oameni frumoși – seamănă cu niște zei, zeițe și uriași. Sunt sute și mii, ne înconjoară. Ce sunt?

— Sunt driade, hamadriade și spirite ale pădurii, spuse Mâncă-trufe. Aslan le-a trezit din somn.

— Ne vor fi de folos dacă dușmanii încearcă vreo șmecherie. Dar pe Marele Rege n-au cum să-l ajute dacă Miraz se va dovedi mai bun spadasin.

Bursucul nu răspunse, fiindcă exact atunci Peter și Miraz intrau pe teren venind din direcții opuse; purtau amândoi cămașă din zale, coif și scut. Se apropiară. Când fură suficient de aproape, făcură o plecăciune și apoi își

spuseră ceva, dar ceilalți nu putură auzi nimic. În clipa următoare, cele două săbii scânteiau în lumina soarelui. O secundă se auzi și zăngănitul acestora, dar fu acoperit imediat de strigătele celor două armate care urlau ca la un meci de fotbal:

— Bine, Peter, bravo! Strigă Edmund când îl văzu pe Miraz dând înapoi un pas și jumătate. Du-te după el, repede!

Peter chiar așa și făcu, și, timp de câteva secunde, lupta părea să fi fost câștigată. Dar apoi Miraz își adună toată puterea și începu să se folosească din plin de înălțimea și de greutatea sa.

— Miraz! Miraz! Regele! Regele! Se auzi strigătul Telmarinienilor.

Caspian și Edmund păliră, speriați.

— Peter a primit câteva lovituri groaznice, spuse Edmund.

— Hei! Exclamă Caspian. Ce se-ntâmplă?

— Se îndepărtează unul de altul, spuse Edmund. Sunt puțin obosiți, cred. Fii atent! Uite, încep iar, de data asta mai științific. Se învârtesc în cerc, își tatonează punctele slabe.

— Mă tem că Miraz ăsta știe ce-are de făcut, mormăi doctorul.

Dar nici nu termină bine de spus, că vechii namieni izbucniră în urale asurzitoare, începură să bată din palme și să-și arunce glugile în aer.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Întrebă doctorul. Bătrânii mei ochi nu au putut vedea.

— Marele Rege l-a lovit la subsuoară, îi spuse Caspian, care mai bătea încă din palme. Exact pe lângă cămașă. Prima lovitură!

— Dar acum e din nou rău, spuse Edmund. Peter nu-și folosește scutul cum trebuie. Cred că e rănit la brațul stâng.

Și chiar așa și era. Toți putură vedea că Peter nu-și poate folosi brațul. Strigătele Telmarinienilor se întetiră.

— Ai văzut mai multe dueluri decât mine, spuse Caspian. Crezi că mai are vreo șansă acum?

— Dragul meu, spuse Edmund, cred că s-ar putea. Cu mult noroc.

— Nu trebuia să-l lăsăm, spuse Caspian.

Dintr-o dată încetară toate strigătele. O clipă, Edmund nu înțelese ce se întâmplă. Apoi spuse:

— Ah, acum înțeleg. Au hotărât să se odihnească amândoi. Vino, doctore. Noi doi s-ar putea să putem face ceva pentru Marele Rege.

Alergară spre teren și Peter le ieși în întâmpinare.

— S-a lăsat cu toată greutatea umărului pe scutul meu – ca un bolovan – și mi-a intrat marginea scutului în încheietura mâinii. Nu cred că e ruptă, poate doar scrântită. Dacă m-ați putea bandaja foarte strâns cred că m-aș descurca.

În timp ce-l bandajau, Edmund îl întrebă pe Peter:

— Cum ți se pare Miraz?

— E dur, răspunse Peter. Foarte dur. Am ceva șanse dacă reușesc să-l țin departe până când se întoarce împotriva lui propria-i greutate. Ca să fiu sincer, altfel nu văd cum aș putea câștiga. Spune-le celor de acasă că-i iubesc, Ed, dacă mă omoară. Uite-l intrând din nou pe teren. Adio, prietene. La revedere, doctore. Și Ed, spune-i ceva drăguț din partea mea lui Bunilă. A fost nemaipomenit.

Edmund nu mai putea vorbi. Se întoarse cu doctorul la locul lor cu inima strânsă.

Dar runda aceasta fu mai bună. Peter părea că se poate folosi de scut și, în mod clar, se folosea foarte bine de picioare. Parcă juca leapșa cu Miraz, ținându-l la distanță, schimbându-și locul, dându-i de furcă.

— Lașule! Huiduiră Telmarinienii. De ce nu lupți? Ce, nu-ți place? Credeam c-ai venit să lupți, nu să dansezi. Pfui!

— Sper că nu-i bagă în seamă, spuse Caspian.

— Oh, nu Peter, spuse Edmund. Nu-l cunoști. Oh! Făcu el.

Miraz reușise în cele din urmă să-l lovească pe Peter peste coif. Băiatul se dezechilibra, alunecă într-o parte și căzu pe un genunchi. Urletul Telmarinienilor se auzi ca urletul mării.

— Acum, Miraz! Urlau. Acum! Repede! Repede! Omoară-l!

Dar nu era nevoie să-i spună uzurpatorului ce să facă. Acesta era deja călare pe Peter. Văzând sabia coborând spre Peter, Edmund își mușcă buza până când îi dădu sângele. Slavă cerului! Îl lovi în umărul drept. Cămașa din zale făcută de pitici era rezistentă și sabia nu reuși să pătrundă prin ea.

— Dumnezeule mare! Strigă Edmund. S-a ridicat. Lovește, Peter!

— N-am văzut ce s-a întâmplat, spuse doctorul. Cum a reușit?

— L-a apucat pe Miraz de braț în timp ce voia să-l lovească, spuse Bunilă, topăind de bucurie. Țsta da, bărbat! Ia brațul adversarului drept scară. Marele Rege! Marele Rege! Trăiască Vechea Namie!

— Uitați-vă! Spuse Mâncă-trufe. Miraz s-a înfuriat. E bine.

Lupta era acum pe viață și pe moarte: loviturile veneau una după alta încât părea imposibil să nu fie ucis unul dintre ei până la urmă. Pe măsură ce

lupta devenea mai aprigă, strigătele încetară aproape de tot. Spectatorii priveau cu sufletul la gură. Era îngrozitor și, în același timp, magnific.

Se auzi un strigăt puternic din tabăra vechilor namieni. Miraz era la pământ – nu-l lovise Peter, se împiedicase el de un smoc de iarbă. Peter făcu un pas înapoi, lăsându-l să se ridice.

„Of, fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie, își spuse Edmund în sinea lui. De ce trebuie să fie atât de corect? Bănuiesc că așa trebuie. Așa e când ești Cavaler și, pe deasupra și Mare Rege. Bănuiesc că așa i-ar plăcea lui Aslan. Dar bruta aia o să se ridice iar într-o clipă și atunci...”

Dar „bruta aia” nu se ridică. Lorzii Glozelle și Sopespian știau ce au de făcut. Cum îl văzură pe Rege căzut la pământ săriră pe teren strigând:

— Trădare! Trădare! Trădătorul l-a lovit pe la spate în timp ce zăcea neajutorat. La luptă! La luptă, Telmar!

Peter nu înțelegea ce se întâmplă. Văzu doi bărbați repezindu-se spre el cu sabia scoasă. Apoi, cel de-al treilea Telmarinian sări și el pe teren în stânga lui.

— La luptă, Namia! Trădare! Strigă Peter.

Dacă l-ar fi atacat toți trei în același timp, Peter nu ar mai fi putut face nimic. Dar Glozelle se opri să-și înjunghie propriul Rege care zăcea mort.

— Asta e pentru insulta de azi-dimineață, spuse în șoaptă în timp ce înfîșea sabia în Miraz.

Peter se întoarse spre Sopespian și, dintr-o singură lovitură, îi zbură capul. Edmund era acum lângă el, strigând:

— Namia, Namia! Leul!

Întreaga armată a Telmarinienilor venea spre ei. Uriașul făcu un pas înainte și se aplecă, pregătindu-și bâta. Centaurii atacă. Zbârrr! Se auziră săgețile piticilor care le treceau pe deasupra capului. Bunică lupta undeva în stânga lui Peter. Începuse o adevărată bătălie.

— Întoarce-te, Pișpirici, prostule! Strigă Peter. Au să te omoare. Șoarecii n-au ce căuta aici.

Dar micuțele creaturi ridicole dansau printre picioarele oștenilor, lovind cu săbiile. Mulți Telmarinieni simțiră în ziua aceea cum piciorul le este dintr-o dată străpuns de zeci de ace; începeau să țopăie într-un picior, blestemând durerea și adeseori cădeau la pământ. Când cădeau, îi terminau șoarecii. Dacă reușeau să se țină pe picioare, îi termina altcineva.

Dar nici nu începuse bine lupta când vechii namieni văzură că inamicul o ia la fugă. Luptători de temut se făcură albi ca varul nu de teama de vechilor namieni, ci de ceva ce vedeau venind din spatele acestora, își aruncară armele la pământ, urlând:

— Pădurea! Pădurea! E sfârșitul lumii!

Dar curând nici strigătele acestora și nici zgomotul armelor nu se mai putură auzi; ambele fură acoperite de urletul copacilor treziți la viață care o porniră printre rândurile armatei lui Peter și apoi pe urmele Telmarinienilor. Ați stat vreodată la marginea unei păduri, pe o movilă mai înaltă, când bătea cu furie un vânt sălbatic într-o seară de toamnă? Imaginați-vă zgomotul acela. Și apoi imaginați-vă că pădurea, în loc să rămână pe loc, se repede spre voi; și că nu mai e alcătuită din copaci, ci din oameni uriași, care însă arată a copaci, fiindcă brațele lor lungi se unduie ca ramurile, iar când dau din cap se scutură de frunze. Cam asta vedeau Telmarinienii. Chiar și namienii erau ușor speriați. În numai câteva minute, toți oamenii lui Miraz fugeau spre Marele Fluviu, sperând să poată trece podul către Beruna, unde să se apere din spatele meterezelor și al porților închise.

Ajunseră la fluviu, dar nici urmă de pod. Dispăruse de pe-o zi pe alta. Îi cuprinse pe toți panica și groaza, așa că se predară.

Dar ce se întâmplase cu podul?

În dimineața aceea, devreme, după numai câteva ore de somn, trezindu-se, fetele îl văzură pe Aslan stând în fața lor; acesta le spuse:

— Va fi sărbătoare.

Se șterseră la ochi și se uitară în jur. Copacii nu mai erau acolo, dar îi văzură avansând spre Movila lui Aslan. Bacchus și bacantele – fetele lui nebunatice și fioroase – și Silenus erau încă acolo. Lucy, complet odihnită, sări în picioare. Toată lumea era trează, toată lumea râdea și se auzea cântec de fluier; fură înconjurați de animale, nu animale cuvântătoare, care veneau din toate direcțiile.

— Ce se întâmplă, Aslan? Îl întreabă Lucy, cu ochii dansând și cu picioarele gata să înceapă și ele să danseze.

— Veniți, copii, le spuse. Urcăți-vă pe spinarea mea!

— Oh, minunat! Strigă Lucy și amândouă fetele se urcară pe spinarea aurie și caldă, așa cum mai făcuseră cu nu se știe câți ani în urmă. Apoi, întreaga adunare o porni la drum, cu Aslan în frunte, cu Bacchus și cu bacantele

zburdând, fugind și făcând tumbe și cu animalele dând din coadă în jurul lor. Silenus și măgarul lui încheiau alaiul.

O luară un pic la dreapta, coborâră o pantă abruptă și se treziră în fața Podului de la Beruna. Înainte să-l traverseze, însă, zăriră ieșind din apă un cap mare, ud, cu barbă, mai mare decât al unui bărbat, cu o cunună din trestie, își ridică privirea spre Aslan și spuse:

— Stai, Stăpâne. Dezleagă-mi lanțurile!

— Cine mai e și ăsta? Întrebă Susan în șoaptă.

— Cred că e zeul fluviului. Taci! Îi spuse Lucy.

— Bacchus, spuse Aslan, eliberează-l din lanțuri! „Cred că se referă la pod”, se gândi Lucy.

Și chiar așa și era. Bacchus și oamenii lui porniră prin apa nu prea adâncă și, un minut mai târziu, se întâmplă unul din cele mai ciudate lucruri. Pe piloții podului începu să crească iederă cu viteza cu care se întinde focul; acoperi pietrele, le crăpă, le sparse, le despărți. Timp de o clipă, pereții podului se transformară în garduri vii de gherghină, iar apoi dispărură; întreg podul se prăbuși în apă. Cheflii traversară apa mergând, înotând sau dansând, în hohote de râs, strigând și stropindu-se cu apă.

— Ura! Acum este iar Vadul de la Beruna! Strigară fetele.

O dată ajunși pe celălalt mal, o porniră spre oraș.

Toată lumea de pe străzi o lua la fugă când îi vedea. Prima clădire la care ajunseră era o școală: o școală de fete, unde o mulțime de namiene, cu părul strâns la spate, cu gulere scrobite și ciorapi groși în picioare aveau oră de istorie. „Istoria” care se predă în Namia în timpul domniei lui Miraz era mai plictisitoare decât povestea cea mai adevărată pe care ați citit-o vreodată și mai puțin adevărată decât cea mai extraordinară poveste de aventuri.

— Gwendolen, dacă nu ești atentă, spuse învățătoarea și dacă te mai uiți pe fereastră, o să-ți scad nota la purtare cu un punct.

— Dar, domnișoară Prizzle, vă rog..., începu Gwendolen.

— Ai auzit ce-am spus, Gwendolen? O întrebă domnișoara Prizzle.

— Dar, domnișoară Prizzle, spuse Gwendolen, e un LEU!

— O să-ți scad două puncte fiindcă vorbești prostii, spuse domnișoara Prizzle. Iar acum...

Fu însă întreruptă de un răget. Ferestrele clasei fură năpădite de iederă. Pereții deveniră verzi (de un verde-lucitor), iar în locul tavanului erau acum crengi înfrunzite. Domnișoara Prizzle se trezi stând pe iarbă într-o poiană.

Se prinse de catedră ca să nu cadă și descoperi că aceasta se transformase într-o tufă de trandafir. Oameni sălbatici, cum nu-și imaginase niciodată c-ar putea exista, stăteau acum grămadă în jurul ei. Apoi îl văzu pe Leu, urlă și o luă la fugă și împreună cu ea o luă la fugă toată clasa, în mare majoritate fete scunde și îndesate, încrezute și cu picioarele groase. Gwendolen ezită.

— Vrei să rămâi cu noi, draga mea? O întreabă Aslan.

— Pot? Mulțumesc, mulțumesc, spuse Gwendolen. Și pe dată începu să danseze cu două dintre menade, care o luară de mâini și porniră cu ea într-un dans vesel, ajutând-o, în același timp, să se debaraseze de unele haine care o incomodau.

Oriunde mergeau în orașul Beruna, cei mai mulți oameni o luau la fugă, dar unii li se alăturau. Când ieșiră din oraș, grupul lor era mai numeros și mai vesel.

Merseră peste câmpurile de pe malul stâng al apei. Animalele de la ferme le ieșeau în întâmpinare și li se alăturau. Măgăruși bătrâni și triști, care nu cunoscuseră nici o bucurie până atunci, întineau dintr-o dată. Câinii rupeau lanțurile în care erau ținuți. Caii izbeau căruțele la care erau înhămați până le făceau bucăți și apoi veneau la trap să li se alature, împrăștiind noroiul și nechezând.

La o fântână dintr-o curte văzură un bărbat care bătea un băiat. Bățul cu care-l bătea se transformă pe dată într-o floare. Omul încercă să o rupă, dar aceasta i se lipi de mână. Brațul i se transformă într-o ramură, corpul într-un trunchi de copac, iar picioarele îi prinseră rădăcini. Băiatul, care până atunci plânse, pufni în râs și plecă și el cu ei.

Într-un orașel aflat la jumătatea distanței dintre Beruna și Barajul Castorilor, la locul unde se întâlneau două ape, ajunseră la altă școală unde o fată istovită le preda matematica unor băieți care semănau cu niște porci. Fata își ridică privirea spre fereastră și, văzându-i venind și cântând veseli pe stradă, i se umplu inima de bucurie. Aslan se opri chiar în dreptul ferestrei și se uită la ea.

— Oh, nu, nu! Spuse fata. Mi-ar plăcea foarte tare. Dar n-am voie, trebuie să-mi fac treaba. Iar copiii s-ar speria foarte tare dacă te-ar vedea.

— Ne-am speria? Întreabă un băiat care semăna cel mai tare cu un porc. Cu cine vorbește pe fereastră? Haideți să-i spunem inspectorului că vorbește cu oameni pe fereastră în loc să-și țină lecția.

— Hai să vedem cine e, spuse un alt băiat și veniră cu toții buluc la fereastră.

Dar, în clipa în care chipurile lor răutăcioase apărură în dreptul ferestrei, Bacchus scoase un strigăt de euan, eu-oi-oi-oi-oi și băieții începură să urle de groază și să se calce în picioare, încercând să fugă spre ușă sau să sară pe fereastră. Mai târziu, s-a povestit (nu știu dacă e adevărat sau nu) că băieții aceia nu au mai fost văzuți niciodată; în schimb, în acea parte a țării apărură mulți porci pe care nu-i văzuse nimeni înainte.

— Acum, dragă Inimioară, îi spuse Aslan profesoarei.

Iar aceasta sări pe geam și se duse cu ei.

La Barajul Castorilor traversară din nou apa, astfel că acum mergeau din nou pe malul sudic, avansând spre est. Ajunseră la o căsuță în pragul căreia stătea un copil care plângea.

— De ce plângi, dragul meu? Îl întrebă Aslan.

Copilul, care nu văzuse niciodată nici o poză cu lei, nu se sperie.

— Mătușa mea e tare bolnavă, spuse. O să moară.

Aslan vru să intre în casă, dar ușa era prea mică.

După ce-și vârî capul pe ușă, împinse cu umerii (Lucy și Susan căzură în clipa asta) și ridică întreaga casă, care căzu și se făcu bucăți. În patul care era acum în aer stătea o bătrânică; părea să aibă sânge de pitic. Fusese pe cale de a păși în împărăția morții, dar, când deschise ochii și văzu chipul luminos al leului care-o privea fix, nici nu strigă și nici nu leșină de frică.

— Oh, Aslan! Exclamă. Eram sigură că-i adevărat. Am așteptat clipa asta toată viața. Ai venit să mă iei?

— Da, draga mea, spuse Aslan. Dar de data asta nu în călătoria cea lungă.

Auzindu-l, chipul palid al femeii prinse culoare, ca lumina roșiatică a răsăritului ce se strecoară pe sub un nor. Ochii îi deveniră mai strălucitori, se ridică în pat și spuse:

— Hei, mă simt mai bine. Cred că aş putea mânca micul-dejun dimineața asta.

— Poftim, măicuță, îi spuse Bacchus, care umplu o cană cu apă din fântână și i-o dădu.

Numai că în cană nu era apă, ci vin din cel mai bun, roșu ca strugureii, gros ca uleiul, răcoritor ca rouă și care te încălzea ca un ceai fierbinte.

— Ce i-ai făcut fântânii noastre? Întrebă bătrâna. E o schimbare tare bună, zău așa.

Și sări din pat.

— Suie-te în spatele meu, îi spuse Aslan. Se întoarse apoi spre Susan și Lucy:

— Voi, Reginelor, o să mergeți pe jos.

— Nu ne deranjează, spuse Susan. Și cele două fete o porniră pe jos.

Și tot sărind și dănuind și cântând, cu muzică și râsete și urlete, lătrând și nechezând, ajunseră, în cele din urmă, la locul unde oastea lui Miraz tocmai își preda armele, iar cea a lui Peter, cu armele în mâini, încă gâfâind, îi înconjuraseră și-i priveau acum cu chipuri severe, dar vesele. Nici nu ajunseră bine că bătrâna sări de pe spinarea lui Aslan și alergă spre Caspian, îmbrățișându-l. Era bătrâna lui doică.

Capitolul 15

ASLAN DESCHIDE O UȘĂ.

Când îl văzură pe Aslan, soldații Telmarinieni se făcură pământii la față, începură să le tremure genunchii și mulți dintre ei căzură cu fața la pământ. Nu credeau în lei, așa că acum fură cuprinși de teamă. Chiar și piticii roșcovani, care știau că le este prieten, rămaseră cu gura căscată și nu mai putură scoate nici o vorbă. Unii dintre piticii negri, care fuseseră de partea lui Sfrederic, încercară să stea la depărtare de leu. Dar toate animalele cuvântătoare săriră în întâmpinarea lui, torcând, chițcăind și mormăind de bucurie, atingându-l cu coada, frecându-se de el, atingându-l, plini de respect, cu nasul și alergând de colo-colo pe sub leu ori printre picioarele acestuia. Dacă ați văzut vreodată un pisoiaș care se pisicește pe lângă un câine mare pe care-l cunoaște și-l îndrăgește, atunci o să vă puteți imagina ușor cum se purtau animalele cu leul. Apoi Peter, urmat de Caspian, își făcu drum prin mulțimea de animale.

— Acesta este Caspian, domnule, spuse.

Caspian îngenunche și sărută laba leului.

— Bine-ai venit, Prințe, spuse Aslan. Te simți în stare să preiei conducerea Namiei?

— Eu... Cred că nu, domnule, spuse Caspian. Sunt un copil.

— Bine, spuse Aslan. Dacă te-ai fi simțit în stare, asta ar fi fost dovada că nu ești. Drept care, sub conducerea noastră și a Marelui Rege, vei fi Rege al Namiei, Stăpân al castelului Cair Paravel și împăratul Insulelor Îndepărtate. Tu și toți urmașii tăi, în vecii vecilor. Iar încoronarea... Dar ce se întâmplă?

Chiar în clipa aceea văzură o mică procesiune care se apropia – unsprezece șoareci, dintre care șase duceau o targă făcută din crengi, nu mai mare decât un atlas. Nimeni nu mai văzuse șoareci mai copleșiți de durere decât aceștia. Erau plini de noroi, unii dintre ei și de sânge, aveau urechile pleoștite, iar cozile plecate li se târau prin iarbă; conducătorul lor cânta la fluierul lui subțirel un cântec trist. Pe targă zăcea ceva ce părea puțin mai mare decât o grămăjoară de blană; era Pișpirici. Mai răsufla încă, dar era mai mult mort decât viu, plin de răni, cu o lăbuță strivită și, în loc de coadă, avea acum un bandaj.

— Lucy, spuse Aslan.

Lucy scoase sticluta de diamant pe dată. Și, deși nu era nevoie de mai mult de o picătură pentru a vindeca fiecare rană a lui Pișpirici, acestea erau atât de numeroase încât se lăsă o tăcere îndelungă, încărcată de neliniște, până când Lucy reuși să termine, iar conducătorul șoarecilor sări de pe targă, își duse mâna la teacă, iar cu mâna cealaltă își aranjă mustața. Făcu o plecăciune.

— Salutare, Aslan! Se auzi vocea lui ascutită. Am onoarea...

Dar aici se opri brusc, își dăduse seama că nu mai are coadă – poate că Lucy uitase de ea ori poate că licoarea ei putea vindeca rănilor, dar nu putea face ca unele lucruri să crească la loc. Pișpirici observă că nu mai are coadă în timp ce făcea plecăciunea; probabil că din pricina asta se dezechilibra puțin. Se uită peste umărul drept. Cum nu-și vedea coada, își întinse gâtul și mai tare, până când își întoarse umerii apoi întreg corpul. Dar nici așa nu-și putu vedea coada își întinse din nou gâtul, uitându-se peste umăr, cu același rezultat. Numai după ce se întoarse cu totul își dădu seama de crudul adevăr.

— Sunt uluit, îi spuse Pișpirici lui Aslan. Nu știu ce să spun. Trebuie să vă implor să mă iertați că apar așa în fața Domniei voastre.

— Îți stă bine, Micuțule, îi spuse Aslan.

— Totuși..., răspunse Pișpirici, dacă s-ar putea face ceva... Maiestatea sa, poate? Întrebă, făcând o plecăciune în fața lui Lucy.

— Da' de ce-ți trebuie coada? Îl întrebă Aslan.

— Domnule, spuse șoarecele, pot mânca, pot dormi și pot muri pentru Regele meu fără coadă. Dar coada este onoarea și gloria unui șoarece.

— M-am întrebat uneori, prietene, spuse Aslan, dacă nu te gândești prea mult la onoare.

— Cel mai Mare dintre Regi, spuse Pișpirici, dați-mi voie să vă amintesc că nouă, șoarecilor, ne-a fost hărăzit să fim mai mici și dacă nu ne-am apăra demnitatea, unii (care se cred mai buni fiindcă sunt mai mari) și-ar permite unele glume foarte nepotrivite la adresa noastră. De aceea am făcut tot posibilul să aduc la cunoștința tuturor că toți cei care nu vor să aibă de-a face cu sabia mea trebuie să nu vorbească în prezența mea despre capcane sau brânză prăjită ori despre lumânări; nu, domnule, nici chiar cel mai înalt prost din Namia!

Se uită fioros spre Strică-Vreme, dar uriașul, care era mereu cu o fază în urmă, nu înțelese încă despre ce se vorbește jos, la picioarele lui, așa că nu spuse nimic.

— De ce și-au scos oamenii tăi săbiile, dacă nu te superi? Întrebă Aslan.

— Dacă nu-i este cu supărare Maiestății sale, spuse un al doilea șoarece, pe nume Șipirel, suntem pregătiți să ne tăiem și noi coada dacă Șeful nostru este condamnat să rămână fără coadă. Nu vom accepta rușinea de a avea o onoare care îi este refuzată Marelui Șoarece.

— Ah! Urlă Aslan. M-ați convins. Aveți o inimă de aur. Nu de dragul demnității tale, Pișpirici, ci pentru dragostea pe care ți-o poartă oamenii tăi și mai cu seamă pentru bunătatea pe care mi-au arătat-o cu mult timp în urmă, când au ros sforile cu care eram legat de Masa de Piatră (deși ați uitat, atunci ați devenit șoareci cuvântători), îți vei primi din nou coada.

Nici nu terminase bine de vorbit Aslan, că Pișpirici avea din nou coada la locul ei. Apoi, la ordinul lui Aslan, Peter îl făcu pe Caspian Cavaler al Ordinului Leului, iar Caspian, de îndată ce fu făcut cavaler, îi făcu și el, la rândul său, cavaleri pe Mâncă-trufe, pe Bunilă și pe Pișpirici; pe doctorul Cornelius îl numi Lord Cancelar și pe ursul Grăsunilă martor oficial la dueluri. Urmară aplauze.

După aceasta, oștenii Telmarinieni fură conduși, ferm, dar fără îmbrâncituri ori lovituri, în orașul Beruna, unde fură închiși și unde li se dădu carne de vită și bere. Făcură mare caz la traversarea apei fiindcă le era teamă de apa curgătoare tot așa cum le era teamă de păduri și de animale. Dar, în cele din urmă, se potoliră; și urmă partea cea mai plăcută a zilei.

Lucy, care stătea lângă Aslan și se simțea nemaipomenit de bine, se întreba ce-or fi făcând copacii. La început, i se păru că dansau; se roteau, încet, în două cercuri, în unul de la dreapta la stânga, iar în celălalt de la stânga la dreapta. Apoi observă că aruncau întruna ceva în mijlocul cercurilor.

Uneori, avea impresia că își taie lungi șuvițe de păr; alteori i se părea că își rup bucățele din degete – dar, în acest caz, însemna că aveau multe degete și că nu-i dureau când și le rupeau. Dar, orice-o fi fost ceea ce aruncau pe jos, în clipa în care ajungea pe pământ, se transforma în bețe uscate sau vreascuri. După care apărură vreo trei sau patru pitici roșcovani cu niște cutiuțe cu iască și dădură foc grămezii, care la început pârai apoi fu cuprinsă de flăcări și, în cele din urmă, începu să ardă ca un adevărat foc într-o noapte de vară. Se așezară toți în cerc în jurul focului.

Apoi, Bacchus, Silenus și menadele porniră un dans cu mult mai sălbatic decât cel al copacilor; nu era un dans de petrecere și nici un spectacol (deși era foarte frumos), ci un dans magic al abundenței; locurile pe care le atingeau cu mâinile ori le loveau cu picioarele se umpleau de bucate de ospăț: mâncăruri de carne ce umpleau poiana cu mirosuri delicioase, prăjituri din făină de grâu și prăjituri din făină de ovăz, miere, diferite feluri de zahăr, de toate culorile, smântână groasă ca mămăliga, piersici, nectarine, rodii, pere, struguri, căpșuni, zmeură – piramide și grămezi întregi de fructe. Apărură apoi, în cupe și pocale mari din lemn, decorate cu iederă, vinurile; închise la culoare și groase, ca siropul de dude, ori rozalii ca jeleul, vinuri gălbui și verzi, gălbui-verzui ori verzi-gălbui.

Pentru oamenii-copaci, însă, fură pregătite altfel de bucate. Când o văzu pe cârțița lopătăreasa împreună cu celelalte cârțițe dând la o parte iarba în locurile pe care li le indicase Bacchus, Lucy își dădu seama că arborii urmau să mănânce pământ; se cutremură. Dar, când văzu ce fel de pământuri li se pregăteau pentru ospăț, își schimbă părerea. Începură cu un lut maroniu care arăta a ciocolată. Semăna, de fapt, atât de tare cu ciocolata, încât Edmund gustă o bucățică, dar nu-i plăcu deloc. După ce li se astâmpără foamea cât de cât cu lutul ăsta, copacii trecură la un fel de pământ ca acela pe care-l puteți vedea în Somerset, aproape roz.

Spuneau că e mai ușor și mai dulce, în loc de brânză, primiră un pământ cretos, apoi trecură la prăjituri din cele mai delicate făcute din pietricelele cele mai fine și pudrate cu nisip argintiu. Tufișurile băură puțin vin după care deveniră foarte vorbărețe.

Cei mai mulți copaci însă își astâmpărară setea cu un amestec de rouă și apă de ploaie, înmiresmat cu flori de pădure și aseasonat cu gust de aer din norii cei mai delicați.

Aslan îi ospătă pe Namieni până după asfințitul soarelui; sclipeau pe cer primele stele, iar focul, care era acum mai puțin zgomotos și mai puternic, strălucea ca un far călăuzitor în pădurea întunecoasă; Telmarinienii speriați îl vedeau din depărtare și se întrebau ce-o fi. Lucrul cel mai plăcut la această petrecere era că nimeni nu pleca; treptat, pe măsură ce conversația devenea mai liniștită și mai calmă, unul câte unul începură să moțăie până când adormiră de-a binelea, cu picioarele spre foc și înconjurați de prieteni, până când se făcu liniște de jur-împrejurul focului și se putu auzi din nou susurul apei care curgea peste pietrele Vadului de la Beruna. Dar toată noaptea Aslan și Luna se priviră cu ochi veseli.

A doua zi, fură trimiși soli (majoritatea veverițe și păsări) în întreaga țară cu o proclamație către Telmarinieni – firește și către cei care erau prizonieri la Beruna. Li se spunea că acum Regele Namiei este Caspian și că Namia va aparține de acum încolo în egală măsură animalelor cuvântătoare, piticilor, driadelor, faunilor și altor creaturi, precum și oamenilor. Toți cei care doreau să rămână trebuia să accepte acest lucru; dar, celor cărora nu le surâdea ideea, Aslan le oferea un alt teritoriu. Toți cei care doreau să meargă în acest teritoriu erau chemați să se întâlnească cu Aslan și cu Regii la Vadul de la Beruna peste cinci zile, la amiază. Nu e greu de imaginat că asta i-a pus pe Telmarinieni pe gânduri. Unii dintre ei, mai cu seamă cei tineri, auziseră, cum auzise și Caspian, povești despre vremurile de-odinioară și fură încântați că era din nou ca atunci; începuseră deja să se împrietenească cu celelalte creaturi. Aceștia hotărâră să rămână în Namia, dar cei mai mulți dintre cei în vârstă, mai cu seamă cei care fuseseră persoane de vază în timpul lui Miraz, erau bosumflați și n-aveau nici un chef să trăiască într-o țară în care nu mai puteau fi conducători.

— Auzi, să trăiesc aici cu fel de fel de animale! Și să nu-mi fie teamă, spuneau unii.

— Sunt și stafii, adăugau alții, cutremurându-se. Fiindcă, de fapt, ce sunt driadele alea? E periculos.

Erau foarte neîncrezători.

— N-am încredere în ei, spuneau, în orice caz, nu în leul ăla. N-o să-și țină ghearele departe de noi prea multă vreme. O să vedeți.

După care începură să aibă suspiciuni în legătură cu noul teritoriu.

— O să ne ducă în vizuina lui și-o să ne mănânce unul câte unul, mormăiau.

Și cu cât vorbeau mai mult cu atât deveneau mai supărați și mai suspicioși. Dar, în ziua convenită, apărură mai mult de jumătate dintre ei.

Aslan poruncise ca în capătul poienii să fie așezați doi pari, puțin mai înalți decât un stat de om, la depărtare de un metru unul de celălalt. Deasupra lor fu legată o bucată subțire de lemn care le unea; semăna cu o ușă dinspre nicăieri spre nicăieri; în fața acesteia se afla Aslan, avându-l în dreapta lui pe Caspian și la stânga pe Peter. În jurul lor se aflau Susan și Lucy, Bunilă și Mâncă-trufe, Lordul Cornelius, Vifor-din-Vale, Pișpirici și alții. Copiii și piticii se folosiseră din plin de ceea ce găsiseră prin șifonierele din castelul lui Miraz, care era acum al lui Caspian; îmbrăcați în mătăsuri și haine aurii, cu pânzeturi albe ca zăpada ce se zăreau prin mânecile despicate, în cămăși din zale argintii, cu teaca săbiilor împodobită cu nestemate, purtând coifuri aurii sau pălării cu pană, erau atât de strălucitori încât îți luau ochii. Chiar și animalele purtau lanțuri groase la gât. Cu toate acestea, nimeni nu se uita la ei. Aurul coamei lui Aslan, strălucitor și neted, era mai frumos decât orice altceva. Ceilalți vechi namieni stăteau de o parte și de alta a poienii, în capătul celălalt erau Telmarinienii. Soarele strălucea puternic, iar steagurile fluturau în vânt.

— Oameni ai Telmarului, începu Aslan, care doriți să mergeți pe un alt teritoriu, ascultați-mă! Vă voi trimite în țara voastră pe care eu o știu, dar voi nu.

— Nu ne mai amintim cum era Telmar. Nu mai știm unde este. Nu știm cum e acolo, mormăiră Telmarinienii.

— Ați venit în Namia din Telmar, spuse Aslan. Dar și în Telmar veniserăți din altă parte. Voi nu aparțineți acestei lumi. Ați venit aici cu multe generații în urmă din lumea din care vine și Regele Peter.

Auzind aceasta, jumătate din Telmarinieni începură să se văicărească.

— Ai văzut? Ți-am spus eu. O să ne omoare, o să ne trimită în altă lume.

Cealaltă jumătate începură să se umfle în pene, să se bată pe umăr și să spună în șoaptă:

— Ai văzut? Trebuia să ne dăm seama că nu putem fi din lumea asta ciudată, cu creaturi nesuferite și nefirești. Avem sânge regesc, o să vezi.

Chiar și Caspian, Cornelius și copiii se întoarseră spre Aslan plini de mirare.

— Liniște! Spuse Aslan cu glas pătrunzător. Pământul păru să se cutremure ușor, iar toate vietățile din poiană rămaseră încremenite.

— Caspian, spuse Aslan, ar fi trebuit să-ți dai seama că nu poți fi adevăratul Rege al Namiei dacă nu ai fi, ca Regii de odinioară, fiu al lui Adam, venit din lumea fiilor lui Adam. Ceea ce și ești. Cu mulți ani în urmă, în lumea aceea, un vas de pirați, care naviga pe o mare adâncă, numită Marea Sudului, a fost purtat de furtună spre o insulă. Acolo au făcut ceea ce ar fi făcut orice pirat: i-au omorât pe localnici, s-au însurat cu femeile acestora și-au început să facă vin de palmier; beau până se îmbătau, zăceau la umbra palmierilor, iar când se trezeau se luau la ceartă. Din când în când, se omorau între ei. Într-una din aceste certuri, șase dintre ei au fost puși pe fugă de ceilalți; au fugit cu tot cu femeile lor spre centrul insulei, sus pe un munte, crezând că se vor putea ascunde într-o peșteră. Dar acolo era unul din locurile magice ale acelei lumi, un loc unde lumea aceea se întâlnește cu cea de aici. În vremurile de odinioară erau multe asemenea locuri de trecere dintr-o lume în alta, dar acum s-au împușinat. Acesta era unul din ultimele: nu am spus ultimul. Așa că au căzut sau au urcat sau au intrat pur și simplu în lumea de aici, pe tărâmul Telmarului, care era pe atunci nelocuit. De ce nu era locuit este o altă poveste pe care n-am să v-o spun acum. Urmașii lor au fost un popor de oameni cruzi și trufași; după mai multe generații, în Telmar a fost o foamete cumplită, așa că au invadat Namia, unde situația era tulbure pe-atunci (dar și asta este o altă poveste), au cucerit-o și au rămas stăpâni. Mă ascultă, Rege Caspian?

— Desigur, răspunse acesta. Speram să am niște strămoși mai onorabili.

— Te tragi din Adam și Eva, îi spuse Aslan. Chiar și ultimul cerșetor trebuie să fie mândru de asta, dar și destul de rușinat și să-și plece capul în fața marelui împărat al lumii. Fii mulțumit.

Caspian făcu o plecăciune.

— Acum, continuă Aslan, bărbați și femei din Telmar, vreți să vă întoarceți în insula aceea din lumea oamenilor, de unde au venit strămoșii voștri la început? Nu e un loc rău. Stirpea acelor pirați care au găsit-o a dispărut, acum este nelocuită. Are fântâni cu apă bună și rece, pământ roditor, lemn pentru construit case și pește în lagune. Ceilalți oameni din lumea aceea nu au descoperit-o încă. Vă puteți întoarce; dar trebuie să vă avertizez că odată trecuți în lumea cealaltă, nu vă mai puteți întoarce aici niciodată. Pe ușa aceea nu se va putea trece dintr-o lume în alta.

O clipă se făcu liniște. Apoi, unul dintre soldații Telmarinieni, cu înfățișare de om bun, ieși în față și spuse:

— Eu accept oferta.

— Ai ales bine, spuse Aslan. Și, fiindcă ai fost cel dinții care a vorbit, se va pogorî magia asupra ta. Te așteaptă un viitor bun în lumea aceea. Apropie-te!

Omul, care acum era ușor palid, se apropie. Aslan și suita sa se dădură într-o parte, făcându-i loc să treacă prin ușa dintre grămezile de lemne.

— Treci prin ușa aceea, fiule, îi spuse Aslan, aplecându-se spre el și atingându-i nasul cu nasul său.

De cum fu atins de răsuflarea leului, se zări o mirare în privirea lui de parcă ar fi încercat să-și amintească lucruri uitate de mult. Apoi își plecă umerii și trecu prin ușă.

Privirile tuturor erau ațintite către el. Vedeau cele trei bucăți de lemn, iar printre ele, copacii și iarba și cerul Namiei. Îl văzură pe om între cei doi stâlpi; apoi, într-o clipită, acesta dispăru complet.

Din capătul celălalt al poienii ceilalți Telmarinieni începură să țipe:

— Hei! Ce i s-a întâmplat? Vrei să ne omori? Nu trecem pe acolo.

Apoi, unul dintre Telmarinienii mai deștepți spuse:

— Nu vedem nici o altă lume dincolo de bețele alea. Dacă vrei să te credem, de ce nu trece pe acolo unul de-ai voștri? Prietenii tăi stau toți departe de bețe.

Pișpirici ieși pe dată în față și făcu o plecăciune.

— Dacă exemplul meu îți poate fi de vreun ajutor, Aslan, spuse, voi trece cu unsprezece șoareci prin ușa aceea atunci când îmi faci semn.

— Nu, micuțule, spuse Aslan, punându-și ușor laba catifelată pe capul lui Pișpirici. Te-ar pune să faci fel de fel de lucruri groaznice în lumea aceea. Lasă-i pe alții să meargă mai întâi.

— Haideți, le spuse Peter lui Edmund și lui Lucy. E timpul să plecăm.

— Cum adică? Întrebă Edmund.

— Pe aici, spuse Susan, care părea să știe despre ce-i vorba. Trebuie să mergem în pădure să ne schimbăm.

— Cum să ne schimbăm? Întrebă Lucy.

— De haine, firește, spuse Susan. Am arăta ca niște nebuni în hainele astea pe un peron dintr-o gară de țară din Anglia.

— Dar ne-am lăsat lucrurile la castelul lui Caspian, spuse Edmund.

— Ba nu, spuse Peter, afundându-se și mai mult în pădure. Sunt aici toate. Au fost aduse azi-dimineață. E pregătit totul.

— Despre asta ați vorbit tu și Susan cu Aslan azi-dimineață? Întrebă Lucy.

— Da și despre asta printre altele, spuse Peter, foarte serios. Nu vă pot spune totul. Erau lucruri pe care a vrut să ni le spună lui Su și mie fiindcă noi n-o să ne mai întoarcem în Namia.

— Niciodată? Strigă Edmund, îngrozit.

— Voi doi o să vă mai întoarceți, îi răspunse Peter. Cel puțin, din ceea ce mi-a spus, am înțeles că voi veți mai veni aici cu siguranță. Dar Su și cu mine nu. A zis că suntem prea mari.

— Oh, Peter, spuse Lucy. Ce ghinion! Cum poți suporta?

— Cred că pot, zise Peter. E altfel decât credeam c-o să fie. Ai să înțelegi când o să fie și pentru tine ultima dată. Dar acum repede, lucrurile noastre sunt acolo.

Se simțiră ciudat și nu prea plăcut când se întoarseră în acea mare adunare îmbrăcați din nou în hainele lor de școală (care erau și șifonate pe deasupra). Vreo doi Telmarinieni râseră răutăcios. Dar celelalte creaturi izbucniră în urale și se ridicară în cinstea Regelui Peter Magnificul, a Reginei Susan, a Regelui Edmund și a Reginei Lucy. Își luară emoționați și cu lacrimi în ochi (în cazul lui Lucy) la revedere de la bunii lor prieteni – urșii grăsați îi îmbrățișară și-i sărutară, dădură mâna cu Bunilă și se îmbrățișară cu Mâncă-trufe, care-i gădilă cu mustața. Bineînțeles, Caspian îi dădu cornul înapoi lui Susan, iar aceasta, firește, îi spuse că-l poate păstra. Apoi, minunat și dureros în același timp, își luară rămas-bun de la însuși Aslan. Peter se așeză primul în rând, cu mâinile lui Susan pe umeri, apoi Edmund cu mâinile pe umerii lui Susan și Lucy cu mâinile pe umerii lui, pe urmă primul Telmarinian cu mâinile pe umerii lui Lucy și așa mai departe, într-un rând nesfârșit care înainta spre ușă. Urmă un moment greu de descris: copiii avură senzația că văd trei lucruri în același timp. Unul era gura unei peșteri care ducea spre o insulă verde-albăstruie din Pacific, unde urmau să ajungă toți Telmarinienii în clipa în care treceau prin ușă. Al doilea era o poiană din Namia, unde se zăreau chipurile piticilor și ale animalelor, ochii mari ai lui Aslan și petele albe de pe obrajii Bursucului. Dar al treilea (care le înghiți repede pe celelalte două) era peronul cenușiu din gară și o bancă înconjurată de bagaje, pe care stăteau chiar ei, de parcă n-ar fi plecat de-acolo niciodată, puțin cam banal după toate locurile pe unde fuseseră, dar, în mod surprinzător, frumos în felul lui, fiindcă avea mirosul acela cunoscut de gară și cerul englezesc și... Trimestrul de școală în față.

— Asta da aventură! Spuse Peter.

— Fir-ar să fie! Spuse Edmund. Mi-am uitat lanterna cea nouă în Namia.

SFÂRȘIT